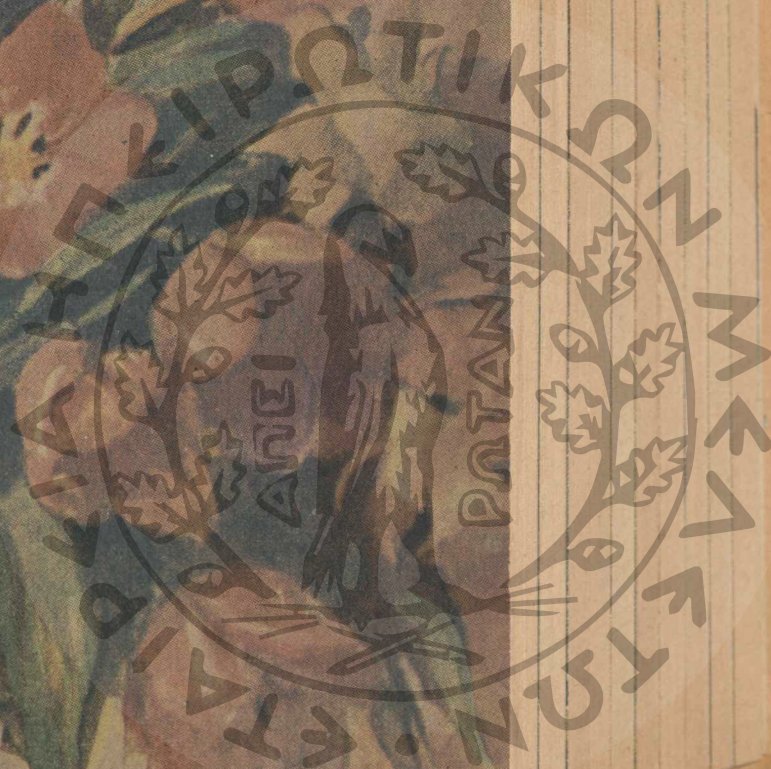

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1937

ΕΤΟΣ 14^{ον}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β
ΑΡ. 35 (704)

ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΑ ΜΑΤΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΟΡΕΛΙΑ

Η ΟΡΕΛΙΑ σας εξασφαλίζει εκείνο το όποιον πάντοτε επιθυμούσατε, μεγάλα και έκφραστικά ματόκλαδα. Έλαφρά επάλειψις κάθε πρωί και βράδυ και θα έχετε συντόμως μεγάλα και γοητευτικώς καμπυλα ματόκλαδα. Το καλοκαίρι ιδίως δια το βάψιμο των ματοκλάδων σας μεταχειρίζεσθε την υγρὴν βαφήν ΟΡΕΛΙΑ, ἡ ὁποία ἀντέχει εἰς τὰ θαλάσσια λουτρά καὶ τὸν ἰδρῶτα. Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος Ι. Συμεῶν-γλου Ἑμ. Μπενάκη 8.

ΟΡΕΛΙΑ

SEVE CILIAIRE ET SOURCILIERE—FARD LIQUIDE

Προστατεύσατε τὰ μῦτια σας μετὰ τὰ ὀφθαλμοῦλιά

ΝΕΟΡΗΑΝΕ

Αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλοῦν πλέον καὶ θὰ βλέπετε τὴν φύσιν μετὰ ὡραία καὶ ζωηρὰ χρώματα. Ζητήσατε ἀπὸ τὸν ὀπτικὸν σας ἓν ζευγὸς πρὸς δοκιμὴν.

Παλῶνται ὡς ἀπλά μωπίας ἡ πρεσβυπίας μετὰ 50 οὐ καὶ 75 οὐ ἀπαρροφῶσιν τοῦ φωτός.

Ἀντιπρόσωπος

Ι. ΣΥΜΕΩΝΙΔΟΥ

ΕΜΜ.

ΜΠΕΝΑΚΗ 8

ΑΘΗΝΑΙ

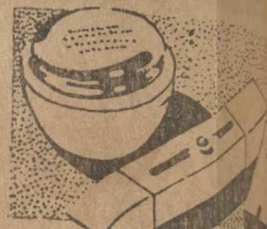
ΤΟ ΝΕΟΝ ΑΡΩΜΑ ΚΙΟΥΝΟΥΚ, εἶνε ἡ πιὸ περιζήτητη ἀπὸ τὰς créations μας, γεμάτη πρωτοτυπία καὶ μονιζονισμό. Ποτὲ ἄλλο ἄρωμα δὲν εἶδε τέτοια ἐπιτυχία.

Φαρμαεῖον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ, Ὁμόνοια—Ἀθῆναι

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ — ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80-786

ΚΗΑΣΑΝΑ

ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΜΕΡΟΝ

δίδει εἰς τὰ χεῖλη φρεσκάδα καὶ γοητεία καὶ ὡμορφανὴν τὸ σπῆμα. Εἶνε τελείως ἀνεξίτηλον καὶ ὑπέροχα ἀρωματισμένον. Μεταξὺ τῶν ἐξ χρωματισμῶν, καὶ τῶν ῥα ἀσφαλῶς θὰ εἴσῃ τὸ γυναικίαν πού τῆς ταιριάζει.

ΚΗΑΣΑΝΑ

SUPERB-CREME

εἶνε ἡ κρέμα καλλογῆς ἀπαραίτητη διὰ κάθε κυρίαν. Δίδει εἰς τὸ πρόσωπόν σας ὡραία σφαιρικὰ καὶ ὑγιὰ χρώματα, χαρὶ καὶ φαίνεσθε θαυμάζοντες. Ἀντὶ τῶν ἰδρῶτα. Χιλιάδες γυναῖκες θὰ ἐμεταχειρίζοντο τὴν κρέμα ΚΗΑΣΑΝΑ, ἐάν ἤξεραν τὰς πλεονεκτηματὰς τῆς. Σημειώστε τοὺς νέους χρωματισμοὺς CO-RAIL καὶ CARMIN, δοκιμάσατε ἐπίσης καὶ τὴν κρέμα ΚΗΑΣΑΝΑ, ἡ ὁποία ἐξασφαλίζει τὴν γυαλάδα τοῦ προσώπου καὶ εἶνε ὑπέροχα ἀρωματισμένη. Δείγμα πούδρας ἀποστέλλεται ἐναντὶ 3 δραχμ. εἰς γραμμὰ τὸ σπῆμα.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος:

Ι. ΣΥΜΕΩΝΙΔΟΥ

Ἑμμ. Μπενάκη 8, Ἀθήναι.

ΛΟΙΣΤΗΣ πεπτερινῶν διαθέτων ὥρας ἀναλαμβάνει τὴν τήρησιν θηρίων Παντοφύλου: Γερμανοῦ Παλατιοῦ, τῶν 58, Κήπος Κιμῶν.

νυρία.

Σὰς συνιστᾶμεν νὰ βαρύνετε τὰς τὰ φορέματά σας μόνον μετὰ τὰς γυναικείας καὶ κοσμιῶν, σήμης Γερμανοῦ Βασιλέως «ARTI», διότι οὕτως οὐκ ἔστιν ὅσον θὰ ἴσθε βεβαίως ἐπὶ τῆς πίτχης ἀπολύτως εἰς τὴν ὁδὸν χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὸ σπῆμα φθορὰν τὸ φῶς σας. Μία βαφή διὰ νὰ εἴσῃ ἀπὸ τὴν ἀρκεί μόνον τὸ σπῆμα τῆς φθορᾶς, ἀλλὰ καὶ τὸ σπῆμα τῆς φθορᾶς καὶ νὰ μὴ τὸ σπῆμα τῆς φθορᾶς. Παλαιὸν φθορὰ βαφὴν μετὰ «ARTI» οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένη. Βαφαὶ «ARTI» οὐδέποτε ἐξοφῶν. Ἐμπιμὲ φορέματά σας φονταὶ ἐπιτυχῶς μετὰ «ARTI», ἀφοῦ προηγουμένως ἀποχρωματιστῶν μετὰ τὸν ἰδρῶτα καὶ ἀποχρωματιστῶν «ARTI» Παλῶνται στὰ Φαρμαεῖα καὶ Ἐμπορικά.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

Χειρουργός—Ὡτορρινολαρυγγολόγος.

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE καὶ HALPHEN

Εἰς Μπενάκη—Μαυροκορδάτου 6 Μέγαρον Μαλάμου ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ. 29 562

ΣΟΦΙΑ ΠΡΟΥΣΑΛΟΔΟΥ

Χειρουργός - Ὁδοντίατρος Πτυχιούχος Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου

Ὁδὸς Σόλωνος 114 6

Ὁρὰ ἐπισκέψεων: 9-11 π. μ. καὶ 8-10 μ. μ.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

ΡΗΤΟΛΟΓΟΣ

Ἐπὶ τὴν ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ κατὰ τὴν ὁδὸν Φωτεινῆς δέχεται ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγῆας 1

Ὁρὰ 8-11 — 4-6

Ἀρ. Τηλ. 80215

26 Αὐγούστου 1937

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

3

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Σ. ΦΟΥΡΡΙΕ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

Ὁ Σελεστὴν Πιγκῶ ἦταν πενήντα χρόνων καὶ εἶχε ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα εἰσόδημα, ὅταν συλλογίστηκε νὰ παντρευτῇ. Ἦθελε νὰ κἀνῃ καὶ αὐτὸς σπῆμα καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ πέσῃ ἡ περιουσία του στοὺς ἀνεψιούς του καὶ σὺς ἀνεψιὲς του, πού δὲν θὰ αἰσθανόντουσαν καμμίαν ἀγνωμοσύνη γι' αὐτό.

Ἀνακοίνωσε τὴς προθέσεις του στοὺς φίλους του καὶ τοὺς γνωστούς του καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ τὸν βοηθήσουν. Μὰ ὅλοι προσπάθησαν νὰ τὸν ἀποτρέψουν καὶ νὰ τὸν κάνουν ν' ἀλλάξῃ γνώμη.

Νὰ παντρευτῇς σ' αὐτὴν τὴν ἡλικία! τοῦ ἔλεγαν οἱ φίλοι του. Μὰ αὐτὸ εἶνε τρέλλα.

Ἀπειναντίας, τοὺς ἀπαντοῦσε ὁ Σελεστὴν, ξέρω πολὺ καλά τί κάνω. Δὲν εἰμαι πειὰ παιδί.

Μὰ σέψου καλλίτερα...

Ἐχω σκεφθῇ.

Μὰ εἶνε πολὺ ἀργὰ πειὰ γιὰ παντρεῖαι!

Γιατί;

Γιατί εἶσαι σχεδὸν γέρος.

Μπᾶ! Καὶ τί μοῦ λείπει; Εἶμαι πολὺ καλά, πίνω, τρώω καλά, εἶμαι ἀκόμα εὐρωστός. Θὰ γίνω τέλειος σύζυγος.

Ἀγαπητὲ μου κύριε, Πιγκῶ, τοῦ ἔλεγαν οἱ γνωστοί του, μὴν παντρευτῇτε. Στὴν ἡλικία σας θὰ κάνετε μιὰ ἀνῆλπο.

Μιὰ ἀνῆλπο!

Ναί, καὶ ἐπικίνδυνη μάλιστα.

Ἐπικίνδυνη; Γιατί; Δὲν καταλαβαίνω!...

Οἱ γνωστοί του δὲν τοῦ ἀπαντοῦσαν στὴν ἐρώτησιν αὐτή, μὰ μετὰ δυσκολία κρατοῦσαν τὰ γέλια τους.

Τίποτε ὥστόσο δὲν ἀπεθάρρυνε τὸ γεροντοπαλλήκαρο.

Ὅταν οἱ φίλοι του καὶ οἱ γνωστοί του ἔμαθαν ὅτι, ὅχι μόνον ἦθελε νὰ παντρευτῇ, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἦθελε γυναῖκα νέα καὶ ὡραία, ἡ κατακραυγὴ ἦταν γενική. Τὴς συμβουλὲς τὴς διαδεχθήκαν τὰ ὑπονοούμενα, οἱ ὑπαντιγμοὶ πού ἔλεγαν πολλὰ πράγματα, ἡ σκοτεινὴς προφητεῖες γιὰ τὸ μέλλον.

Ὁ Σελεστὴν τοὺς ἀφῆνε νὰ λένε καὶ ἔμενιενε στὴν ἀπόφασίν του. Ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ βασιστῇ στοὺς φίλους του, ἔφαγε νὰ ἐρῇ γυναῖκα μόνος του. Κι' ἀφοῦ δὲν τὸν ἐνδιέφερε ἡ περιουσία, τὴν ἀναζήτησε στὴν φτωχὴ τάξιν. Μετὰ τὴν πρόφασιν τῆς φιλανθρωπίας, ἐξερεύνησε τὴς ἐργατικὲς συνδικαλιστικὰς παντοῦ, σκορπίζοντας βοηθήματα καὶ σημεῖωνοντας τὴς ἐντυπώσεις του. Ἐτοὶ δὲν ἀργῆσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ μαργαριτάρει πού θὰ γινόταν τὸ στόλισμα τοῦ σπιτιοῦ του, μὰ νῆα κόρη πού ζοῦσε μετὰ τὴν μητέρα τῆς χήρας πρὶν ἀπὸ μερικά χρόνια ἑνὸς μεθυστοῦ, πού εἶχε σκόρπισαι στοὺς τέσσερες ἀνέμους τὴ μικρὴ περιουσία του.

Ἡ κόρη ἦταν δεκαοχτὼ χρόνων. Ἦταν ὡμορφὴ, γλυκειά, καλοσυναιθεμένη. Ὁ Σελεστὴν τὴς βοήθησε τὴν πρώτην φορὰ χρηματικῶς καὶ ξαναπῆγε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὁδομάδα.

Ἡ δυὸ γυναῖκες τὸν δέχθηκαν σὰν σωτῆρα τους. Ὅταν δὲ τοὺς ἀνῆγγελε τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ παντρευτῇ τὴν κόρη, λίγο ἔλειψαν νὰ τρελλαθοῦν ἀπὸ τὴν χαρὰ τους.

Ὡστόσο, ἐκεῖνος εἶπε στὴν νῆα:

— Σκεφθῆτε! Δὲν θέλω νὰ με παντρευτῇτε χωρὶς νὰ με θέλετε.

Μὰ ἐκεῖνη τοῦ ἀπάντησε κατηγορηματικά:

— Σκεφθῆκα καὶ ἀποφάσισα.

Εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος γιὰ νὰ ἱκανοποιῶ ὅλες τὰς ἐπιθυμίας σου, ἐξακολουθῶν ἐκεῖνος. Ἐλθὼ νὰ μὴ μετανοήσετε καθόλου. Ἀργότερα, θὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον σας.

— Ἀς μὴ μιλάμε γι' αὐτὰ τὰ πράγματα, εἶπε ἡ νῆα. Δὲν παντρεύομαι ἀπὸ συμφέρον.

Δὲν με ἐρίσκετε κατὰς ἡλικιωμένο;

— Καθόλου.

Κι' ὅμως ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας πού μᾶς χωρίζει μοῦ φαίνεται ἀρκετὰ μεγάλη.

Μοῦ ἀρέσατε ἐτοί, ὅπως εἶπατε. Ὁ ἄνδρας γεννᾷται ἀργότερα ἀπὸ τὴν γυναῖκα...

— Αὐτὸ πού λέτε εἶνε ἀσάφες. Εἶμαι πενήντα χρόνων...

— Καὶ τί σημασία ἔχει αὐτό... Σὲ ἡλικία πενήντα χρόνων ἕνας ἄνδρας εἶνε νέος ἀκόμα.

— Εἰσθε ἕνας ἄγγελος! φώναξε ὁ Σελεστὴν. Μόλις θὰ παντρευτοῦμε θὰ κάνω τὴν διαθήκην μου καὶ θὰ σ' ἀφήσω ὅλη μου τὴν περιουσία.

— Ἀς μὴ ἐναντιωθῶμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

— Ὅχι! Ὅχι! Πρέπει νὰ σ' ἐξασφαλίσω γιὰτὶ θὰ πεθάνω πρῶτος!...

— Ἀφήστε αὐτὸ τὸ θέμα... εἶπε ἡ νῆα. Μοῦ εἶνε ὀδυνηρό...

Μὴ με κάνετε νὰ θλίβωμαι τέτοια μέρα χαρᾶς.

Κι' ἄλλαξε κουβέντα.

Ἐἶνε πραγματικὸς θεαυρὸς αὐτὴ ἡ μικροῦλα!... σκέφθηκε ὁ Σελεστὴν.

Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κίβλας ἄρχισε ν' ἀσχολῆται μετὰ τὴς προετοιμασίας τοῦ γάμου.

Κανόνισε καλὰ τὰ πράγματα καὶ γέμισε δῶρα τὴν μηστὴν του καὶ τὴν μητέρα τῆς.

Ὁ γάμος ἐγένε μετὰ μεγάλη ἐπισημοσύνη. Ὁ Σελεστὴν εἶχε τὴν πονηρὴ εὐχαρίστησιν νὰ καλεσθῇ σ' αὐτὸν ὅλους τοὺς φίλους τους.

Ἡ νῆα ἡ γυναῖκα του, γοητευτικὴ μετὰ τὸ λευκὸ τῆς φόρεμα, τοὺς σαγηνεύεσε ὅλους μετὰ τὴν χάριν τῆς.

και τους έκανε ν' αφήσουν κάθε διάθεση ειρωνείας.

Την επομένη της τελετής, οι νεόνυμφοι έφυγαν για την Έλβετία. Έπειτα από ένα ταξίδι πολλών μηνών, ξαναγύρισαν και εγκαταστάθηκαν σε μία κοκέτικη βίλλα των περιχώρων του Παρισιού.

Ο Σελεστέν ήταν ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Είχε σύζυγο νέα, ωραία, αξιαγάπητη, η οποία του τα χρωστούσε όλα.

Τι μπορούσε να επιθυμήσει περισσότερο ;

Όταν ήρθε ο χειμώνας, οι ρευματισμοί του τον υποχρέωσαν να κρεβάτωθ.

Η γυναίκα του τον περιποιήθηκε με τη μεγαλύτερη αφοσίωση.

— Δεν ξέρω πώς να σου δείξω την εγνωμοσύνη μου, της έλεγε ο Σελεστέν.

— Δεν είσαι ο σύζυγός μου; του απαντούσε εκείνη απλά.

Έπειδή όμως πάντα φοβόταν μήπως είχε μετανοήσει για τον γάμο της μαζί του, τη ρωτούσε :

— Δεν μετανόησες που με παντρεύτηκες ;

— Γιατί ; Είμαι τόσο ευτυχισμένη !

— Μά... Έξ αιτίας της ηλικίας μου...

— Σε θρίσκω πολύ νέο ακόμα.

Και όσο σκέφτομαι ότι οι φίλοι μου έκαναν ότι μπορούσαν να μ' εμποδίσουν να παντρευτώ!... Δεν θα σε χάσω ποτέ... Θα κάνω τη διάθήκη μου και θα σου τ' αφήσω όλα.

— "Ας μη μιλάμε γι' αυτό... "Έχεις όλον τον καιρό μπροστά σου για να σκεφθής...

— Μά θέλω να σ' εξασφαλίσω...

— Είπε περιττόν... Ξέρω καλά τον έαυτό μου... "Αν έγω το δυστύχημα να σε χάσω, δεν θα μπορέσω να επιζήσω έπειτ' από σένα...

— Μη λές τρέλλες !

— Τό καταλαβαίνω. Θα πεθάνω, αν πεθάνεις...

— Σου το απαγορεύω !...

— Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα !

Ο Σελεστέν εύρισκε ότι του τα έλεγε κάπως ο περβολικά, μά κατά θάθος ήταν πολύ ευχάριστη μένος.

Μερικά χρόνια πέρασαν.

Έξαφνα ο Σελεστέν αρρώστησε θανάσιμα. Άρπαξε ένα κρουαγιέ, το οποίο δεν άργησε να μεταβληθεί σε πνευμονία.

Έπειδή καταλάβαινε πολύ καλά κι' ο ίδιος την σοβαρότητα της καταστάσεώς του, είπε στην γυναίκα του :

— Άγαπητή μου φίλη. Είμαι πολύ άσχημα... Θα πεθάνω από τη μία στιγμή στην άλλη... Πήγαινε να μου φέρης τόν συμβολαιογράφο...

Και έπειδή εκείνη θέλησε να διαμαρτυρηθεί, πρόσθεσε :

— Πήγαινε ! Πήγαινε !... Θέλω να σου αφήσω την περιουσία.

— Για ποιά λόγο ; "Αν πεθάνεις δεν θα έχω ανάγκη από τίποτε, αφού θα πεθάνω κι' εγώ...

Και δός του δάκρυα.

— "Ήσυχασε, αγάπη μου, είπε ο Σελεστέν.

— "Ω ! δεν με ξέρεις καθόλου. Σου το είπα κι' άλλοτε : δεν θα μπορέσω να ζήσω χωρίς εσένα... Σ' αγαπώ πολύ...

Τι θέλεις να γίνω, όταν εσύ δεν θα είσαι πια εδώ ;

— "Ο χρόνος θα γλυκάνη τόν πόνο σου !

— Ποτέ !

«Πόσο μ' αγαπά ! Πόσο μ' αγαπά !» επανειλάμθανε από μέσα του ο έτοιμοθάνατος, γαργαλημένος ευχάριστα στον έγωισμό του.

Ωστόσο, η γυναίκα του πήγε κι' έφερε τόν συμβολαιογράφο.

Μόλις έμεινε μόνος του, ο Σελεστέν του υπαγόρευσε τις τελευταίες του θελήσεις.

Τό ίδιο θράδυ, η κατάσταση της χειροτέρευσε.

Η γυναίκα του, με τα μάτια της πλημμυρισμένα από δάκρυα, ρίχτηκε στην αγκαλιά του, θεσπάζοντάς τον, ότι δεν θα επιζούσε τώρα που θα πέθαινε εκείνος.

— Σε πιστεύω, ψιθύρισε ο Σελεστέν. Καλή αντάμωσι λοιπόν σε λίγο στον ουρανό.

Και ξεψύχησε.

Μερικές μέρες κατόπιν, ο συμβολαιογράφος συγκέντρωσε στο γραφείο του όλα τα μέλη της οικογενείας για να τους ανακοινώσει τις τελευταίες θελήσεις του νεκρού.

Η χήρα με μεγάλο πένθος προκαλούσε τόν οίκτο όλων

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΛΑΔΕΡΕΣ

Τό είδος αυτό του γεμίσματος διαφέρει εις τό ότι τό ρύζι και τ' άλλα υλικά τ' αάζουν ωμά χωρίς δηλαδή να γίνω σύβρασις.

Ανοίγουν τις ντομάτες για γέμισμα, όπως πάντα και τις ψίχες των τις κοπανίζουν ψιλά-ψιλά με μαχαίρι και τις ανακατεύουν σε λεκάνη με ανάλογο ρύζι — αναλογία για κάθε ντομάτα ως μία κουταλιά της σούπας ρύζι. Βάζουν και ανάλογο λάδι, μαϊντανό και κρεμμύδι ψιλό, λίγο δυόσμο, αλάτοπιπερο και αν σ' αρέσουν, λίγες μαύρες σταφίδες και κουκουνάρι.

Γεμίζονται δέ η ντομάτες — όχι ως άπαντα για να φουσκώση τό ρύζι και γεμίσουν κατόπιν. Τις αάζουμε λοιπόν μέσα στο ταψί τους με λίγο λάδι από πάνω και αάζουν ως ένα φλυτζάνι από τό ζουμί τους που έστράγγισαν η ψίχες τους. Ψήνονται δέ στον φούρνο έως μία ώρα για να καλοψηθώ μέσα τό ρύζι. Ήμπορούν όμως να αψησθούν στο σπiti και σε φαρδιά κατασρόλα ή καραβάνα, σκεπασμένες με καπάκι και σε σιγανή φωτιά. Τους αάζουμε τότε λίγο-λίγο από τό ζουμί τους με λίγο λάδι.

ΠΙΠΕΡΙΕΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΛΑΔΕΡΕΣ

Γίνονται κατά τόν ίδιον ακριβώς τρόπο, όπως η ντομάτα, δηλαδή με ωμά τ' υλικά. Με την διαφοράν, ότι στην γέμισμα θα προστεθούν επίσης ντομάτες φρέσκες, ξεφλουδισμένες, όμως και κοπανισμένες ψίχες. Τα δέ ζουμιά τους τα ρίχνουν στο ταψί που θα ψηθούν.

Η μελιτζάνας θα τηγανισθούν πρώτα, σχισμένες εις δύο ή κάθε μία σαν θαρκάκια. Χρειάζονται δέ στο σπiti και σε φαρδιά κατασρόλα ή καραβάνα, σκεπασμένες με καπάκι και σε σιγανή φωτιά. Τους αάζουμε τότε λίγο-λίγο από τό ζουμί τους με λίγο λάδι.

(Τά άνωτέρω έστάλησαν παρά της κ. Λαυροπούλου, εκ Πειραιώς).

ΝΤΟΜΑΤΑΚΙΑ ΓΛΥΚΟ

Τά ντοματάκια αυτά εινε από τό είδος που μοιάζουν σαν αυγουλάκια. Τα διαλέγουν να μην εινε πολύ γεμισμένα και τα ξεφλουδίζουν πρώτα, αφού τα ρίξουν να ζεματισθούν μόνον ένα-δυό λεπτά της ώρας μέσα σε έρω στο νερό. Τα στραγγίζουν άμέσως, νατόπιν και κρύνουν με νερό. Τα ξεφλουδίζουν δέ σαν τ' άλλα και κρύνουντας μία μικρή τρύπα από τό πάνω.

Τά μέρας με φουρκέτα, τ' ατίθουν σιγά-σιγά να βγούν οι σπόροι. Κατόπιν τα ρίχνουν μέσα σε πολύ δεμένο σιρόπι να πάρουν μία θράσι και τα αφήνουν έτσι μέσα στο σιρόπι έως τήν άλλη μέρα και τότε τα αάζουν στραγγιχτά με κουτάλα. Κατόπιν αφού θράση πάλι τό σιρόπι, μόνο του και δέση καλά τ' αάζουν πάλιν να πάρουν μερικές θράσεις, ατίθουν λίγο λεμόνι και προσθέτουν κάτι για μυρωδιά, άρμπαρόρριζα ή κανέλλα. Δοκιμάζουν δέ τό δέσιμο του σιροπιού να έχη δέσει καλά και τό αφήνουν να μισοκρύνω και κατόπιν τ' αάζουν στα βάζα. Ήμπορει επίσης να προστεθούν, τήν ώρα που τ' ατίθουν να βγούν οι σπόροι, και από ένα άμύγδαλο ή μισό καρύδι μέσα σε κάθε ντοματάκι.

(Έστάλη υπό της κ. Γουλανδρή)

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

με τη θλίψη της.

Τέλος, μέσα στη θαθεία σιωπή που την τάραιζαν κάθε τόσο οι λυγμοί της χήρας, ο συμβολαιογράφος άνοιξε τό φάκελλο της διαθήκης.

Και με φωνή γαλήνια και καθαρή, διάβασε τά εξής :

«Πεισιμένος ότι η προσφιλής και λατρευτή μου σύζυγος δεν θα έζηση του θανάτου μου, όπως επανειλημμένως με είχε διαβεβαιώσει, έγκαιρα έλαβον τόν όλοκληρον τήν περιουσίαν μου κινητήν και ακίνητην, εις τόν φνεμιός μου και τας άνεμιάς μου».

Η χήρα, μόλις τό άκουσε αυτό, σωριάστηκε σε μία λυθρόνα.

— Τόν βλάκα ! φώναξε. Τό πίστεψε !...

Ε. ΦΟΥΡΡΙΕ

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ, Ο ΕΡΩΤΑΣ

Ω ! Έσύ, που στις ευτυχισμένες μας μέρες εισαι τόσο άσκηνη, καπιτοιάζα, άναποφάσιστη και άστατη, σαν τη σκιά που ρίχνουν άπάνω στα νερά τ' άλλα της Ιτιάς, δι' γυναίκα, γίνεσαι άμέσως ο παρήγορος άγγελός μας, μόλις η συμφορά άγγίξη τ' ταπεινωμένα μας μέτωπα.

Βάλτερ Σκώτ

Ο έρωτας στην καρδιά της γυναίκας μοιάζει με την επόνη, που χαράζει κανέναν άπάνω στο χιόνι και που μια άχτιδα του ήλιου μονάχα φτάνει για να τήν εξαφανίσω.

Σαίξπηρ

Η έρωμένη μας έχει πάντα μερικές άρετές, που τις βλάπτουν μόνο τ' αμάτια της φαντασίας μας.

Βάκων

Στο πρώτο της άσθημα η γυναίκα αγαπάει μόνο τόν έρωτή της. Σ' όλα τ' άλλα δεν αγαπάει παρά μονάχα τόν έρωτα. Ο έρωτας καταντά γι' αυτήν ένα φόρεμα, που δεν μπορεί πια να τό βγάλω από πάνω της και που της ταιριάζει πάντα περίφημα, σαν γάντι. Δοκιμάστε και θα δώτε πως λέω αλήθεια. Ένας μονάχα άνδρας, ο πρώτος, μπορεί να συγκινήση τήν καρδιά της γυναίκας.

Λέρδες Βύρων

Τι άλλο ζητάμε στη ζωή, παρά τήν όμορφιά, τήν αλήθειαν και τόν έρωτα ;

Σέλλεϋ

Ο έρωτας εινε τόσο έγωιστής, ώστε προτιμούμε να ίδουμε νεκρό αυτόν που αγαπούμε, παρά να τόν χάσουμε ζωντανά.

Ναταλία Μπάρνεϋ

Μ' αρέσουν η γυναίκες που έχουν παρελθόν, όπως μ' αρέσουν και οι άνδρες που έχουν μέλλον.

Όσαρ Ουάλλιντ

Η γυναίκες μας φαίνονται άγγελοι, όσο τις ποθούμε. Όταν όμως τις άποχτήσουμε, η γοητεία τελειώνει. Οι άνδρες, πριν από τήν έρωτική τους νίκη, δίνουν πάντα στη γυναίκα πολύ περισσότερη αξία, από όση έχει πραγματικά, κι' ανοίγουν τ' αμάτια τους μόνο μετά τήν κατάκτηση.

Σαίξπηρ

Ποιάς θα μπορούσε να έμποδίσω τήν παρακμή και τήν καταστροφή της όμορφιάς ; Άλλοίμονο ! κανέναν ! Έκτος αν τό θαύμα αυτό μπορούσε να τό κάμη τό μαύρο μου μελάνι, δίνοντας με τήν πένα μου ζωή και λάμψη αλόνια στον έρωτά μου.

Σαίξπηρ

Ο γάμος εινε ο τάφος του έρωτος, γιατί δεν μπορεί κανείς ν' αγαπά, όταν δεν έρσιση έμπόδια. "Αν η Λάουρα ήταν γυναίκα του Πετράρχη, δεν θα περνούσε όλη τη ζωή του ο ποιητής γράφοντάς της τ' α περίφημα σονέτα του.

Λέρδες Βύρων

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Έκυκλοφόρησε διά του Πρακτικού τών Εφημερίδων τό 17ον φύλλον του 159ημέρου παιδικού περιοδικού «Η Χαρά τών Παιδιών» με έκλεκτήν ύλην και άφαιας έγχρώμους εικόνας.

Άριστοτή γαρνιτούρα για γυναικεια ασπρόρουχα, κομπινιζόν, νυκτικά κλπ. Κεντιέται με λινή κλωστή σε κέντημα φουσκωτό, τρυπητό και ριζα. Το κέντημα «ΰαινε ως μοτίφ ή επαναλαμβάνεται και σχηματίζει γιρλάντα.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΩΜΟΡΦΙΑ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΠΡΑΣΙΝΩΜΑΤΑΝ. — Σαπουνίζετε τ' α στυρία σας με σαπούνι του κατραμιού. Ξεπλένεσθε κατόπιν, περνάτε από πάνω ένα θαμπάκι άρεγμένο με αϊθέρα, διαλυμένον σε δεκαπλάσια ποσότητα καθαρού ολιονεύματος και τέλος τ' αλείφετε με τήν έξής πομμάδα, τήν όποιαν αφήνετε όλην τήν νύχτα :

Lait de soufre	3 gr.
Oxyde de zine	10 gr.
Amidon	10 gr.
Vaseline Americaine	30 gr.

Τό πρωί καθαρίζετε τό πρόσωπό σας δολέκλρω με τήν έξής λουσίον :

Soufre precipité	5 gr.
Glycerine	5 gr.
Alcool camphré	10 gr.
Eau distillée	80 gr. c. c.

ΜΕΛΑΜΟΥΡΙ ΠΑΣΑΛΙΜΑΝΙΩΤΙΚΟ, Πειραιά. — Η άποτρίχωση με τη ζάχαρι και τό λεμόνι γίνεται ως έξής : Άνακατεύεται μία κουταλιά ζάχαρι με μία κουταλιά λεμόνι και μία κουταλιά νερό και τ' α δουλεύετε τόσο, ώστε να γίνω σαν μαστίχη και να κολλάη επάνω στα δάκτυλα. Τότε αλείφετε τό πρόσωπό σας (λίγο-λίγο για να μην ξεραθή) και πριν ξεραθή τό μίγμα τό τραβάτε. Συγχρόνως θα τραβηχθούν και η τρίχες. Για να γίνω λευκότερο τό δέρμα σας, μολονότι τ' αρα δεν εινε η κατάλληλη εποχή, σας συνιστώ να αλείφετε τό πρόσωπό σας με ένα κροκάδι αλγού χτυπημένο σε γάλα παγωμένο, αφού προηγουμένως πλυθήτε καλά με νερό και σαπούνι. Αφήνετε τό αλγό να ξεραθή επάνω στο πρόσωπο και τό καθαρίζετε με νερό χλιαρό, στο όποιον έχετε στάξει λίγες σταγόνες βενζόλης. Επίσης χρησιμοποιείτε άγγουρόνερο, το όποιου τήν συνταγή έδωσα σε προηγούμενα τεύχη του «Μπουκέτου». Τ' α καλλυντικά που χρησιμοποιείτε εινε πολύ καλά.

ΚΑΙΤΗΝ Μ., Δράμαν. — Τη συνταγή του άγγουρόνερου έδωσα σε προηγούμενο τεύχος. Για τις πανάδες όμως σας συνιστώ τήν έξής λουσίον, αν δεν εινε πολύ έντονος :

Eau de roses	50 gr.
Eau de fleurs d' orange	50 gr.
Borax	10 gr.

Όσο για τήν άλλη πληροφορία που μου ζητείτε, γράφτε μου τι ποσόν διαθέτετε για να σας στείλω όλες τις σχετικές λεπτομέρειες.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΑΠΟΠΑΙΔΙ. Δεν πρέπει ν' απελπισάμε, έισθε αρκετά παχύτερη απ' ότι πρέπει, αλλ' όχι απελπιστικά κόντη. Τό άνάστη σας εινε πολύ καλό και στην ηλικία σας μπορείτε ακόμη να ψηλώσετε. Πρέπει όμως και να άδυνατισάτε περί τ' α κιά, δηλαδή 6 οκάδες, αλλ' με μεγάλη προσοχή, γιατί ειθε σε πολύ επικίνδυνη ηλικία. Πρέπει ά π α α ι τ η σ να κάνετε γυμναστική. Συμπάτε μωρ ώρα κυρίτερα κάθε πρωί ή κάνετε τήν τό θράδυ πριν κοιμηθήτε. Ό, περίπατος που κάνετε σας άφελει πολύ, αλλ' δεν αρκεί. Τ' α παγωτά εινε πολύ άφρατα θέσται, αλλ' α μάλον παχύνουν παρά άδυνατίζουν, φρούτα πρώτε ελεύθερα, αλλ' εις αντικατάστασιν του φαγητού, εις επί πλέον ! Καταργήστε εντελώς από τό φαγητό σας τ' α ψωμί, τις σάλτσες, τ' α άμυλάνη, τ' α διάφορα γλυκά (πάστες, κρέμες κλπ.) Τρώτε κρέας και ψάρια ψητά και της σάφρας, χόρτα άφθονα ωμά ή έραστα, χωρίς πολλά λάδια, φρούτα και κομπόστες με πολύ λίγη ζάχαρι. Είμαι θεσται, ότι αν ακολουθήσετε τήν διαίτα αυτήν θα άδυνατισάτε, χωρίς κίνδυνο της υγείας σας. Χρειάζεται όμως έπιμονή και αυτοεπιτήδεύ. Τήν έχετε ;

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΙΑ

Η νύχτα ήταν τόσο ωμορφή απόψε, που οι δρόμοι, στολισμένοι με τα πολύχρωμα λαμπιόνια των εορταστικών κέντρων και τις φωτεινές μαρκίζες των καταστημάτων, παίρναν μια απεριόριστη γοητεία. Όποιος δεν είχε ξενύχτης, όποιος δεν είδε τον αυγερινό να γλυκοχαράζει και την πούλια να τρεμοσβύνει, όποιος δεν πλανήθηκε στους άπεραντους κι' έρημους δρόμους, μέσα στην ήρεμη νύχτα που μάκρυνε στο διάστημα, αυτός δεν θα με καταλάβαινε. Δεν μπορεί να νοιώσει έναν έρωτευμένο, ένα ρομαντικό, έναν άνθρωπο που δυο μαύρα μάτια του πήρανε την καρδιά του.

Ναί, αγαπητοί μου, δεν ντρέπεται καθόλου να σας ομολογήσω ότι είμαι έρωτευμένος. Ναί, εγώ, ο 'Ανρι Πορτώ, ο δικηγόρος 'Ανρί Πορτώ που φημίζεται σ' όλο το Παρίσι για την τακτική ζωή του και τις θριαμβευτικές επιτυχίες του στα δικαστήρια. Ναί, είμαι τρελλά έρωτευμένος με δυο μαύρα μάτια γεμάτα από τη φλόγα της νεότητος και του έρωτος που όταν σε κυττάζουν νομίζεις πως σου λένε: «Θέλω να χαρώ τη ζωή. Θέλω να δοκιμάσω την ευτυχία! 'Αν έχεις τη δύναμη ν' αντέξεις στη φλόγα μας, έλα κοντά μας». Θεέ μου, αυτός ο έρωας ήρθε στην καρδιά μου τόσο ξαφνικά που δεν πρόλαβα να γλυτώσω τίποτε από την καταστροφή. Δεν είναι καθόλου κακή αυτή η ιστορία. Γι' αυτό αξίζει τον κόπο να την ακούσετε. Μια νύχτα, γύριζα στο σπίτι μου για να κοιμηθώ. Είχα καλεσμένους κι' ανυπομονούσα να πάω το λεωφορείο που καθυστέρουσε αδικαιολόγητα. Κάθε τόσο λοιπόν κυττούσα το ρολόι μου και περπατούσα νευρικά στο πεζοδρόμιο. Ξαφνικά στάθηκε σαν μαγνητισμένος. Δυο μεγάλα μαύρα μάτια παρακολουθούσαν κάθε κίνησή μου και διασκέδαζαν. Τό έβλεπε αυτό κανείς στο χαμόγελο που διεγείρετο στα χείλη αυτής της ωμορφής γυναίκας, στη στάση της που ήταν χαριτωμένη και στην τσαχπίνικη έκφραση των ματιών της. Κοκκίνισα από την ντροπή μου. Μ' αυτό το επίμονο κύταγμα μ' είχε σκανδαλίσει. Βέβαια δεν ήμουν γόης, μα μια γνωριμία γίνεται τόσο εύκολα κάτω από την παρυσινή νύχτα. Πλησίασα λοιπόν την άγνωστη, την χαριέττα και δήλωσα:

— Στοιχηματίζω ότι αυτό το καταραμένο αυτοκίνητο δεν πρόκειται ναρθεί.
— Κι' όμως θάρρη! μ' απάντησε με το ίδιο χαμόγελο.
— Αδύνατον επέμεινα. Βάζουμε, αν θέλετε, ένα στοιχημα.
— Δεν θάζω ποτέ στοιχήματα, μου είπε.
— Και γιατί;
— Γιατί χάνω διαρκώς και απογοητεύομαι.
— Ωστόσο θα κερδίζετε στον έρωτα. 'Αλλως τε είσατε τόσο ωμορφή, τόσο χαριτωμένη, τόσο έλκυστική που ασφαλώς δεν θα χάνετε στην αγάπη.
— 'Ανοησίες, μ' απάντησε και σήκωσε τους ώμους της. 'Εκείνη τη στιγμή φάνηκε το λεωφορείο. Την θόηθησα ν' άνεθι, της παραχώρησα μια θέση και στάθηκε κοντά της.
— Πού πηγαίνετε; ρώτησα την ώρα που ήρθε ο εισπράκτωρ για να θάλαμ εισιτήριο.
— Στη Μονμάρτηρ, στην οδό Γκυγιώ.
— Έβγαλα δυο εισιτήρια ζητώντας την άδεια να την συνοδεύσω.
— Κ' οι καλεσμένοι σας; άπόρησε.
— Οι καλεσμένοι μου; 'Α, ναί! 'Εξάσας ότι σας είχα διηγήσει αυτήν την ιστορία. Οι κύριοι αυτοί λοιπόν μπορεί να φάνε και να πιούνε και δίχως μέμενα.
— Κι' όλα αυτά θα γίνουν εξ αιτίας μου;
— Τι λόγος! 'Οχι, δεσποινίς. Μά η τύχη του ανθρώπου είναι καμιά φορά τόσο παράξενη. 'Ολη η ευτυχία του συχνά εξαρτάται από μια στιγμή, μια μόνη στιγμή...

— Ξέρετε τον Πιερό; με ρώτησε αλλάζοντας θέμα ομιλίας.

— Τον ντιζέρ του «Περροκέ»;

— 'Ακριβώς αυτόν θα πάω να συναντήσω. 'Οργανώνουμε αύριο μια έκδρομη στις όχθες του Σηκουάνα... Θέλω να μάθω τις λεπτομέρειες...

Την συνώδεσα δίχως να διαμαρτυρηθώ, δίχως να φανώ αδιάκριτος, δίχως να κάνω μια ερώτηση γι' αυτόν τον κ. Πιερό. Στο «Περροκέ» ή εμφανισί μας προκάλεσε θέλημα. Τα περιεργείας και θαυμασμού. 'Η άγνωστη ήταν κάτι περισσότερο από χαριτωμένη, κάτι πιο πολύ από ωμορφή, κάτι περισσότερο από κομψή.

Καθήσαμε να πάρουμε κάτι. Και στο τρίτο κόκταη ξερα το μικρό δυομά της. Τη λέγανε Μαίρη. Στον δεύτερο χορό έμαθα ότι αγαπούσε τρελλά την ωμορφή νύχτα, τις διασκεδάσεις, τις περιπέτειες.

— Μαίρη, τα μάτια σου είναι γεμάτα έρωτα! ψιθύρισε.

— 'Εκείνη χαμογέλασε κι' άφωσιώθηκε στον Πιερό που είχε κάτσει στο τραπέζι μας κι' είχε ξεχασθή, κυττάζοντας αυτή τη γυναίκα. Φαινόταν έρωτευμένος. Τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Κι' εγώ είχα πέσει από τον ούρανό μέσα σ' αυτή την ξένη ευτυχία κι' επίνα διαρκώς για να ξεγισω τον πόνο μου. Για τον Πιερό, ήμουν ένας άγνωστος. Ένας ξενύχτης που είχε ζητήσει τη συντροφιά μιας ωμορφής

γυναίκας για να σκοτώσει την πληγή του. Για την Μαίρη ήμουν η περιπέτεια που έρχεται και σβύνει μέσα στην παρυσινή νύχτα δίχως καθόλου να της πληγώσει την καρδιά. Καταλάβαινα ακόμη ότι η Μαίρη είχε τη διάθεση να πέσει στην άγκαλιά μου. Τα λεπτά χέρια της καίγαν από τον πυρετό του έρωτος, τα χείλη της ήταν υγρά και τρέμαν και το βλέμμα της ήταν κι' αυτό υγρό και χαμένο.

— Μαίρη, είσαι η πιο επιθυμητή γυναίκα από όλες συνάντησα ως τώρα στη ζωή μου. Το σώμα σου έχει μια μουσική, μια παράξενη μουσική που κάνει την καρδιά μου να τρέμει!...

Γέλασε μέσα στην νύχτα, μέσα στις έρημες και φωτισμένες λεωφόρους.

— Είμαι δική σου, ψιθύρισε.

— Κι' ο Πιερό;

— 'Ο Πιερό; Τι ερώτηση! Αλλάς είναι ένας έρωτευμένος. Ένας φίλος μου. Αύριο έσύ θα γίγης και θα σε ξεχάσω. Μ' αυτός γης και θα σε ξεχάσω. Μ' αυτός γης και θα σε ξεχάσω. Μ' αυτός γης και θα σε ξεχάσω.

— Μήπως σ' ένοχλώ; στέναξα. 'Αν είμαι ανεπιθύμητος, μπορείς να με διώξεις. Μά καθώς θλίπεις κράτησα την ύποχρησή μου. 'Ηρθα όταν μου ήταν πια αδύνατο να ζήσω μακριά σου. Μά γιατί τρέμεις και γιατί τα μάτια σου είναι υγρά, Μαίρη; Τι σ' έκανε να λυπηθείς τόσο;

— Σκέφτομαι, ψιθύρισε με συγκρατημένη κακία, ότι μ' έκανες να μην αγαπώ πια τον Πιερό. Κάθε νύχτα άφηνά επιτήδες αναμμένο το φως της κάμαράς μου με την ελπίδα, ότι θάρρης. Και νά η προαίρεσή μου θγήκε αληθινή.

— 'Ωστε μ' αγαπάς και σύ, Μαίρη; φώναξα πνιγμένος από την χαρά μου.

— 'Ω, αυτή η λέξη είναι παραπολύ μικρή! ψιθύρισε. 'Ανρί, είσαι τόσο διαφορετικός από τους άλλους! Είσαι ο μόνος άνθρωπος που αγάπησες αληθινά τα μάτια μου και από τη χαρά μου.

Και η Μαίρη τρέμοντας από έρωτα, άφέθηκε στα τρυφερά μου χέρια. 'Αργά τη νύχτα άκουστική το κουδούνι της έ-ξορτασε. Μά η πόρτα έμεινε κλειστή, το σπίτι θυσιέμένο στο σκοτάδι κι' ο Πιερό αναγκάστηκε να φύγει σφυρίζοντας μ' άκεφιά το τελευταίο τραγουδάκι του.

Θά παντρευτώ τη Μαίρη; Πολύ πιθανόν. Είναι τόσο καλή, τόσο άφωσιωμένη μαζί μου που δεν θα διστάσω καθόλου να της προτείνω να γίνη γυναίκα μου. Ξέρω καλά ότι επίνα πια να είμαι γι' αυτήν η περιπέτεια. Τώρα είναι ο άγαπημένος της. Κι' ο άγαπημένος μιας ωμορφής γυναίκας είναι ο πιο ευτυχισμένος και ο πιο αξιοζήλευτος άνθρωπος σ' αυτόν τον μάταιο κόσμο.

— 'Ανρί, φώναξε με συγκρατημένο τό άνικανοποίητο πάθος της. Είσαι τρελλός! Δεν εγκαταλείπουν μια ωμορφή γυναίκα; έπειτα από τα μεσάνυχτα, αφού την έρεθισαν με τα λόγια τους και την ζάλισαν με το λικέρ...

— 'Εφυγα σαν να με κυνηγούσαν. Δεν ήθελα να κατακτήσω μια γυναίκα που δεν μ' αγαπούσε. Δεν ήθελα να σφίξω στην άγκαλιά μου αυτό το πλάσμα που η καρδιά του είχε δοθεί σε άλλον και που γι' αυτόν κρατούσε τα πιο

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

Την βιομηχανική επεξεργασία της φυτικής μεταλλικής ουσίας για την παραγωγή του «Αγγλικού» ούζου, ο Άγγλος βιομηχανός Ρόμπερτ Λόκ το έτος 1864.

«Όπως άπεκα-λόφθη, τελευταίως, οι Λονδρέζοι, κάθ' εθθαδάδα, καταναλώσας ο υ ν 1750 τόννους κρέατος καρυαρίας, νομίζοντας οι περισσότεροι, ότι τρώνε σολωμό!.

— 'Ο καρυαρίας, όπότος δεν άξίζει τόσο για το κρέας του, όσα για το δέρμα του, το όποιο είναι άσθαρτο!

— 'Επίσης από το σώμα του θγαίνει, σε μεγάλη ποσότητα, η ψαρόκολλα, από την όποια κατασκευάζεται η ζελατίνα.

Στη Σαγκάη εύδοκίμει το έπάγγελμα του εμπόρου γά-των.

— Κι' αυτό γιατί στα έστιατόρια της Κινεζικής αυτής μεγαλοπόλεως ένα από τα πιο περιζήτητα «πιάτα» είναι και η γατόσουπα.

— 'Εκατοντάδες γάτες θυσιάζονται ήμερησίως για να ικανοποιηθή η γαστριμαργία των Κινέζων.

Φλογερά φίλια και τα πιο τρυφερά έρωτικά χάρδια.

Πέρασαν δέκα, είκοσι μέρες, μά η άνάμνησι της Μαίρης μ' άνάγκαζε κάθε νύχτα να περνά από το σπίτι της, να θλίπω το φωτισμένο παράθυρό της και να σκέφτωμαι με πόνο ότι εκεί μέσα θρίσκειται ο άλλος κι' άπολαμβάνει τη δροσιά των χειλιών της και την αγάπη της. Και τότε κυριεύομαι από μια τρέλλα. Ζήλευα αυτόν τον άνθρωπο, ζήλευα ακόμη όλους εκείνους που περνούσαν από το διαμέρισμα της σαν μια περιπέτεια. Και δεν έφευγα παρά μόνο, όταν αντίκριζα μια στιγμή τη Μαίρη που πρόβαλλε ήμι-γυμνη για να κλείση παράθυρο και να σβύση το φως.

Ήμουν τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Και μια νύχτα, μη ξέροντας τί να κάνω, χτύπησα την πόρτα της. 'Η Μαίρη με κύταξε πίσω από τον καπνίτο του άρωματισμένου σιγα-ρέτου της και χλώμιασε.

— Μήπως σ' ένοχλώ; στέναξα. 'Αν είμαι ανεπιθύμητος, μπορείς να με διώξεις. Μά καθώς θλίπεις κράτησα την ύποχρησή μου. 'Ηρθα όταν μου ήταν πια αδύνατο να ζήσω μακριά σου. Μά γιατί τρέμεις και γιατί τα μάτια σου είναι υγρά, Μαίρη; Τι σ' έκανε να λυπηθείς τόσο;

— Σκέφτομαι, ψιθύρισε με συγκρατημένη κακία, ότι μ' έκανες να μην αγαπώ πια τον Πιερό. Κάθε νύχτα άφηνά επιτήδες αναμμένο το φως της κάμαράς μου με την ελπίδα, ότι θάρρης. Και νά η προαίρεσή μου θγήκε αληθινή.

— 'Ωστε μ' αγαπάς και σύ, Μαίρη; φώναξα πνιγμένος από την χαρά μου.

— 'Ω, αυτή η λέξη είναι παραπολύ μικρή! ψιθύρισε. 'Ανρί, είσαι τόσο διαφορετικός από τους άλλους! Είσαι ο μόνος άνθρωπος που αγάπησες αληθινά τα μάτια μου και από τη χαρά μου.

Και η Μαίρη τρέμοντας από έρωτα, άφέθηκε στα τρυφερά μου χέρια. 'Αργά τη νύχτα άκουστική το κουδούνι της έ-ξορτασε. Μά η πόρτα έμεινε κλειστή, το σπίτι θυσιέμένο στο σκοτάδι κι' ο Πιερό αναγκάστηκε να φύγει σφυρίζοντας μ' άκεφιά το τελευταίο τραγουδάκι του.

Θά παντρευτώ τη Μαίρη; Πολύ πιθανόν. Είναι τόσο καλή, τόσο άφωσιωμένη μαζί μου που δεν θα διστάσω καθόλου να της προτείνω να γίνη γυναίκα μου. Ξέρω καλά ότι επίνα πια να είμαι γι' αυτήν η περιπέτεια. Τώρα είναι ο άγαπημένος της. Κι' ο άγαπημένος μιας ωμορφής γυναίκας είναι ο πιο ευτυχισμένος και ο πιο αξιοζήλευτος άνθρωπος σ' αυτόν τον μάταιο κόσμο.

ΠΙΕΡ ΜΙΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

γάλα παράξενα πετράδια.

Στη Μόσχα ύπάρχει ένα έξοχικό έντευκτήριο, όπου χάρις σε μια έξυπνη επινόηση μπορεί να μεταβληθή ο καιρός σύμφωνα με την επιθυμία των επισκεπτών.

— Πρόκειται για ένα περίπτερο έφωδιασμένο μ' ένα μηχανήμα που μεταβάλλει την ατμόσφαιρα γύρω, εις άκτίνα τριάντα μέτρων, σκορπίζοντας άλλοτε ευεργετική θαλπωρή κι' άλλοτε άνατριχιαστική παγωνίτσα.

Στην πόλι Τάσκεντ της Ουγγαρίας ένας Ιεροκλήρξ καταδικάστηκε σε δεκαετή φυλάκιση για τον λόγο ότι είχε άλυσοδέσει την άραισιτάτη, πράγματι, γυναίκα του μέσα στην σιταποθήκη της άγροικίας του για να μην την θλέπη άλλος άνδρας!

— 'Η άτυχη γυναίκα ήταν έτσι σίχμαλωτη επί τρία χρόνια και είχε τρελλαθή!...

Κάποιος Μπένζαμιν Σέξτον, ήλικίας 33 χρόνων, που έξασκει το έπάγγελμα του άμαζά στην 'Αμπερντιν της Σκωτίας, άναστατώνσε τελευταία τους Ιατρικούς κύκλους, γιατί τα περισσότερα όργανα του σώματος του δεν βρίσκονται στην «φυσική» τους θέση και επί πλέον είναι «τοποθετημένα άνάποδα»!

— 'Ωστόσο ο άνθρωπος αυτός είναι όγιής και άργάζεται σκληρά για να κερδίση το ψωμί του.

Στην Αυστρία η Μαρίτσα Ζανκοβίτς, ήλικίας 63 χρόνων, γέννησε πρό μηνός ένα εύτραφέστατο κροίστακι.

— Το μεγαλύτερο παιδί της Μαρίτσας είναι 48 χρόνων.

Στην «Επιστροφή του άόκτορος Σίν Φάγκ», ένα έξα-τικό φίλμ που γυρίζεται ήδη στο Χόλλυγουντ, λαμβάνει μέρος και μια ευμεγέθης και δηλητηριώδης άράκη.

—Τό έντομο αυτό το απέστειλε στο Χόλλυγουντ η Διεύθυνσις του Ζωολογικού Κήπου του Λονδίνου και για την συμμετοχή του στην ταινία πληρώνονται δέκα λίρες την ή-μέρα.

— 'Ενας έκκεντρικός και πολύεργος νέος από την Μελβούρνη, στοιχημάτισε ότι μπορούσε ν' άπαντήσει άλυσθαστα 99 τοις εκατό, σ' έρωτήματα γενικής φύσεως που θα του έτι-όετο από τον τοπικό ραδιοφωνικό σταθμό.

— 'Αν άποτύγχανε στις άπαντήσεις, θα έτρωγε τό... κα-πέλλο του!

— Δυστυχώς συνέβη το δεύτερο κι' ο πολύεργος νέος άναγκάστηκε νά φάη το καπέλλο του και μάλιστα δημο-σία.

— Το θέαμα ήταν έξωφρενικό και συγκέντρωσε όλων κό-σμο. 'Ο καπελλοφάγος θύμωσεν έτσι λεχόταν ο άνόητος νέος — έφθασε την άρισμένη ώρα στην πλατεία της πόλε-ως, φορώντας έναν πανάμω.

— 'Εσχισε άμέσως τον πανάμω του σε μικρά κομμάτια, τά μούσκεψε σε ζουμί από κρέας, τ' άνέμιξε με χόρτα και τά έφαγε... όρεκτικώτατα!...

Οι γλάροι δια-λέγουν για κατοί-κία του ένα μεγά-λο Ισπεδωμένο θράχο κι' εκεί έ-πάνω γεννούν, ό-πως τύχη, από έ-να μεγάλο αυγό.

— Το θέαμα των έκτεθειμένων αυ-γών είναι γραφι-κώτατο και τουτό γιατί κανένα δεν έχει τον ίδιο χρω-ματισμό.

Μερικά είναι μο-νόχρωμα, άλλα έ-χουν ποικιλόμορ-φες ραβδώσεις, άλλα χρωματι-στές θούλες κι' άλλα, τόσα πολ-λά μιχλιμπίδια, ώστε από μακριά φαίνονται σαν με-

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΓΚΡΑΙΜΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Η καμπάνες χτυπούσαν τρελλά και πρόσχαρα. Τα σπία ήταν στρωμένα με πλούσια ύφασματα. Στους δρόμους, τα λιθοστρώματα εξαφανίζονταν δλόκληρα κάτω από ένα πυκνό τάπητα πρασινάδας. Τα σμόρτα, ή δόφνες, τα ξεφυλλισμένα ρόδα ανακάταναν τα άρώματά τους με το άρωμα των λιθανιών.

Πλήθος ο κόσμος πηγαίνονταν στην πλατεία. Οι νέοι είχαν παραταχθεί στις άκρες των πεζοδρομίων για να δουν τις ωραίες κοπέλλες, που θα περνούσαν δλόλευκες, στεφανωμένες με ρόδα, πεπιλοφόρες, κοκκινίζοντας καθώς έβλεπαν τόσα μάτια να τις κυττάζουν.

Μα απ' όλες τις κοπέλλες καμιά δεν ήταν τόσο ωραία, τόσο γοητευτική, όσο η 'Ιωάννα κ' η Ρόζα. Όταν πέρασαν κ' η δυο μπρός στο πεζοδρόμιο της πλατείας του Χρυσού Λέοντος, ένα ρίγος θαυμασμού διέτρεξε τις τάξεις των νέων του Μαραμπά.

Ολόλευκες, χλωμές από συγκίνηση, θαυμαστά ωραίες ή μια και η άλλη, υποχρέωναν σχεδόν δια της βίας τα μάτια να καρφώνονται επάνω τους.

Η Ρόζα, ύψηλη κιόλας, με τους γλυπτούς ώμους της, με το θαυλικό παράστημά της, με τα χρυσά της μάτια, άφαντα γλυκά και φωτεινά κάτω απ' το άραχνουφαντο πέπλο που θόλωνε την λάμψη τους, έμοιαζε περισσότερο με νέα γυναίκα παρά με παιδούλα. Η 'Ιωάννα δεν ήταν λιγώτερο γοητευτική με την δνειροπόλο όμορφιά της, με τη χάρη της και με το σαγηνευτικό πρόσωπο της Παναγίας του Βαφαιλά.

Ενώ η πρώτη, πήγε με μετριοφροσύνη να πάρη θέσι στο πίσω μέρος της πομπής, η 'Ιωάννα πλησίασε το κουλούριο του Αγίου Πέτρου, όπου τα νέα κορίτσια, που είχαν προσκληθεί για να το σηκώσουν, θρискόντουσαν κιόλας συγκεντρωμένα.

Η Μαγδαληνή, η σύζυγος του αδελφού της, τη συνόδευε.

Μα μόλις τα άλλα κορίτσια την είδαν, φάνηκαν σαν να καρφώθηκαν στη θέσι τους από κατάπληξι κ' αγανάκτησι. Έπειτα απομακρύνθηκαν από την 'Ιωάννα υποκλίνοντας στις μητέρες τους που τα καλούσαν κοντά τους σαν νάβελαν να τα προστατεύσουν από κάποιο μίσμα.

Ένα μεγάλο κενό σχηματίστηκε ξαφνικά γύρω από την κ. Φλαμαρέν και τη μικρούλα κουινάδα της.

Η Μαγδαληνή δεν άντελήθη σχεδόν τίποτε. Η 'Ιωάννα που άγνοουσε το μυστικό της γεννήσεώς της, μα που είχε κιόλας ευαίσθητο τρομερή, αισθάνθηκε σαν να τη χτυπάνε μ' ένα μαχαίρι στο στήθος από την προσβολή που της έγινε.

— «Ω! είναι τρομερό! μουμούρισε κάποια χοντρή γυναίκα, η κ. Ούρντον, που είχε μάτια σαν φανάρια άμαξιοι. Μιά νόθος κοντά στα κορίτσια μας!

Μόλις άκουσε αυτά τα λόγια η Ρόζα, που έν τω μεταξύ είχε άντιληφθή, τη σκηνή, όρμησε έναντιον της ψευτοσεμνότητας. Το ωραίο της χλωμό πρόσωπο είχε μια έκφρασι μίσους και όργης τόσο άγρια, ώστε εκείνη τραβήχθηκε πίσω τρομαγμένη.

Μα η νέα κόρη, δεν πρόφθασε να κάνει ή να πη τίποτε. Σάν ένα λουλούδι συντριμμένο, η 'Ιωάννα, πιο λευκή από το πέπλο της, έπεσε άναισθητή στην άγκαλιά της.

Αναγκάστηκαν να την μεταφέρουν στο σπίτι του αδελφού της, ο όποιος έκανε πώς δεν έδωσε σημασία στη σκηνή.

Όταν άνέκτησε τις αισθήσεις της, η Μαγδαληνή και η Ρόζα ήσαν κοντά της.

Τις κύτταζε και τις δυο, μα άπευθυνομένη ιδιαίτερας στη Ρόζα, της είπε:

— Είχες ένα μυστικό από μένα... Δεν έκανες καλά... Αν μου είχες άποκαλύψει το όδυνηρό μυστήριο της γεννήσεώς μου, θα μ' έκανες ν' άποφύγω σήμερα μια μεγάλη μου θλίψη.

Ήταν έκμηδενισμένη από τον πόνο, μα η φωνή της είχε τόσο σταθερό κ' άποφασιστικό τόνο, ώστε η Ρόζα έαφάνστηκε.

— Ο Άντουάν είχε άπαγορεύσει άυστηρά στη μητέρα μου να σου μιλήσει ποτέ γι' αυτά τα πράγματα, άπάντησε κλαίγοντας. Δεν τολμήσαμε να τον παρακούσουμε.

— Ξέρεις καλά ότι ο άδελφός μου κ' έγώ δεν θέλουμε τα πράγματα με τον ίδιο τρόπο. Το καλλίτερο μέσο ν' άποδεικνύη κανείς την στοργή του στους ανθρώπους που αγαπάει, είναι να τους προφυλάσσει από μερικές άπογοητεύσεις, φανερώνοντάς τους ότι πρέπει να ξέρουν. Τώρα θα μου τα πής όλα.

Κλαίγοντας, η Ρόζα διηγήθηκε στην όμογάλακτη άδελφή της όλα, όσα ήξερε από την ιστορία της δυστυχισμένης μητέρας της της Τερέζας, μη παραλείποντας να της πη ότι λίγες ώρες πρό του θανάτου της, ο κόμης ντ' Αρκιζάν άνάγκασε τον πατέρα της να την παντρευτεί.

Αφθονα δάκρυα κυλούσαν από τα μισόκλειστα μάτια της 'Ιωάννας.

— Φτωχή μητέρα, έπαναλάμβανε κάθε τόσο, πόσο θα έπέφερες!

Η Μαγδαληνή είχε άφήσει τα δυο κορίτσια μόνα. Η Ρόζα κρατούσε τα χέρια της 'Ιωάννας που τινάζονταν από ξαφνικά σκιρτήματα, όταν έξαφνα ή τελευταία άνωρθόθηκε.

Τα δάκρυά της είχαν στεγνώσει και τα όωραία της γράζα μάτια έλαμπαν γεμάτα από ξαφνική άποφασιστικότητα. Ήταν ντυμένη πάντα στα λευκά. Η Ρόζα της είχε πει ότι μόνο το στέφανο και τον πέπλο.

— Ο κόμης ντ' Αρκιζάν είναι κάτω; ρώτησε την όμογάλακτη άδελφή της.

— Ω! ναί... κ' έκλαιγε σπαραχτικά, θλέποντάς σε άναίσθητη. Αυτός με βοήθησε να σ' άνεβάσω εδώ.

— Καλέ μου φίλε! ψιθύρισε άναστενάζοντας η 'Ιωάννα. Πήγαινε να τον φωνάξεις, Ρόζα, κ' άφροσέ με μόνη μαζί του.

Η Ρόζα υπάκουσε.

Έπειτα από μερικές στιγμές ο κόμης θρискόταν κοντά στη μικρούλα άπαρηγόρητη φίλη του.

— Μ' αγαπάς, Γκ; τον ρώτησε ρίχνοντας τα χέρια της γύρω από τον λαιμό του.

— Αν σ' αγαπάω, λατρεύω μου παιδί! άπάντησε εκείνος, σφίγγοντας την στην άγκαλιά του. Και με ρωτάς γι' αυτό; Ξεχνάς πώς έγώ σε δέχθηκα, όταν ήρθες στον κόσμο από την άγκαλιά της έτοιμοθάνατης μητέρας σου, πώς μεγάλωσες στα γόνάτα μου, πώς σ' αγαπάω σαν να ήσουν πραγματικά κόρη μου και πώς — έπρόσθεσε ο γηραιός εύπατριδής σκουπιζοντας τα δάκρυα της 'Ιωάννας — ή σημερινή σου θλίψη μ' άναστατώνει!...

Από σένα εξαρτάται να την κάνης να περάσει, άπάντησε η 'Ιωάννα. Μα δεν θα θελήσης...

— Έγώ να σου άρνηθώ τίποτε, άγαπημένη μου μικρού-

λα; Είναι δυνατόν; Έχε έμπιστοσύνη... Ό,τι κ' άν μου ζητήσεις, σου το παραχωρώ από πρίν.

— Μοδ δίνεις τον λόγο σου;

— Άπλωσε το χέρι του και συλλογιζόμενος μήπως έπρε- κειτο για κανένα καπρίτσιο της νέας κόρης, έπρόσθεσε χα- μογελάοντας:

— Σου δίνω τον λόγο μου... Ξέρω πώς είσαι λογική κ' ότι δεν θα μου ζητήσεις τα μεταλλεία της Γιολκόντας. Έ- ται είμαι ήσυχος.

Μα η 'Ιωάννα, που είχε γίνει ξαφνικά πολύ σοβαρή, ά- πάντησε:

— Θα σάς ζητήσω κάτι περισσότερο από ένα μεταλλείο διαμαντιών, γηραιέ μου φίλε: Σας ζητάω το όνομά σας!

Ο κόμης, άκούοντας αυτά τα λόγια, άναπήδησε. Νό- μισε πώς ή μικρή του φίλη, εύαίσθητη και νευρική καθώς ήταν, παραμιλούσε.

— Το όνομά μου, 'Ιωάννα! Ξανάπε. Τι θέλεις να πής; Μήπως τυχόν θέλεις να σε υιοθετήσω; Μα αυτό δεν είναι δυνατόν... Είσαι ή κόρη του Ρενώ Φλαμαρέν και ή πράξις της γεννήσεώς σου είναι κανονική.

— Δεν με καταλαβαίνετε. Σας ζητάω το όνομά σας για να το φέρω άξια και περήφανα σ' όλη μου τη ζωή. Θέλω να γίνω γυναίκα σας!

Είπε αυτά τα λόγια με την άγνη και άξιολάτρευτη ά- φέλεια των παιδιών που άγνοούν έντελώς την πραγματική σημασία τους.

Ασφαλώς, έ- νας κεραυνός, πέφτ ο ν τ ας μπρός στα πό- δια του κόμητος δεν θα τον έά- φνιαζε περισσό- τερο.

— Γυναίκα μου! έ- παναλάμβανε η κ. Μά είσαι δεκα- πέντε χρόνων και είμαι έβδο- μήντα...

— 'Ιωάννα, έλα στα συγκαλά σου, πολυαγα- πημένη μου κό- ρη, όνειρεύεσαι ή είσαι τρελή!

— Όύτε το ένα σκεφάινει, ούτε το άλλο. Υπο- φέρω, και θα πιστέψω ότι δεν μ' αγαπάτε, άν δεν κρατήσετε τον λόγο σας. Κάνετε πώς ά- γνωείτε την αί- τια που με παρακινεί να θέλω να γίνω σύζυγός σας. Έ, λοιπόν, σε σάς, γηραιέ μου φίλε, δεν θα κρύψω τίποτε από ό,τι συμβαίνει μέσα μου και, με κάνει να μιλάω έτσι. Σή- μερα το πρσι με πρόσβαλαν, με ξεευτέλισαν, με πλήγωσαν θανάσιμα και δεν θέλω να έπαναληφθή αυτό. Αυτή ή γρηά κ. Ούρντον, αυτή ή φριχτή μέγαιρα, είπε μια λέξι που ό- λος ο κόσμος την επανέλαθε... Ω! Γκ, άν τις άκουγες όλες αυτές τις υποκρίτριες θρησκόληπτες, πόσο καλλίτερο θα με καταλάβαινες...

Ξέσπασε σε λυγμούς και τα θερμά δάκρυα που έχυν- στα χέρια του αυτή ή μικρούλα που την αγαπούσε περισσό- τε από το κάθε τι στον κόσμο, έκαναν τον γηραιό εύπα- τριδη να χάνη το λογικό του.

— Όχι, έξακολούθησε, αυτό δεν πρέπει να επαναληφθή! Τις προσβολές που άπευθύνουν έναντιον της κόρης της δυσ-τυχισμένης Τερέζας, δεν θα τολμήσουν να τις διατυπώ- σουν και κατά της συζύγου του κόμητος ντ' Αρκιζάν. Υπό την αίγίδα σου, λαμπρέ μου φίλε, πιστοιοιχισμένη από την τιμή σου, την ήθική σου, το σεβασμό που σου όφειλεται... θα βρω τη μόνη προστασία που θα μπορέσει να με κάνει να γράσω τη σημερινή θλίψη μου.

Ένωσε τα μικρά της χέρια και πρόσθεσε ίκετευτικά:

— Μή μου άρνείσαι, σε ίκετεύω!... Άλλοως ή 'Ιωάννα σου, άμφιβάλλοντας για σένα, δεν θα πιστέψη πια σε τί- ποτε στον κόσμο.

Περνούσε ώρες δλοκληρες στον κηπο διαβάζοντας

Ο κόμης θέλησε να διαμαρτυρηθή.

— Ω! έξακολούθησε εκείνη μη δίνοντάς του καιρό να μιλήσει, ξέρω τι υποχρεώσεις αναλαμβάνα με το να γίνω σύζυγός σας...

Θα έμπιστευθήτε, κύριε κόμη, την τιμή σας, σε τίμια χέ- ρια και να είστε βέβαιος ότι ποτέ ούτε ή έλαχιστη κηλίδα δεν θα τη λερώση!

Είχε σηκωθεί καθώς έλεγε αυτά τα λόγια και το ωραίο πρόσωπό της που ήταν έκ φύσεως περηφάνο, είχε πάρει μια έκφρασι θαυμαστά άγέρωχη.

— Σε πιστεύω, 'Ιωάννα μου, ψιθύρισε ο κόμης: ντ' Αρ- κιζάν. Μα μην έπιμένεις... Δεν είναι αυτό το έμπόδιο... Σκέ- φθηκες ένα πράγμα, κόρη μου;... Σκέφθηκες ότι θάρθ ή μια μέρα που θα συναντήσεις αυτόν που είναι γραφτό σου ν' αγαπήσης, αυτόν που θα γίνη κύριος της ζωής σου κ' έκλεκτός της καρδιάς σου;...

Μπρός στο αίσθημα που θα νοιώ ης τότε, θα τα ξεχά- σης όλα, και την όδυνηρή κατάστασι που σου δημιούργησε ή γέννησί σου και τις πληγές που δέχθηκε ή περηφάνεια σου, όλα, ως και τη σημερινή προσβολή...

— Ω! άν ήταν δυνατόν, δεν θα δισταζα ούτε στιγμή τότε να σου δώσω την έλευθερία σου... Μα, φταιγή μου μικρούλα, αυτό είναι άδύνατον, γιατί μόνο ο θάνατος κόβει την αλυ- σίδα του γάμου... Γι' αυτό άν φανώ άύσ' αμς σήμερα και κάνω ό,τι μου ζητάς, δεν θα σε δώ πρι: εύτυχημένη.

— Απατάσαι, Γκ; είπε η 'Ιω- άννα με φωνή σταθερή. Δέν θα αγαπήσω πο- τε κανένα με έ- ρωτα και δεν θα εγκαταλείψω το όνομα που σου ζητάω. Έξω σκεφθή θαθεία όλα, όσα μου εί- πες, Ξέρω κα- λά τον έαυτό μου... Ο φόβος μίας προσβολής σαν αυτή που δέχτηκα σήμερα θα τ' νικήση ό- λα και θα πνίξη μέσα μου κάθε ζήτημα έρω- τος.

— Ξέρεις να σκεφθής επί εξή- μήνες την πρό- τασί μου και να μου άποστήσης, όταν θα περάση το χρονικό αυτό διάστημα;

— Ω, δέχο- μαι άπάντησε ο κόμης θιαστικά, γιατί είμαι όδδατος, πώς άμα περάση ή πρώτη σου θλίψη, θα πάψης να σκέφτεσαι έτσι. Σ' εξή μήνες θα έχης γίνει λογική και τότε θα ψάξω έγώ να σου φέρω τον σύζυγό σου. Θα είναι ένα παλιγκάρι είκοσι πέντε χρόνων θα έχη μαύρα μαλλιά και...

—...Και θα με πάρη επειδή θα με προικίσετε πεις ήγε- μονικά δεν είναι έτσι; τον διέκοψε με μικρό και λυπημένο τόνο. Όχι, Γκ, μην έπιμένετε, γιατί άλλως θα πιστέψω ότι και σε σάς προκαλεί φρίκη και άποστροφή το στήμα της γεννήσεώς μου.

Τα δάκρυά της ξανάρχισαν να κυλούν. Ο κόμης ντ' Αρ- κιζάν έχασε πάλι όλη του την ψυχραιμία. Μα καθώς ή- θελε πρωτίστως να κερδίη καιρό και καθώς σκεφτόταν ότι σε ήλικία δεκαπέντε χρόνων ή άποφάσις της 'Ιωάννας δεν θα μπορούσαν να άντισταθούν μπρός στην γοητεία των ταξιδιών και πρό πάντων μπρός στη γνωριμία, ενός ωραίου νέου, έντιμου και συμπαιθητικού, έπρόσθεσε κατηγορηματι- κά:

— Μην κλαίς, 'Ιωάννα μου, δέχομαι να σε υπακούω, μα υπό ένα όρο: κατά τη διάρκεια της προθεσμίας των Ξξη μηνών που μου ζητάς θα κάνης ό,τι θέλω έγώ, δεν θα μου άρνηθής τίποτε, θα πς όπου θα σε οδηγώ και θα δεχθής όποιον σου γνωρίσω...

— Ω! σε προειδοποιώ, πολυαγαπημένο μου παιδί. Θέλω να κάνω την καρδιά σου να γνωρίση τον έρωτα. Αν δέ-

συμβή αυτό, θά τὸ πῆς σὲ μένα, στὸν καλλιτέρο σου φίλο, τὸν πατερούλη τὸν Γκύ... Μά ἂν, ἀφοῦ περάσουν οἱ ἔξι μῆνες, ἡ καρδιά σου μείνῃ κλειστή, ἔ, τότε θά γίνῃ τὸ θέλημά σου: θά γίνῃς κόμησα ντ' Ἀρκιζάν.

Ὁ γέρος εὐπατριδὴς εἶχε χαρακτηρηστικὰ πραγματικοῦ εὐγενοῦς καὶ οὐτε εἶχε ξεχάσει ποτὲ τὸν λόγο του.

Ἔβαλε τὸ μικρὸ της χέρι στὸ χέρι τοῦ κόμητος καὶ τοῦ εἶπε:

— Διατάξατε. Ἀπὸ ἀπόψε θά σᾶς ὑπακούσω τυφλά καὶ σᾶς ὀρκίζομαι νὰ φανῶ εὐλικρινὴς μαζὺ σας.

— Ὡραία θά πάω τώρα νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸν ἀδελφὸ σου κι' αὐριο θά φύγομε μαζὺ μὲ τὴ Ρόζα γιὰ κάποια ἐκδρομὴ.

Κατὰ τὸν Ἰούνιο, τὰ παραθεριστικά κέντρα τῶν Πυρηναίων, τὸ Λουσόν, τὸ Κωτερέ, τὸ Λούζ, τὸ Σαιν-Σωθέρ, τὸ Μπανιὲ ντὲ Βιγκόρ θοισκόντουσαν σὲ ὅλη τους τὴ λάμψη.

Ὁ κόμης ντ' Ἀρκιζάν ὠδήγησε τὴν Ἰωάννα καὶ τὴ Ρόζα στὶς περισσότερες ἀπὸ τὶς μικρὲς αὐτές, πόλεις, ὅπου σύχναζε ὁ πιὸ ἀριστοκρατικὸς κόσμος. Ἡ γοητευτικὴ Παρισινὴ, ἡ μελαχρινὴς Τουλουζιανὴ καὶ ἡ πεταχτὴς Μπορντολαῖζες ἔδιναν ἐκεῖ ραντεβού.

Δὲν ἄργησαν παντοῦ νὰ προσέξουν τὶς δυὸ ὁμογάλακτες ἀδελφές καὶ τὸν ὑψηλὸ καὶ κομψὸ κύριο ποῦ τὶς συνόδευε. Ὁ κόμης συνήθιζε νὰ γράφῃ στὰ βιβλία τῶν ξενοδοχείων, ὅπου κατέλυαν: «Ὁ κόμης ντ' Ἀρκιζάν κ' ἡ δυὸ κόρες του».

Πολὺ ἀνθρώρῃς ἀκόμα γιὰ τὴν ἡλικία του. ψηλός, δολιός, με ὅλα του τὰ δόντια, με κορμοστασιά λυγρή, συντελοῦσε οὐκ ὀλίγον μὲ τὸ μεγάλο ὄνομά του τὸ γνωστὸ σ' ὅλη τὴ μεσημβρινὴ Γαλλία, νὰ προσελκύῃ ὅλα τὰ θέλματα στὶς δυὸ γοητευτικὲς νέες ποῦ ἦσαν μαζὺ του.

Ἦταν γνωστὸ ὅτι ἡ εὐγένειά του ἦταν ἀπ' τὶς πιὸ αὐθεντικές, ἡ περιουσία του τεραστία καὶ ἡ ἐντιμότης του παροιμιώδης.

Μὲ μιὰ λεπτὴ ἐπιδειξίτητα, ἄφισε νὰ γίνῃ γνωστὸ, ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ παντρεύῃ τὴν Ἰωάννα καὶ ὅτι θά τῆς ἔδινε προίκα τρία ἑκατομμύρια φράγκα.

Ἔτσι σὲ λίγες μέρες, ὅλοι οἱ νέοι τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας ἤξεραν ὅτι μιὰ πᾶμπλουτη νύφη, νεαρῶτάτη καὶ ὠραιότατη, θά γινόταν σύζυγος ἐκείνου ποῦ θά τῆς ἄρρεσε.

Ἀπ' ὅλες τὶς μεριές ἐφθάναν κατὰ δεκάδες οἱ ὑποψήφιοι.

Ἡ Ἰωάννα, πολὺ εὐλικρινὴς, κρατοῦσε τὸν λόγο της καὶ δεχόταν ὑπομονετικὰ τὴν δοκιμασία.

Τὴν ἡμέρα, πῆγαινε ἱππασία μαζὺ μὲ τὴ Ρόζα καὶ τὸν κόμητα. Τὸ θρόνυ δὲν ἔλειπε ἀπὸ κανένα χορὸ τοῦ Καζίνου. Γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν γηραιὸ της φίλο, εἶχε ὑποτάξει λίγο τὴν περήφανη ἀξιοπρέπεια της, γελοῦσε, τραγουδοῦσε καὶ χόρευε μ' ἕνα κέφι ποῦ ἔκανε τὸν κόμητα νὰ ἐλπίζει τὰ πάντα.

Μεταῦ τῶν ὑποψηφίων ποῦ ὁ κόμης ντ' Ἀρκιζάν εἶχε δεχθῇ κοντὰ της ὑπῆρχαν ἀσφαλῶς γοητευτικοὶ νέοι, συμπαθεῖς καὶ εὐλικρινεῖς.

Μά εἶτε γιὰ τὴν πρώτη πληγὴ τῆς καρδιάς της τὴν εἶχε κλείσει τόσο, ὥστε νὰ χρειάζεται πολλὸν καιρὸ ἀκόμα, γιὰ ν' ἀνοίξῃ, εἶτε γιὰ τὸ δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμα στὴν ἡλικία ποῦ ὁ ἔρωσ γίνεται κύριος τῆς ζωῆς, ἡ Ἰωάννα δὲν πρόσεξε κανένα. ἡ ψυχὴ της δὲν ταράχθηκε καὶ ἡ ἀποφάσεις της ἔμειναν ἀκλόνητες.

Ἀπὸ τὶς ὑψηλὲς κορυφές τοῦ Λουσόν, ὁ κόμης ὠδήγησε τὶς δυὸ κόρες στὶς πιὸ γαλήνιες μοναξιὲς τοῦ Σαιν - Σωθέρ. Ἀπὸ κεῖ ἐφυγαν γιὰ τὸ Μπανιέρ καὶ κατόπιν διεύθυνθησαν πρὸς τὴν κομψὴ λουτρόπολιν τοῦ Μπιαριτζ. Παντοῦ ὡς τόσο ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Ρόζα εἶχαν τὴ λαμπρὴ ἀκολουθία τῶν θαυμαστῶν τους.

Μερικοὶ μάλιστα συνόδευαν τὶς δυὸ νέες σὲ ὅλα τὰ μέρη ποῦ διέσχισαν μὰ κανέναν ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔκανε τὴν καρδιά της νὰ χτυπήσῃ.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε παραμείνῃ ἡ ἴδια, στοχαστικὴ, σοδαρή, ἀσυγκίνητη.

Ἡ Ρόζα τραγουδοῦσε, φλυαροῦσε καὶ δὲν φαινόταν νὰ προσέχῃ τὶς ματιές ἢ νὰ καταλαβαίνει τὰ κομπλιμέντα. Ὅταν τῆς ἔλεγαν πὼς ἦταν ὠραία, γελοῦσε ἢ κοροῖδευε. Συχνότερα δὲν ἀπαντοῦσε:

— Ὡ! κάνετε λάθος. Ὁ πατέρας μου θέλει νὰ παντρεύῃ τὴν ἀδελφὴ μου κι' ἐμένα... Ἐναπεράστε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια...

Ἀσφαλῶς, οὐτὲ ἡ μιά, οὐτὲ ἡ ἄλλη ἦσαν ἀκόμα ὠριμὲς γιὰ τὸν ἔρωτα. Ὡστόσο, ὁ κόμης δὲν ἀπελπιζόταν τόσο εὐκολά.

Μὲ τὶς πρώτες καταχνιές, ὅταν ὁ θορῆας καὶ τὰ πρῶτα ξαφνικά χιόνια ἐρημώνουν τὶς ἐξοχές, ἐγκατέλειπε τὰ Πιρηναιὰ, παίρνοντας μαζὺ του τὶς δυὸ νέες.

Μά δὲν ξαναγύρισαν στὸ Μαραμπά. Ἡ Ἰωάννα εἶχε δολώσει κατηγορηματικὰ ὅτι δὲν θά ξαναγύριζε στὴν πόλιν ποῦ γεννήθηκε παρὰ μόνον ὡς σύζυγος, ἢ τοῦλάχιστον ὡς μηστὴ, τοῦ κόμητος ντ' Ἀρκιζάν.

Ἐξ ἄλλου, ὁ κόμης δὲν εἶχε τελειώσει τὴ δοκιμασία του. Ἡ Ἰωάννα δὲν εἶχε θέβαια θρῆ τὸν νέο ποῦ ὁ ἀγαπᾶσε στὰ Πυρηναιὰ, μὰ μποροῦσε νὰ μὴ συμβῇ τὸ ἴδιο καὶ στὸ Παρίσι, ὅπου πῆγαν.

Ἐκεῖ ὁ κόμης εἶχε συγγενεῖς καὶ στενοὺς φίλους στὴν ἀνωτάτη ἀριστοκρατία καὶ ἔτσι μπόρεσε νὰ παρουσιάσῃ τὴν Ἰωάννα στὰ καλλίτερα σαλόνια.

Μὰ καὶ στὸ καινούργιο αὐτὸ περιβάλλον, τὸ ραφινέ, κομψὸ, τὸ καλλιτεχνικὸ, ἡ Ἰωάννα παρέμεινε θλιμμένη καὶ ἀπαθὴς ὅσο καὶ στὶς χιονισμένες κορυφές τῶν Πυρηναίων.

Εἶχε μιὰ πληγὴ στὴν καρδιά ποῦ δὲν ἔμελλε νὰ ἐπούλαιοθῃ τόσο γρήγορα. Ὁ ἔρωσ, ὁ ὑπερτατος αὐτὸς θεραπευτὴς ὅλων τῶν πραγμάτων, αὐτὸς ὁ δεσπότης ποῦ ἀπορροφᾷ ὅ,τι δὲν ἔχει σχέσι μ' αὐτόν, δὲν τὴν εἶχε ἀγγίξει ἀκόμα μὲ τὸ φτερό του.

Ἔτσι, ὅταν πέρασαν οἱ ἔξι μῆνες τῆς προθεσμίας, ἔτρεψε αὐστηρὰ ἀπὸ τὸν κόμητα ντ' Ἀρκιζάν νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ὑπόσχεσί του.

— Πολὺ καλὰ, ἀπάντησε ἐκεῖνος νικημένος ἀπὸ τὴν ἀλύσιστη θέλησί της Ἰωάννας, μὰ ἀπαιτῶ ἀπὸ σένα ἕνα ὄρκο.

«Δίνοντάς σου τὸ ὄνομά μου, θά μείνῃ ὁ πατέρας σου κι' ὁ φίλος σου με τὴν πιὸ πλατεῖα σημασία τῆς λέξεως. Ξέρω ὅτι ἡ τιμὴ μου δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον μαζὺ σου. Φίλη μου πολυαγαπημένη, κι' ὅτι δὲν θά γελιοσθῇς τὸν γέρο ποῦ σ' ἀγαπᾷ περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωὴ του».

«Μὰ, φτωχὴ μου μικρούλα, εἶσαι γυναίκα... Καὶ πᾶν ἀπ' τὴ λογικὴ σου, ἀπ' τὴ δύναμί σου, τὴ συνειδήσί σου, ὑπάρχει αὐτὸ τὸ παντοδύναμο πρᾶγμα στὸ ὁποῖο θά ὑπακούσῃς, ὅπως ὑπακούουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, θέλω νὰ πῶ ὁ ἔρωσ...».

«Ὡ! Ἰωάννα, δὲν θά τὸ θεωρήσω ὡς ἔγκλημα, ἀν' ἀγαπηθῇς μιὰ μέρα... Κάθε ἄλλο... Μὰ θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι τὴν ἡμέρα ποῦ θά νοιώσῃς τὴν καρδιά σου νὰ χτυπά γιὰ κάποιον τρίτον, θά μοῦ τὸ πῆς μὲ κάθε εὐκρίνεια... Ὅ,θὰ μοῦ πῆς τὸ ὄνομα αὐτοῦ ποῦ ἀγαπᾷ καὶ μονάχα ἐμένα θά ἔχῃς ἐμπιστο τοῦ ἔρωτός σου... κατὰλῃς; Ἀδέσσει ;

Ἡ Ἰωάννα ρίχθηκε στὴν ἀγκαλιά του.

— Ὡς τώρα, εἶπε, δὲν ἀγαπήθηκα ἀπὸ κανένα ἄλλο ἔκτος ἀπὸ σὲ καὶ τὴ Ρόζα. Σταθίκατε τόσο καλὸς γιὰ μένα ὅσο θά ἦταν κ' ἡ μητέρα μου ἡ ἴδια ἂν εἶχε γέννησῃ αὐτὸ, σὰς ὀρκίζομαι, ὅτι σὲ ἔξις δὲν θά ἔχω κανένα μυστικὸ ἀπὸ σᾶς, ὅπως δὲν θά εἶχα κ' ἀπὸ τὴ μητέρα μου. Ἡ καρδιά μου θά σᾶς εἶνε ἀνοιχτὴ καὶ θά ξέρετε καὶ τὴν ἐλάχιστὴ τῶν ἐντυπώσεών της καὶ τὸ πιὸ φευγαλέο αἰσθημά της.

Ἔνα μῆνα, κατόπιν, ἡ Ἰωάννα Φλαμαρὲν εἶνε κόμησα ντ' Ἀρκιζάν.

Ὁ κόμης εἶχε ἐπισκευάσει τὸν παλὸ προγονικὸ πύργου του, τοῦ Τούζα, σὲ θάλασσος τῆς Γασκώνης. Τὸ κτήμα αὐτὸ θοισκόνταν κοντὰ στὴν Καστανιέρ, σὲ σπῖτι τοῦ Ἀντουάν, ὅπου ἡ Ἰωάννα εἶχε περάσει ἕνα μέρος τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας.

Σ' αὐτὸν τὸν πύργο λοιπὸν ἡ νέα γυναίκα θέλησε νὰ ἐγκατασταθῇ τὴν ἐπομένη τῶν γάμων τους.

Ὁ κόμης δέχθηκε μὲ χαρὰ.

Ἔτσι, ἡ Ἰωάννα ἐγκατέλειψε συγχρόνως τὸ Μαραμπά καὶ τὸ σπῖτι τοῦ ἀδελφοῦ της, παίρνοντας μαζὺ της καὶ τὴ Ρόζα, ἡ ὁποία, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, δὲν θέλησε νὰ τὴν ἀποχωρισθῇ.

XXIV

Η ΤΡΕΛΛΗ

Ἡ γαλήνια καὶ εἰρηνικὴ ζωὴ ποῦ ἡ Ἰωάννα θρῆκε μετὰ στὸν παλὸ πύργο τῶν κομητῶν ντ' Ἀρκιζάν ἦτο μετὰ ἀπὸ τὴν ἐπομένη κιάλας τῆς ἐγκαταστάσεώς τους.

Ἰωάννα κ' ἡ Ρόζα μοιράστηκαν τὶς διάφορες διευθύνσεις τοῦ μικροῦ θαυλείου τους, τοῦ ὁποίου ἦσαν σχεδὸν ἐξ ἴσου κ' ἡ δυὸ κυρίες.

Ἡ Ρόζα διεύθυνε τὸ σπῖτι, τὸ νοικοκυριό, τὰ πτηνοτροφεία, εἶχε ὑπὸ τὴν ἐξουσία της τὴν ὑπηρεσία, τὰ πλυσταριά, τὶς κοῦζινες. Μαζὺ της λογαριαζόντουσαν οἱ ὑπηρετὲς κι' ἀπὸ τὸ στόμα της περνοῦσαν ὅλες ἡ διαταγές.

Ἡ Ἰωάννα ἀσχολήθηκε μὲ τὰ περιβόλια καὶ τοὺς κήπους.

Περιποιήθηκε τὸ πάρκο, ποῦ ἦταν ἐξαιρετικὰ ὠραῖο, μὲ

ποῦ εἶχε παραμεληθῇ, λόγῳ τῶν συχνῶν ἀπουσιῶν τοῦ πυργοδεσπότη.

Μ' ἕνα γοῦστο ἀπέραντο, ἐπιστάτησε ἡ ἴδια στὴν ἐκτέλεσιν ἑνὸς σχεδίου.

Ἡ ἄλλες ξαναχαράχτηκαν, τὰ ξέφωτα καθαρίστηκαν, τὰ σῦδεντρα ἐξαναρτήθηκαν.

Χάρης στὴν ἐξυπνὴν διεύθυνσί της, ὅλη ἡ ἀπέραντη καὶ δεινρόφυτη ἔκτασις γύρω ἀπ' τὸν πύργο εἶνε ἀληθινὸ θαῦμα.

Ἦρχε στὸν πύργο μιὰ μεγάλη βιβλιοθήκη, γιὰ τὸ κόμης ἀπὸ τὴ νεότητά του ἦταν μανιώδης φιλαναγνώστης καὶ περνοῦσε ὁλόκληρες ὥρες στὸν κήπο διαβάζοντας.

Ἡ Ἰωάννα λοιπὸν εἶνε κ' αὐτὴ μανιώδης φιλαναγνώστρια.

Ἡ μελέτης της, ποῦ τὶς διεύθυνε ἐπιδέξια ὁ ἴδιος ὁ κόμης, ἦσαν γιὰ τὴ νέα γυναίκα μιὰ ἀπόλαυσις καθημερινὴ ποῦ τὴν ἐθουσίαζε.

Γιὰ νὰ τὴ διασκεδάσῃ ὡστόσο ἀπὸ τὶς μελέτες αὐτές, ποῦ ἦσαν ἴσως πολὺ σοβαρές γιὰ τὴν ἡλικία της, ὁ κόμης ἀνοίξε τὸν πύργο τοῦ τὸ φθινόπωρο, ὅπου ἔτρεξαν ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Γασκώνης.

Μόνον κρουγὲς θαυμασμοῦ ἀκούστηκαν τότε γιὰ λογαριασμὸ τῆς νεαρᾶς κομῆσης. Οἱ καλεσμένοι δὲν ἤξεραν τί νὰ θαυμάσουν περισσότερο, τὴ γοητευτικὴ πραγματικὰ ὁμορφιά της, τὴν ἀκτινοβολοῦ χάρι τῶν δεκάδης της χρόνων, τὴν εὐγένειά της ἢ τὴν ἀφέλειά της.

Ὁ κ. Ντυιλ, ὁ πιὸ κοντινὸς γείτονας τοῦ κόμητος ντ' Ἀρκιζάν, καὶ παλαιὸς τοῦ φίλου, εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ τακτικούς ἐπισκέπτας τοῦ πύργου, ἐνῶ ὁ γυιὸς του Ἀρμάνδος ποῦ εἶχε τὴν ἴδια περίπου ἡλικία μὲ τὶς δυὸ ἀδελφές, εἶνε ὁ σύντροφος τῶν σπουδῶν τους καὶ τῶν περιπάτων τους.

Εἰκομένη τὴν ἐποχὴ περίπου, ἐνῶ ἡ Ἰωάννα ζοῦσε εὐτυχισμένη ἀνάμεσα στὰ λουλούδια καὶ στὰ βιβλία της, ἡ Ρόζα ἐρωτεύθηκε τὸν Μισέλ.

Δὲν θά ξαναμιλήσομε ἐδῶ γι' αὐτὸν τὸν ἀγνὸ καὶ τραγικὸ ἔρωτα. Ὁ ἀναγνώστης τὸν ξέρει.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἡ Μαγδαληνὴ Φλαμαρὲν, ἡ γυναίκα τοῦ Ἀντουάν, ἐνάπεσε θαιρεῖα ἄρρωστη.

Ὁ τρελλὸς ἀδελφός της Ἀλβέρτος εἶχε πεθάνει στὸ φρενοκομεῖο καὶ ἡ καταστροφή αὐτὴ ἀναστᾶσε τρομερὰ τὴ νέα γυναίκα.

Ἐξ ἄλλου, μετὰ τὸν γάμο τῆς Ἰωάννας καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Ρόζας ἦταν ριχτὰ μόνη. Πολὺ ἀδύνατη γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ δημιουργήσῃ στὸν αὐτὸ της ἀσχολίες, θοισκόνταν ἀδιόκοπα μπροστὰ στὶς ἀγωνίες της καὶ στὴν ἐμμονὴ ἰδέα ὅτι ἡ ἀρρώστειά της θά τὴν ξανάπανε καὶ θά τὴ σκότανε ὅπως σκότωσε τὸν Ἀλβέρτο.

Ἡ κόρη της Ζιλμπέρτ θοισκόνταν στὸ μοναστήρι καὶ σὲ μιὰ στιγμή ποῦ ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε ἀνάγκη φροντίδων, ὁ σύζυγός της τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει σχεδὸν ἐντελῶς.

Πράγματι, ὁ Ἀντουάν δὲν νοιαζόταν καθόλου γι' αὐτὴ καὶ φαινόταν μάλιστα νὰ αἰσθάνεται γιὰ τὴ γυναίκα του μιὰ ἀπέχθεια ποῦ με δυσκολία τὴν ἔκρυβε.

Τὴν περιόριζε περισσότερο καιρὸ στὴν Καστανιέρ, ὅπου τὴν ἄφηνε μῆνες ὁλόκληρους χωρὶς νὰ πᾶν νὰ τὴ δῇ.

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἐρημιὰ, τὸ μυαλὸ τῆς νέας γυναίκας ἐρεθιζόταν. Τὶς κρίσεις τῆς θαθεῖας μὰ γαλήνιας ἀπογο-

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β'

(Τηλέφωνον: 26-135)

Ἰδρυτής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής : ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

Ἐσωτερικοῦ δι' ἕν ἔτος Δραχ. 200

Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6

ἑξάμηνος » 100

Ἀμερικῆς » 7

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἑτησίαν συνδρομὴ σελ.

πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ,

Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β'.

Γιὰ ἑκάστην φύλλον Δραχ. 4.

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφήν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατά φύλ-

λον πώλησιν, ἡ ἑταιρία New York News Agency General P. O.

Box 497, New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλο-

πούλου.

σμένη ποῦ εἶδε πὼς ἦταν χωρὶς πεντάρα, πῆρε ἕνα τσεκούρι κι' ἔσπασε ἕνα γραφεῖο, ὅπου ὁ σύζυγός της φύλαγε τὰ λεπτὰ τοῦ σπιτιοῦ καὶ πῆρε χίλια φράγκα.

Κατὰ τὴν ἀφίξί του, ὁ Ἀντουάν, βλέποντας τὸ γραφεῖο σπασμένον, εἶνε ἐξάλλος, τῆς φέρθηκε κτηνωδῶς καὶ τὴ χτύπησε:

«Ὁ! αὐτά, ποῦ θά μποροῦσαν κι' ἕνα λογικὸ ἄνθρωπο νὰ τὸν κάνουν νὰ χάσῃ τὸ μυαλὸ του, προκαλέσαν στὴ Μαγδαληνὴ, ἀληθινούς παροξυσμούς τρέλλας.

Πῆγαινε τότε στὸν πύργο τοῦ Τούζα καὶ ἡ Ἰωάννα, τῆς ὁποίας ἡ καλωσύνη ἦταν ἀνεξάντλητη, ἀφωσιωνόταν σ' αὐτὴ καὶ τὴν περιποιῶταν μὲ μιὰ ἐγνοία σχεδὸν μητρική.

Μὰ κ' ἡ Ρόζα τὴν βοηθοῦσε σ' αὐτὴ τὴ σκληρὴ ἀποστολή.

Ὅταν ἡ φτωχὴ Μαγδαληνὴ ἦταν ἀπλῶς θλιμμένη, ἡ ἀποθαρρηνμένη, τότε ἡ κόμησα τὴν διασκεδάζε, ἐξαιτίας τῆς ἑνα ἐργόχειρα στὰ χέρια ἡ διαβάζοντάς της κανένα εὐχάριστο βιβλίον. Ὅταν, ἀντιθέτως, μιὰ φλόγα, ποῦ ἡ Ἰωάννα τὴ γνώριζε πολὺ καλά, περνοῦσε ἀπὸ τὰ μάτια της, τότε τὴν ἀναλάμβανε ἡ Ρόζα, ποῦ ἦταν πιὸ ἐνεργητικὴ καὶ πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὴ ὁμογάλακτη ἀδελφὴ της.

Ἡ νέα κόρη τὴν πῆγαινε περίπατο στὴν ἐξοχὴ καὶ τὴν ἐξαντλοῦσε κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν κούρασι. Συχνά, τὴν εἴπαζε σὲ καλὸς φτωχὸν χωρὶς κινῶν κι' ἐκεῖ μπροστὰ στὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν δυστυχία, τὴν κατηγοροῦσε σχεδὸν σκληρὰ γιὰ τὸν ἐγωισμό της, ὁ ὁποῖος τὴν ἐμπόδιζε νὰ βοηθᾷ αὐτοὺς ποῦ ὑπέφεραν.

Ἡ τρυφερὴ κι' ἔξυπνη φροντίδες τῶν δύο κοριτσιῶν καταπράυναν ἐπὶ ἕνα χρόνον τὶς κρίσεις τῆς τρομερῆς ἀρρώστειας της.

Μιὰ μέρα, ὅπως συμβαίνει συχνὰ σὲ παρόμοιες περιπτώσεις φρενοπαθείας, ἡ Μαγδαληνὴ χωρὶς λόγο ἄρχισε νὰ φοβάται τὸν κόμητα ντ' Ἀρκιζάν.

Αὐτός, ποῦ ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν ποῦ κ' ἡ ἴδια ἡ Μαγδαληνὴ τὸν λάτρευε, εἶνε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα ὡς τὴν ἄλλη τὸ φόβητρό της.

Μόλις τὸν ἔβλεπε, κυριευόταν ἀπὸ νευρικοὺς σπασμούς ποῦ τὴ συγκλόνιζαν ὁλόκληρη ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Ἔπειτα, ἔβγαζε κραυγὲς τρομερῆς κι' ἐφευγε ξετρελλισμένη.

Ὁ Ἀντουάν τῆς ἀπηγόρευσε τότε νὰ πηγαίνει στὸν πύργο καὶ τὴν περιόρισε στὴν Καστανιέρ. Μὰ τώρα, ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε πειὰ καθημερινῶς τὴν Ἰωάννα καὶ τὴ Ρόζα, ἡ κατάστασίς της χειροτέρευε κι' εἶνε ἀνησυχαστική.

Ἡ κόρη της, ἡ Ζ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΜΙΡΕΛΛΑΣ

Σ' ένα δάσος του Ουφλέρ, κοντά στις καταπράσινες όχθες του Σηκουάνα, η κινηματογραφική εταιρεία «Κόσμος», εκείνη την ημέρα, «γύριζε» μία από τις πιο συναρπαστικές σκηνές του τελευταίου της φιλμ, «Οι Πειρατάι της Μάγχης», που είχε μία ερωτική υπόθεση, παρμένη από τα ιπποτικά χρόνια του 1600.

Οι πειρατάι λοιπόν, που είχαν κατεβή από το ποτάμι ως το Ουφλέρ, όπλισμένοι με αμπάγες και πιστόλες, παραμόνευαν για να κλέψουν την όμορφη Μιρέλλα, την κόρη του κόμητος Φερνάν ντε Φραγκβίλ. Μά, από την άλλη μεριά, για κάποια άλλη αίτια, παραμόνευε κι' ο όμορφος υποκόμης Ρομπέρ ντε Νεβίλ, που αγαπούσε κρυφά την όμορφη Μιρέλλα, χωρίς καμμία ελπίδα ωστόσο, γιατί ήταν παραπολύ φτωχός.

Έτσι, μόλις φάνηκε η αριστοκρατική αμαζόνα, οι πειρατάι ξεχύθηκαν από την όχθη, κι' ανάμεσα από τους ψηλούς θάμνους κι' ώρμησαν έναντιόν της.

Ο Ρομπέρ ντε Νεβίλ, τότε, κρατώντας στο δεξί χέρι το σπαθί του και στο αριστερό ένα πιστόλι, έτρεξε με θάρρος για να σώσει τη Μιρέλλα. Για μία στιγμή, οι πειρατάι τ' έχασαν από εκείνη την ξαφνική επίθεσι. Μά μόλις είδαν πώς είχαν να κάνουν μ' ένα μόνο έχθρό, χύμηναν επάνω του πυροβολώντας με τις πιστόλες τους, που έκαναν ένα τρομαχτικό κρότο.

Ο υποκόμης ντε Νεβίλ νικήθηκε σε λίγο από τους πειρατάς και σωριάσθηκε καταγής αιμόφυρτος. Οι άλλοι άρπαξαν την όμορφη Μιρέλλα, γύρισαν στις θάρκες τους και σε λίγο χάθηκαν πίσω από τα πυκνά φυλλώματα της όχθης. Ένας υπηρέτης τότε της Μιρέλλας, που είχε σωθί από τον κίνδυνο, έτρεξε άμέσως κοντά στον ιπποτικό Ρομπέρ, που κοιτόνταν ανάσθιος, για να τον βοηθήσει.

Μά από έδω και πέρα, το ψεύτικο αυτό δράμα άρχισε να γίνεται αληθινό. Ο ήθοποιός που έκανε τον υπηρέτη της Μιρέλλας, άνασκηώθηκε ξαφνικά και άρχισε να φωνάζει τρομαγμένος:

— Βοήθεια!... Κύριε Διευθυντά, τρέξτε!... Ο Ρομπέρ... δηλαδή ο κύριος Λουσιέν Σαρού πληγώθηκε στ' αλήθεια!... Είναι κατακταμένος!...

Το «γύρισμα» του φιλμ σταμάτησε άμέσως. Ο Λουσιέν Σαρού, ο πρωταγωνιστής του έργου, είχε μία θαυαίρα πληγή από σφαίρα πιστολιού στην αριστερή ώμοπλάτη, λίγο πιο πάνω από την καρδιά. Είχε γλυτώσει ως εκ θαύματος! Τί είχε συμβή; Ήταν έγκλημα ή δυστύχημα;... «Όλα τ' άδεια ήταν γεμάτα με σφαίρα φυσίγγια. Κάποιος λοιπόν είχε χρησιμοποιήσει μία αληθινή σφαίρα. Μά ποιος;

Το σπουδαιότερο τώρα ήταν η μεταφορά του Λουσιέν Σαρού σ' ένα νοσοκομείο κι' έπειτα η καταγγελία αυτού του παράξενου δυστυχήματος στην αστυνομία, για να αρχίσει αυτή τις σχετικές έρευνες.

Ο Λουσιέν Σαρού, ύπεστη άμέσως μία χειρουργική επέμβαση για την εξαγωγή της σφαίρας. Η σφαίρα αυτή ήταν από ένα περιστρεφόμενο νεωτάτου συστήματος! Κι' όμως όλοι οι ήθοποιοι που έκαναν τους πειρατάς ήταν όπλισμένοι με πιστόλες του παλιού καιρού! Αυτό το γεγονός έδειχνε καθαρά ότι δεν ήταν διόλου άσάσιμη η υπόθεση του εγκλήματος...

Δύο έκδοχές πρέπει να εξετάσουμε, είπε ο αστυνομικός επιθεωρητής Γκεσάρ, που έκανε τις έρευνες, ή ότι ο δολοφόνος... γιατί καθώς βλέπετε, έγινε μία πραγματική απόπειρα δολοφονίας του Λουσιέν Σαρού, αντικατέστησε την παλιά πιστόλα μ' ένα μοντέρνο περιστρεφόμενο, τη στιγμή που ο κανόνι από τους πυροβολισμούς μπορούσε να κρύψει μία τέτοια εγκληματική πράξη ή έβγαλε το σφαίρο φυσίγγιο κι' έβαλε ένα ένοχο, θέβαιος ότι κανείς δεν θα καταλάβαινε τίποτε και ότι θα σκότωνε έτσι σίγουρα τον Λουσιέν Σαρού. Πρέπει λοιπόν ν' ανακαλύψουμε ποιος είχε συμφέρον να ξεπαστρέψει τον ήθοποιό σας...

Ο διευθυντής της κινηματογραφικής εταιρείας άνασκήτησε κ' ύστερα από κάποιο διασταυρώ, είπε του Γκεσάρ:

— Κύριε επιθεωρητά, πρέπει να σ' αναφέρω δυο γεγονότα που θα έχουν άσφαλώς μεγάλη σημασία. Το πρώτο είναι ότι ο Λουσιέν Σαρού είχε ένα άσπνοδο αντίπαλο στον κινηματογράφο, τον ήθοποιό Λεόν Άρλέ, που κάνει τον άρχηγό των πειρατών στο φιλμ που «γυρίζουμε»... Το δεύτερο δέ είνε ότι ο Σαρού είνε ο άγαπημένος των γυναικών κι' ότι πολλές φορές έμαθα ότι τον είχαν φοβερίσει διάφοροι σύζυγοι και άρραβωνιαστικοί...

— Πολύ καλά!... Έκανε ο Γκεσάρ. Αυτά τ' ά δυο γεγονότα είνε άξιοπρόσεχτα. Ωστόσο, πρέπει να έτοιμάσετε γρήγορα το φιλμ της σκηνής κατά την οποία πληγώθηκε ο Σαρού. Μπορεί να μ' άποκαλύψει καμμία ενδιαφέρουσα λεπτομέρεια...

«Υστερ' από λίγο όμως, η προβολή της σκηνής αυτής δεν παρουσίασε τίποτε το άσυνήθιστο. Ο Γκεσάρ θέλησε να τη δει κι' άλλη μία φορά. Ζήτησε μάλιστα να κάνουν πιο άργό τον ρυθμό της προβολής. Κι' άξαφνα, εκεί που κύτταζε προσεχτικά, έβγαλε μία κραυγή γεμάτη έκπληξη:

— Σταθήτε! φώναξε.

Και το φιλμ σταμάτησε στο πιο κρίσιμο σημείο της πλ' ης του Ρομπέρ ντε Νεβίλ με τους πειρατάς.

— Ανακαλύψατε τίποτε;... ρώτησε με άγωνία ο διευθυντής του «Κόσμου».

— Δεν ξέρω... Ίσως... Πάμε γρήγορα στο δάσος που «γυρίσθηκε» η σκηνή της άρπαγής... του είπε ο Γκεσάρ.

Κι' έτρεξαν στο αυτοκίνητο. «Υστερα από μία ώρα έρσκόντουσαν στο δάσος του Ουφλέρ.

— Θαυμάσια... Λαμπρά... ψιθύριζε ο Γκεσάρ, εξετάζοντας τον τόπο όπου είχε γίνει η συμπλοκή. Ο ήθοποιός Σαρού ήταν σ' αυτό έδω το σημείο... Τριγύρω ήταν οι πειρατάι... "Α, νά και το δέντρο...

Κι' ο Γκεσάρ πλησίασε σ' ένα πελώριο και γέρινο δέντρο... Ο κορμός του ήταν κούφιος. Ο αστυνομικός επιθεωρητής χώθηκε μέσα σ' αυτόν από μία εύρύχωρη τρύπα.

Κύριε διευθυντά, προσοχή!... φώναξε ύστερ' από λίγο. Μην κουνήσετε διόλου από τη θέση σας!...

Κι' έπειτα, μέσα στη σιωπή, άντηχησε ένας πυροβολισμός κι' ένα κλαδί, που το έκοψε η σφαίρα, έπεσε ακριβώς στο ίδιο σημείο που θα έβρισκόταν ο Σαρού, όταν πολεμούσε με τους πειρατάς.

Κύριε διευθυντά, φώναξε πάλι ο Γκεσάρ, από μέσα, προσέξτε:

— Μά... ένα πυροβολισμό... από ένα άθέατο πιστόλι...

— Και στον κορμό του δέντρου που είμαι κρυμμένος;

— Ένα μικρό σύννεφο καπνού...

Ο αστυνομικός επιθεωρητής παρουσιάσθηκε τότε μπροστά του χαμογελώντας. Στο χέρι του κρατούσε ένα περιστρεφόμενο.

Το συννεφάκι του καπνού που είδατε, το είχα παρατηρήσει κι' εγώ στην όθνη, του εξήγησε, όταν προσεβλήθη η σκηνή της άρπαγής. Κι' έπειτα έβρισκόταν μακριά από τους πειρατάς και πιο χαμηλά από τον καπνό που έβγανε από τις πιστόλες τους, σαν να είχε βγί από κάποια τρύπα αυτού του δέντρου, κατάλαθα άμέσως τί είχε συμβή...

Ο ένοχος λοιπόν, κατάλαθα άμέσως τί είχε συμβή... κληματαίς, που θα ήξερε θέβαια την ημέρα και την ώρα, καθώς και το μέρος όπου θα «γυρίζονταν» η σκηνή της άρπαγής, κρύφθηκε μέσα σ' αυτόν τον κούφιο κορμό, αφού πρώτα άνοιξε μερικές τρύπες, για να μπορέσει έτσι να παρακολουθήσει τη σκηνή και να θγάλη και την κίνησή του...

Ο μυστηριώδης αυτός άνθρωπος άπελάγιζε ότι ο πυροβολισμός του θ' άνακατευόταν με τους άλλους. Και δεν γελάσθηκε... Έπειτα, μετά το έγκλημα, όταν φύγανε όλοι από έδω πέρα, έγινε άφαντος, αφού πρώτα παράτησε το περιστρεφόμενο του μέσα στον κούφιο κορμό.

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

Ο ΚΡΟΙΣΟΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΡΟΚΦΕΛΛΕΡ

Το αξίωμα του Ροκφέλλερ. Πώς πετύχαινε τους σκοπούς του. 'Η έπιστροφή του προς το κάπνισμα. Πώς ξεφορτωνόταν τους δυο καπνιστάς συνεταίρους του. Το πάθημα του Γερμανού τραπεζίτου. Το Εύαγγέλιο της ετυχίας και της έπιτυχίας, κτλ.

Ο άνθρωποι κι' όχι ή μηχανές δημιουργούν έναν άσχυρό οργανισμό».

Αυτό ήταν το αξίωμα του Τζών Ροκφέλλερ, ο οποίος συνήθιζε να προσθέτη: «Ένας έπιχειρηματίας, άξιος του όνόματός του, πρέπει να δημιουργή ένα οργανισμό, ικανό να παραγάγει μ' ε γ α λ ε ς ποσότητες κ α λ ω ν προϊόντων και να τ' άπουλάει σε πολύ χ α μ η λ ε ς τιμές».

Μέσα σ' αυτά τ' ά λίγα λόγια μπορεί να θρη κανείς όλες τις δικαιολογίες της έπιτυχίας του καταπληκτικού έπιχειρηματίου που ήταν ο Τζών Ροκφέλλερ.

Ανέληψε εξαιρετική, παρατηρητικότητα δεξιάτη, μεγάλη δύναμις έργασίας, αυτά ήταν τ' ά μεγαλείτερα προσόντα που χαρακτήριζαν τον μεγαλείτερο έπιχειρηματία του αιώνας μας.

Ο Τζών Ροκφέλλερ είχε στον ύπέρτατο βαθμό την ικανότητα να πετυχαίνει τους σκοπούς του μέχρι τών έλαχίστων τους λεπτομερειών.

Ένας από τους ανθρώπους που συνδέθηκαν στενά μαζί του, ο κ. Ρότζερς, ο οποίος υπήρξε επί πολλά χρόνια γραμματέας του, δηγγείται το παρακάτω νόστιμο και χαρακτηριστικό ανέκδοτό του:

— Πάνε πολλά, παραπολλά χρόνια από τότε, λέει ο κ. Ρότζερς. Εκείνη την εποχή, ο «Όικος Ροκφέλλερ και Σία» που έμελλε να γίνει τόσο περίφημος, είχε ως έδρα ένα μικρό οίκημα, στο Όχάιτο του Κληέβελαντ. Μέσα στο μοναδικό κατοικημένο δωμάτιο, είχαμε γραφεία ο Ροκφέλλερ, εγώ και οι συνταγματάρχαι Παϊνλν και Θόμσον, οι συνεταίροι του Ροκφέλλερ.

Οι δυο συνταγματάρχαι ήταν μανιώδεις καπνιστάι. Όλη την ημέρα τ' ά ποūra τους κάπνιζαν, τυλίγοντάς μας με τέτοια σύννεφα καπνού, που μόνο με την... όμίχλη του Λονδίνου θα μπορούσαν να συγκριθούν.

Ο Ροκφέλλερ, άπεναντίας για κανένα λόγο στον κόσμο, δεν άγγιζε ποτέ του πούρο ή σιγαρέττο. «Ο καπνός θολώνει τις ιδέες, συνήθιζε να λέη, — κι' εγώ έχω ανάγκη όλης της διαυγείας μου για να λύνω τ' ά πιο δύσκολα προβλήματα».

Κατοικούσε, εκείνη την εποχή στο Φόρεστ Χίλλ, σε όχτώ μιλίων άπόσταση από το κέντρο της πόλεως και για νάρθι στο γραφείο, έκανε κάθε μέρα μία πραινή άμαξάδα, οδηγώντας μόνος του τ' ά δυο άλογα του άμαξισού του.

Όταν έβθανε στο γραφείο και έβρισκόταν μέσα σ' αυτήν την άπερίγραπτη άμύδωσφαιρα του καπνού, ένας φευγαλέος μορφαμός δυσάρεσκείας ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό του. Μά συγκρατώνταν, δεν έλεγε τίποτε και καθόταν με το χαμόγελο στα χείλη.

Μόλις καθόταν, άρχιζε να θήχη μ' ένα στριγγό, ξερό, σφυριχτό, άνυπόφορο θήχα. Έπειτα σηκωνόταν, έκανε πώς άνέπνευε με δυσκολία κι' έβηχε πάλι ακόμα χειρότερα από πριν.

Τέλος, έκανε πώς προσπαθούσε να μιλήσει κι' έλεγε με φωνή που με δυσκολία έβγαινε από το στομα του.

— Συνταγματάρχα Παϊνλν, ύπέφερα πάλι όλη την νύχτα από αυτό το καταραμένο άσθμα μου (ποτέ του ο Ροκφέλλερ δεν είχε το παραμικρό ίχνος άσματος). Μου έπιτρέπει να κάπνισω μερικά φύλλα μωλλείνης;

Τ' ά φύλλα της μωλλείνης, τών οποίων το κάπνισμα συνιστάται για το άσθμα, έχουν μία άνωφόρη όσμή.

— «Οι ευχαρίστως! το άπαντούσε ο συνταγματάρχης για να φανή εύγενής».

— Δεν ξέρεις πόσο λυπάμαι, φτωχέ μου φίλε, του έλεγε τότε ο Ροκφέλλερ, που θα λερώσω τον καθαρό άέρα αυτού του γραφείου.

Έτσι ο Ροκφέλλερ έκανε αυτό που ήθελε. Έπειτα από πέντε λεπτά, οι δυο σύντροφοί του έφευγαν τρομοκρατημένοι από τη μωλλείνη, ο ένας για τη λέσχη του κι' ο άλλος για ένα έπιγεον ραντεβού.

Τότε ο Ροκφέλλερ γύριζε προς έμένα και κλείνοντάς μου το μάτι πονηρά, μου έλεγε:

— Χμ! Τί λέτε σεις, κύριε Ρότζερς, σχετικώς; Το άσθμα

είνε ένα πράγμα τρομερό... Δεν άνοιγεται τ' ά παράθυρα ν' άναπνεύσω λίγο;...

Κι' εγώ του άπαντούσα, καθώς άνοιγα διάπλατα τ' ά παράθυρα:

— Προσοχή στο άσθμα σας... 'Ο κρύος άέρας είναι έπικίνδυνος!...

Και σκάσαμε κ' οι δυο στα γέλια.

Κάποτε ο Ροκφέλλερ είχε ένα σπουδαιότατο ραντεβού ύποθέσεων μ' έναν ειδικό άπεσταλμένο της Γερμανικής Τραπεζής του Βερολίνου...

Ο Γερμανός τραπεζίτης είχε έντολή να κατορθώσει ν' άποσπάσει από το στόμα του μεγάλου Άμερικανού οικονομολόγου, όσο το δυνατόν περισσότερες πληροφορίες, τεραστίες σημασίας για την Τράπεζά του.

Η συνάντησις θάσθηε μιάμιση ώρα.

«Ήταν — δηγγείται ο κ. Ρότζερς που ήταν ο μοναδικός μάρτυς αυτής της σκηνής — μία άλυσμένητη «μονομαχία». Μονομαχία κατά την οποίαν άναμετρήθηκαν δυο σπαθιστάι φημιμένοι.

Ο Ροκφέλλερ απέκρουσε όλα τ' ά χτυπήματα και παρέσυρε τον αντίπαλό του μ' έπιδέξιες μονοθέρες σε έδαφος πιο εύνοικό γι' αυτόν, κεντρίζοντας μ' έξυπνες έρωτήσεις τον έγωισμό του και προκαλώντας έτσι πολύτιμες έκμυστηρεύσεις.

Ο Γερμανός που δεν είχε προβλέψει αυτήν την τακτική, έπεσε στην παγίδα και, έρεθισμένος στην ύπερηφάνειά του, άμύνθηκε... μιλώντας πολύ, παραπολύ, μάλιστα.

Όταν τελείωσε και σηκώθηκε επί τέλους, ο Ροκφέλλερ τον χαιρέτησε λέγοντας:

— Έ, λοιπόν, αγαπητέ μου κύριε, μάθατε ό,τι θέλατε να μάθετε; Πάντως κι' εγώ σας εύχαριστώ πολύ γιατί μου είπατε αρκετά σπουδαία πράγματα που τ' άγνοούσα...

Ο Γερμανός, χλωμός από άδυσσα, θγήκε έξω.

Όταν η πόρτα ξανάκλεισε πίσω του, ο Ροκφέλλερ που έμεινε μόνος μαζί μου, γύρισε προς έμένα, μ' άρπαξε από το μπράτσο και μου είπε:

— Είδες, αγαπητέ μου φίλε, πώς μίλησα πο λ ο λ υ χωρίς να πω τίποτε;... Έγώ όμως έμαθα ό,τι έπιθυμούσα να μάθω, ενώ αυτός δεν έμαθε τίποτε...

Νά τώρα, για να τελειώνουμε, μερικά λόγια του ίδιου του Ροκφέλλερ, που τ' ά έλεπε, όταν έώρτατε τ' ά γενέθλια τών όγδόντα του χρόνων. Τ' ά λόγια αυτά θα μπορούσε να τ' ά χαρακτηρίσει κανείς ως το Εύαγγέλιο της Ετυχίας και της έπιτυχίας:

— Είμαι ο πιο εύτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Μου φαίνεται πώς τώρα άρχίζω να τ' ά είμαι εύτυχισμένος, γιατί μπορώ και έργάζομαι. 'Η μέρες δεν είναι άρεκετά μεγάλες για να κάνω ό,τι έπιθυμώ. 'Η έργασία είναι το μυστικό της ετυχίας.

Ο Ροκφέλλερ πρό 25ετίας με στολή του γιού.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΧΑΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΑΛΝΤΑΝ

ΞΕΩ από το ήσυχο συνοικιακό μπαρ ξεκίνησε το αυγουστιακό θράδυ, μία ευθυμία παρέα, από καμμία δεκαριά φοιτητές της Σχολής Καλών Τεχνών, διασκεδάζε πίνοντας αφέντι. Τά γέλια, ή χειρονομίες και ο θόρυβος των συζητήσεων των νεαρών ζωγράφων αναστάτωναν τη γειτονιά. Η κυρίες και ή δεσποινίδες, που τύχαινε να περάσουν από κεί, άκουγαν τά πιό τολμηρά πειράγματα και ή κατάστασι, όσο περνούσε ή ώρα, γινόταν όλο και πιό άφορητη.

Σέ μία στιγμή ή φασαρία σταμάτησε και μία φωνή ακούστηκε από την ευθυμία παρέα.

— Έ, Μπρεμόν, Μπρεμόν!

Ένας κομφοντυμένος νέος, μέ ύφος μελαγχολικό και μέ την άγωνία ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του, στεκόταν ακίνητος λίγο πιό πέρα, έχοντας τά μάτια του έπιμονα στηλωμένα στό παράθυρο του αντικρινού μεγάρου. Στό άκουσμα του όνόματός του ταραχτηκε. Ένας μορφασμός που ζάρωσε τά φρύδια του έδειξε ότι κάθε άλλο παρά ευχάριστη του ήταν ή συνάντησι αυτή. Γι' αυτό έπεχείρησε νά ξεφύγη από τό μπλέξιμό του στην παρέα των συναδέλφων του και, χαιρετώντας τους από μακριά, προσπέρασε μέ θήμα θιαστικό. Ήταν άργά όμως. Ή παρέα σηκώθηκε στό πόδι.

— Μπρεμόν! Μπρεμόν! Δέν μάς μιλάς, Μπρεμόν...

Ο Μπρεμόν στάθηκε.

— Έτσι είνε, Μπρεμόν... Τό θραβείο, βλέπεις, σ' έκαμε άκατάδεχτο τώρα. Οί μεγάλοι ζωγράφοι περιφρονούν τούς μπογιατζήδες...

— Δέν σάς καταλαβαίνω, άγαπητοί μου, είπε ό Μπρεμόν, άφηρημένος. Για ποιο θραβείο μιλάτε;

— Έλα τώρα... Άστ' αυτά... Κάνεις πώς δέν ξέρεις πώς ή Άκαδημία θράβευσε τό έργο σου;

— Στόν λόγο της τιμής μου δέν ξέρω τίποτε. Τό έργαστήριό μου μ' έχει τόσο άπορροφήσει τόν τελευταίον καιρό, ώστε έχω μία θδομάδα όλόκληρη ν' άνοιξω έφημερίδα...

— Έ, κέρνα, λοιπόν! Τ' όνομά σου άπασχολεί αυτές τις μέρες όλόκληρο τόν τύπο. Τό έργο σου σ' έκαμε διάσημο. Είσι μία καλλιτεχνική δόξα της Γαλλίας πειά!

Τά μάτια του μελαγχολικού νέου έλαμπαν άπ' τη χαρά του. Έβλεπε τά όνειρά του νά παίρνουν σάρκες και όστά, νά γίνονται πραγματικότης, έβλεπε νά πραγματοποιούνται ή καλλιτεχνικές φιλοδοξίες του, οι άγώνες του νά στεφανώνονται από της νίκης τις δάφνες κι' ένα χαμόγελο υπεράτατης εύτυχίας άνθισε στό χέιλι του. Κι' αλήθεια. Ο νέος αυτός ήταν άξιος αυτής της άμοιβής. Χάριν της τέχνης είχε άπαρητη κάθε τέρψι, κάθε απόλαυσι. Η ευθυμία ζωή και τά γλέντια ήταν πράγματα άγνωστα γι' αυτόν. Δυό έρωμένες είχε: Τήν τέχνη και την ώμορφή, τη γοητευτική του φίλη Λουσιέν. Όλη την ήμέρα, λεισμένος μέσα στό έργαστήριό του, ύπηρετούσε τήν πρώτη. Και τό θράδυ, μόλις άρχισε τό σούρωπο, γεμάτος φλόγα έρωτική και μ' ένα δυνατό χτυποκάρδι πήγαινε νά συνάντησ ή δεύτερη για νά μεθύσει μέ τόν έρωτα και τά ήδονικά φιλά της.

Ο Μπρεμόν ένα όνειρο είχε τότε: Νά δουλέψι, νά διαπρέψι στην τέχνη, νά γίνι ένας διάσημος ζωγράφος, ν' άποχτήσ μαζί μέ τη δόξα και τόν πλούτο και στό τέλος νά κάμη την τυφερή του φίλη, τη Λουσιέν του, νόμιμη γυναίκα του, άφού θά τη χάριζε από τόν άνδρα της.

Και νά τώρα που ό ήλιος της μυριόπολης αυτής μέρας άρχιζε νά ανατέλλη όλόλαμπρος στό στερέωμα της ζωής του.

— Κερνώ, παιδιά! φώναξε μ' ένθουσιασμό. Πιέτε, γλεντήστε, τραγουδήστε για τό γλυκοχάσασμα της εύτυχίας μου...

Και τό θράδυ εκείνο, ό Μπρεμόν γιόρτασε τη νίκη του. Βλέποντας τούς άλλους νά μεθούν και

νά διασκεδάζουν, χωρίς αυτός ν' άγγιξη τά χέλη στό ποτήρι του. Δέν είχε γνωρίσει ποτέ τη γεύσι του ποτού. Μαζύ μέ τις άλλες άπολαύσεις του είχε θυσιάσει κι' αυτή στόν θωμό των τολμηρών όνειρων του...

Πέρασαν όχτώ μέρες από τη χαρούμενη εκείνη θραδυά. Ο Μπρεμόν στό μεταξύ αυτό μόλις συναντήθηκε μέ τη Λουσιέν, της άνήγγειλε μέ δικρυα χαράς τη θράβευσί του και της έσπεψε μέ ένθουσιασμό τά σχέδιά του για τό μέλλον. Εκείνη, γυρμένη στην άγκαλιά του, δέ χόρταινε ν' άκούη τόν όνειροπαρμένο καλλιτέχνη και μαζί του ταξίδευε στό σύννεφα.

Ξαφνικά, τό πρωί αυτό ό Μπρεμόν έλαβε ένα γραμμα που τόν άναστάτωσε. Κρύος ιδρώτας έλουσε τό πλατύ μέτωπό του και τό γλυκό και μελαγχολικό του πρόσωπο πήρε μία έκφρασι υπερτάτου πόνου. Τό γράμμα ήταν από την άσηχημένη του Λουσιέν, ή όποία του έγραφε:

«Άγαπημένε μου,

Η σχέση μας γίνανε γνωστές στόν σούζό μου. Μας μέ παίρνει μαζί του στίς Ίνδιες. Προτού χωριστούμε θέλω νά σε δώ — ποιος ξέρει; — ίσως για τελευταία φορά! Κοντεύω νά χάσω τά λογικά μου από τη λύπη μου. Άντις στίς 8 1/2 νά μέ περιμένεις στό άγαπημένο μας καταφύγιο τού Μπουτ - Σωμόν. Σε φιλώ γλυκά!

Η περκαμένη φίλη σου
ΛΟΥΣΙΕΝ

Ο Μπρεμόν άρχισε νά τρέμη. Τό χαρτί ξέφυγε από τά χέρια του και μπρός του είνε ν' άνοιγεται ένα άπύθμενο χάος μέσα στό όποιο κρεμίζονταν σέ φριχτά συντρίμια όλα τά όνειρά του, όλοι οι άγώνες του, ή ζωή του όλόκληρη. Θυώθηκε τη γέφυρα τού Μπουτ - Σωμόν, όπου τόν καλούσε ή άγαπημένη του, και πήγε στό τελευταίο αυτό ραντεβού του, μέ την άπόφασι τη στιγμή που θά χωριζόταν από τη Λουσιέν του νά χριστή κι' άπ' τη ζωή.

Θέλει νά πεθάνουμε μαζί, άγαπημένη μου, της είπε, όταν συναντήθηκαν.

Μά κείνη του άπάντησε γλυκά:

«Άς κάνουμε ύπομονή! Ποιος ξέρει, κάτι μάς λέει μέσα μου πώς δέν θά χωριστούμε για πολλόν καιρό. Ίσως ή δοκιμασία μας αυτή νάναι ή τελευταία...

Η Λουσιέν έφυγε... Πέρασαν δυό-τρία χρόνια. Τά γράμματά της άραιώσαν σιγά-σιγά και στό τέλος σταμάτησαν... Ο Μπρεμόν τώρα άλλάξε δρόμο. Άντι νά ζητάη τη λήθη στην τέχνη, έμεινε νά τη θρή στίς ταβέρνες, στό δυνατό αφέντι που δίνει τη λήθη, μά και τόν θάνατο, τόν πιό εύγουρο και πιό φρικώδη.

Ένα θράδυ, οι φίλοι του Μπρεμόν καθισμένοι στό ίδιο μπαρ τών καλλιτεχνών είδαν νά περσι μπρός τους ένας κουρελλιάρης, ένα ναυάγιο της ζωής, ένας γηρασμένος νέος.

— Έ, Μπρεμόν, ακούστηκε πάλι μία φωνή. Μπρεμόν!

Ο άλήτης σταθηκε.

— Έλα, Μπρεμόν, νά πιης ένα αφέντι. Τό πεις τώρα, δέν είνε έτσι;

Ναι. Ο Μπρεμόν έπινε τώρα. Δέν ήταν αυτό, που δώ και τρία χρόνια δέν ήξερε παρά τη λητρεία της τέχνη και την ήδονή του έρωτα. Ήταν ό Μπρεμόν της ταβέρνας, ό άνθρωπος που ζητιάνευε τό πιωτό, ό άλήτης, ό άλκοολικός έσρακος...

Κάθιμε κοντά στούς φίλους του κι' άρχισε νά πίνη. Τό σμαραγδόχραιο αφέντι του χάριζε τη λήθη. Τη λήθη και τόν θάνατο...

Π. ΒΑΛΝΤΑΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'Ι

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

Μονάχα ή θάλασσα μούγγριζε έξω.

Τότε ό "Εκτωρ κτώρ ρίχτηκε στήν άγυρο-στροφή του, έσφίξε δυνατά τό μέτωπό του μέ τά χέρια του κι' άρχισε νά κλαίη. Έξαρνα όμως ή ίδια φωνή άκούστηκε και, αυτή τη φορά, άκουσε καθαρά τό όνομά του:

— Έκτωρ!

Άμέσως ό φυλακισμένος αναπήδησε κι' έτρεξε πρós τό κιγκλιδατό παράθυρο τού κελλιού του.

Τό παράθυρο αυτό θρισκόταν σέ δέκα ποδών ύψος άπ' τό έδαφος και ό τοίχος ήταν πολύ γλυστερός από την ύγρασια. Άλλά ό "Εκτωρ ξαναβρήκε στή στιγμή τη δύναμή του. Σκαρφάλωσε μέ τά νύχια στόν τοίχο και καταβάλλοντας υπεράνθρωπες προσπάθειες, έφθασε ως τά κάγκελλα τού παραθύρου. Εκεί άνυψώνοντας τό κεφάλι του, έρριξε πρós τη θάλασσα ένα θλέμμα γεμάτο λαχτάρα. Πένητα μέτρα πιό πέρα, κάτω άπ' τά τείχη τού φρουρίου φαινόταν μία θάρκα.

Ήταν πειά νύχτα και πυκνό σκοτάδι τύλιγε τόν θράχο έπάνω στόν όποιον ώρθωνόταν τό φρούριο.

Η θάρκα έπλεε προστατευομένη από τό σκοτάδι κι' ένα θλέμμα λιγότερο διαπεραστικό από τού "Εκτορος άσφαλώς δέν θά τη διέκρινε ποτέ.

Ένας νέος κρατούσε τά κουπιά και κύτταζε μέ προσοχή τόν θράγο και τά παράθυρα της φυλακής.

— Έκτωρ! ξαναφώναξε ό νέος αυτός.

Ο "Εκτωρ τόν άναγνώρισε και άπάντησε μέ λαχτάρα:

— Έρρίκο!

Την ίδια στιγμή δυό σκιές πετάχτηκαν από τό θάθος της θάρκας και φώναζαν:

— Άδελφέ, είμαστε έδω...

Ο "Εκτωρ ένιωθε τις δυνάμεις του νά τόν έγκαταλείπουν από την χαρά του. Ψιθύρισε όμως τό όνομά της θαύλασης και τότε τά δυό καταματωμένα δάχτυλά του έσφίξαν ακόμα πιό δυνατά τά κάγκελλα.

Έτσι, καταματωμένος, λαχανιασμένος, κάθιδρος είχε τό θάρρος νά περιμένη την προσέγγισι της θάρκας.

Τέλος ή θάρκα έφθασε μπροστά στό κιγκλιδατό παράθυρο.

Ο Έρρίκος άφισε τότε τά κουπιά κι' έπιπασε μέ τά δυό του χέρια τό κάτω μέρος των κιγκλίδων, χρησιμεύοντας έτσι σαν ζωντανό σχοινί στη θάρκα.

Οί δυό άδελφοί, ό δόν Παέθ και ό Γαετάνο, άπλωσαν τά χέρια τους πρós τόν φυλακισμένο. Άλλά ό "Εκτωρ είχε απόκαμει πειά.

Τά συνεσπασμένα δάχτυλά του παράλυσαν πειά, παράτησε τά κάγκελλα κι' έπεσε έξαντλημένος στό υγρό έδαφος της φυλακής του.

Ο Έρρίκος κρατούσε πάντοτε τά κάγκελλα.

— Άδελφέ, είπε ό Γαετάνο, ό Νεοαπολίτης πρós τόν Ίσπανό δόν Παέθ, πρέπει νά περιμένουμε, πρέπει νά τόν σώσουμε όπωσδήποτε.

Ο δόν Παέθ φάνηκε σαν νά σκέφτεται κι' έπειτα είπε:

— Τά νερή είνε πυκνά και τό σκοτάδι θαθύ. Έμπρός!

Ο Γαετάνο έσκυψε, πήρε από τό θάθος της θάρκας μία μεγάλη λίμα και την τοποθέτησε άπάνω στό κάγκελλο.

Τό σίδερο έτριξε άπάνω στό σίδερο κι' έπί μερικές στιγμές τό τριεζμό του δέσποσε της θοής των κυμάτων.

Έπειτα, άκούστηκε ένας ξερός κρότος και κατόπιν τίποτε...

Τά κάγκελλα είχαν κοπή.

Ο Γαετάνο έχωσε τό κεφάλι του στό άνοιγμα και φώναξε:

— Άδελφέ, άδελφέ, θάρρος! Είμαστε έδω για νά σε σώσουμε...

Ένας θαύς στεναγμός ήταν ή άπάντησις τού "Εκτορος. Τότε ό δόν Παέθ δέν έδίστασε πειά. Σκαρφάλωσε στό

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

ώρα κι' έπειτα τόν σήκωσε, λέγοντας:

— Άδελφέ! Άδελφέ!

Ένα χαμόγελο έλπίδας φάνηκε στό χέιλι τού "Εκτορος, ό όποιος ψιθύρισε:

— Θά την ξαναϊδώ λοιπόν;

— Άδελφέ Γαετάνο! φώναξε πάλι ό δόν Παέθ, γυρίζοντας πρós τό παράθυρο και καλώντας τόν Ιππότη άπό τη Νεάπολι και τόν όποιο περίμενε νά μπη στό κελλι για νά τόν βοηθήσ.

Κανένας δέν άπάντησε στην άρχή. Σε λίγο όμως άκουσε μία φωνή μακρινή και σθυσμένη πού έλεγε:

— Σιωπή! Σιωπή! Σιωπή!...

Ο δόν Παέθ ώρμησε πρós τό παράθυρο και σκαρφάλωσε σ' αυτό...

Κύτταξε έξω...

Μά δέν είδε τίποτε...

Η θάρκα, ό Έρρίκος, ό Γαετάνο, — δηλαδή ή σωτηρία, ή έλευθερία, ή έλπίδα — είχαν εξαφανισθή στό σκοτάδι... Μακριά μόλις διακρινόταν ένα μαύρο σημάδι, ή θάρκα ίσως...

Ο δόν Παέθ έξωργίστηκε στην άρχή, γιατί δέν καταλάβαινε τίποτε άπ' όλα αυτά. Έπειτα άπογοητευμένος, παράτησε τά κάγκελλα κι' έπεσε μέσα στη φυλακή.

Έξαρνα, ό ήχος μίας ναπολιτάνικης θαρκαρόλας έφθασε ως τ' αυτά του.

— Είνε ό Γαετάνο! φώναξε ό δόν Παέθ και σκαρφάλωσε πάλι στό παράθυρο.

Μά τη σιωπή είχε διαδεχθή τό τραγοϋδι και ή θάρκα είχε εξαφανισθή μακριά.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ψιθύρισε ό δόν Παέθ. Τί έγινε τάχα;... Μήπως προδοθήκαμε;... Μήπως μάς αντίληφθηκαν;...

Τό ίδιο τραγοϋδι άντήχησε μακρύτερα τώρα.

Κι' ένώ ό δόν Παέθ άκουγε ασθμαίνοντας, ή φωνή τού Γαετάνο εξακολουθούσε τό τραγοϋδι της και άπομακρυνόταν όλοένα.

— Ω! διάβολε! Έκανε ό δόν Παέθ. Φαίνεται πώς ή φρουρά τούς είδε.

Μά ό "Εκτωρ, άδιάφορος κι' άνάλγητος πειά, έπειτα από τόσες συγκινήσεις, περιωρίστηκε νά ψιθύριση ένα: "Α!

Ο δόν Παέθ τόν πήρε στό χέρι του, κύτταξε στό φως που έμπαινε από τό παράθυρο τό χλωμό του πρόσωπο, τά μάτια του που έλαμπαν από τόν πυρετό και τού ψιθύρισε μέ συμπόνια:

— Την άγαπάς λοιπόν πάντοτε;... Υποφέρεις πολύ;

Ο "Εκτωρ άνασκήρτησε και κύτταξε τόν άδελφό του.

— Υποφέρω φριχτά, ψιθύρισε μέ φωνή που έτρεψε.

— Άδελφέ, εξακολούθησε ό δόν Παέθ, ό φίλος σου ό Έρρίκος μου τά διηγήθηκε όλα... Ο Γαετάνο κι' έγώ έτρέξαμε άμέσως στην προσκλήσι σου, αυτός άπ' τη Νεάπολι κι' έγώ από τη Μασσαρία. Όσο για τόν Γκοντράν, ό Έρρίκος δέν μπόρεσε νά τόν έρθι, αλλά θάρθη κι' αυτός, όταν μάθη πως κινδυνεύεις...

— Μακάρι! είπε ό "Εκτωρ. Άλλά είνε άργά πειά!

— Άλήθεια, είπε κι' ό δόν Παέθ, είνε άργά.

Ο "Εκτωρ ταραχθηκε και ρώτησε:

— Τί θέλεις νά πης; Ξέρεις τίποτε; Μίλα, άδελφέ μου, μίλα.

— Άδελφέ, ρώτησε ό δόν Παέθ, έχεις θάρρος νά μ' ά-

παράθυρο και περνώντας μέσα άπ' τά σπασμένα κάγκελλα, πήδηξε μέσα στό κελλι.

Ο "Εκτωρ ήταν γονατιστός, έξαντλημένος και κατέβαλλε μάταιες προσπάθειες για νά σηκωθή και νά σκαρφαλώσ η στό παράθυρο.

Ο δόν Παέθ τόν πήρε μέσα στη στίβαρά άγκαλιά του, τόν έσφίξε εκεί έπί

κούσης ;...

— Μίλα ! φώναξε ο Έκτωρ. Με θανατώνεις με τη σιωπή σου.

— Θεέ μου, ψιθύρισε ο δόν Παέθ εξαιρετικά ταραγμένος, δεν θέλω να σε σκοτώσω, αδελφέ μου...

— Ο δόν Παέθ είχε μαζί του μία μπουτίλια Ισπανικό κρασί. Ο Έκτωρ την έπληρε, ήπιε αχόρταγα και χαμογέλασε...

— Νά, του είπε με βλέμμα που έλαμπε, είμαι δυνατός τώρα. Μίλησε...

— Λοιπόν, είπε με σιγαλή φωνή ο δόν Παέθ, η Μαρία Στοουάρτ αγαπάει τον Μπόθουελ... και θα τον παντρευτεί...

— Ο Έκτωρ με μία άστραπιαία κίνηση άρπαξε το έγχειριδιο του δόν Παέθ και το στήριξε στο στήθος του.

— Μη το λές αυτό, φώναξε, γιατί θα σκοτωθώ !

— Άνότη ! είπε ο Ισπανός παίρνοντάς του το μαχαίρι. Δεν χάσαμε ακόμα κάθε ελπίδα...

— Θεέ μου ! φώναξε ο Έκτωρ. Δός μου μιάς ώρας ελευθερία, δός μου ένα σπαθί για να σκοτώσω τον άνθρωπο αυτό που κι' έπειτα ως πεθάνω στο Ικρίωμα.

Κι' έπειδή ο δόν Παέθ σώπαινε, εκείνος εξακολούθησε με έξαψη:

— Η Σκωτία είναι λοιπόν χώρα φαύλων και προδοτών, βασίλειο χωρίς υπηκόους, χωρίς ευγενείς ; Οι φεουδάρχαι του στέμματος είναι λοιπόν πουλημένοι στον άτιμο Μπόθουελ και δεν ύψώνουν τη φωνή και το ξίφος έναντιον του για να τον πατάζουν ;

— Οι ευγενείς το άγνοουν αυτό για την ώρα κι' ο γάμος της Μαρίας Στοουάρτ με το Μπόθουελ θα είναι αποτέλεσμα συναμοσίας...

— Και τη συναμοσία αυτή ; ρώτησε ο Έκτωρ, τρέμοντας από λύσσα.

— Την ξέρω... την ξέρουμε κι' οι τρεις...

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! φώναξε ο Έκτωρ τρέμοντας από λύσσα. Με θανατώνεις ! Μίλησε !...

— Ο δόν Παέθ έβαλε τον αδελφό του να καθήση στην άχυροστρωμή και γνέφοντάς του να μην τον διακόψη, του είπε:

— Άκουσε... Χθές φτάσαμε στο Ντούμπαρ. Ήταν σχεδόν νύχτα, όταν διακρίναμε από μακριά τους πύργους του ποταμιού φρουρίου. Ήταν πολύ άργα για να μπορέσουμε να λάβουμε τα αναγκαία μέτρα για την άπελευθέρωσή σου και να μάθουμε πού είχε φθάσει, όχι όμως και να τον μολήσουμε να μπούμε στην πόλη. Κοντά στην πόλη, υπήρχε ένα δάσος και καταυλίστηκε σ' αυτό... Καπνός άραιός ανάμεσα στα δέντρα μιάς έδειξε, ότι κάποια καλύβα δασοφύλακος θα ήταν εκεί κοντά... Διευθυνθήκαμε λοιπόν προς αυτήν και ζητήσαμε φιλοξενία για μία νύχτα...

— Κύριοι, μιάς είπε ο δασοφύλακος, αν πεινάτε ή αν διψάτε, να μύρια και χορτόσουπα... Για να κοιμηθήτε όμως εδώ είνε αδύνατον.

— Και γιατί, πονηρέ ;

— Γιατί δεν έχω παρά ένα μόνο κρεβάτι...

— Λοιπόν θα κοιμηθούμε κάτω, τυλιγμένοι στους μανδύας μας, κοντά στη φωτιά.

— Κι' αυτό είνε αδύνατον, κύριοι, ξαναείπε ο δασοφύλακος. Είμαι φτωχός και με δυσκολία κερδίζω το ψωμί μου. Τώρα λοιπόν πού μου δόθηκε ευκαιρία να πλουτίσω, μη θέλετε να με κάνετε να τη χάσω... Η πόλις είναι κοντά, τα άλογά σας άντέχουν... Πηγαίνετε λοιπόν στο Ντούμπαρ...

— Περιμένεις λοιπόν κανένα εδώ ;

— Σιωπή ! Αυτό είναι ένα μυστικό πού δεν μου ανήκει...

— Θα το μάθουμε όμως έμεις ! είπε ο Γαετάνο κατσουφιάζοντας.

Κι' ενώ ο δασοφύλακος τον κύτταζε έκπληκτος, ο αδελφός μας τράβηξε το σπαθί του πού άστραψε στη λάμψη της φωτιάς.

— Ο φτωχός διάβολος έκανε δυο θήματα πίσω, μά κι' ο Γαετάνο έκανε δυο θήματα μπροστά.

— Χάρι ! έκραύγασε ο δασοφύλακος περίτρομος.

— Μίλα ! φώναξε ο Γαετάνο επιτακτικά.

— Είναι μυστικό ξένο. Χάρι, κύριοι !

— Ο Γαετάνο άγγιξε με το σπαθί του τον λαιμό του δασοφύλακος, ο οποίος έβγαλε μία κραυγή πόνου.

— Θα μιλήσω ! είπε.

— Μίλα, λοιπόν, παμπόνηρε !

— Λοιπόν, υπάρχει στο Ντούμπαρ, ένας πλούσιος κύριος και μία μεγάλη κυρία πού φαίνονται πώς αγαπιώνται. Παρουσιάζονται όμως εμπόδια στον έρωτά τους, γιατί...

— Ο δασοφύλακος δίσταζε να εξακολουθήση, αλλά ο Γαετάνο άγρίεψε κι' εκείνος συνέχισε:

— Γιατί συναντώνται εδώ τη νύχτα...

— Χμ ! έκανε ο Γαετάνο. Ποιάς είναι αυτός ο πλούσιος κύριος ;...

— Δεν ξέρω τ' όνομά του.

— Και ή μεγάλη κυρία ;

— Ούτε αυτήν την ξέρω...

— Ήρθαν και άλλοτε ;...

— Μάλιστα, κύριε. Δυο φορές.

— Θάρρουν κι' απόψε ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Λοιπόν, αφού δεν ξέρεις τα όνόματά τους, θα τα μάθουμε έμεις.

— Ο δασοφύλακος άνασκήρτησε.

— Θα μείνουμε εδώ και θα τους δούμε, εξακολούθησε ο Γαετάνο.

— Ο δασοφύλακος έπρεσε γονατιστός κι' ένώνοντας τα χέρια του, είπε:

— Σε τί σας έφταιξα, κύριοι, πού θέλετε να με κατατρέψετε ;

— Δεν θέλουμε να σε καταστρέψουμε...

— Θέλετε να γίνετε αίτια του θανάτου μου... Ο κύριος αυτός είναι μεγάλος άρχοντας και θα θάλη να με κρεμίσουν σαν σκυλί.

— Δεν θα μάθη τίποτε, γιατί έμεις δεν θέλουμε τον θάνατό σου...

— Άλλά αν μείνετε εδώ ;

— Θα κρυφτούμε... Μείνε ήσυχος.

— Ο δασοφύλακος έριξε ένα βλέμμα γύρω του. Η καλύβα ήταν πολύ μικρή και είχε ένα μόνο πατωμα. Στη γωνία κοίτονταν ένα άλογο και στο άλλο μέρος υπήρχε ένας σωρός άχυρα.

— Θα κρυφθούμε εκεί... είπε ο Γαετάνο, δείχνοντας τα άχυρα.

— Δεν θα μπορέσετε να κρυφθήτε κι' οι τρεις.

— Θα μείνι ο ένας μόνο κι' οι άλλοι δυο θα φύγουν.

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! φώναξε ο δασοφύλακος τρέμοντας. Καταστράφηκα...

— Σιωπή, ανόητε ! Θα σε πληρώσουμε διπλά.

— Τα μάτια του χωρικού έλαμψαν από πλεονεία.

— Λέτε την άλήθεια ; ρώτησε.

— Του πέταξα — εξακολούθησε ο δόν Παέθ — το γεμάτο χρυσάφι πουργί μου. Κι' εκείνος, παίρνοντάς το, μιάς είπε:

— Κάνετε ό,τι θέλετε.

— Ποιά ώρα θάρρουν ο κύριος και ή κυρία ;

— Στις έντεκα.

— Τι ώρα είναι τώρα ;

— Πάνω-κάτω δέκα.

— Τότε, είπε ο Γαετάνο, δεν πρέπει να χάνουμε καιρό. Σύ, δόν Παέθ, και σύ, Έρρίκε, πηγαίνετε έξω και κρυφθήτε κάπου εδώ κοντά. Αν φωνάξω ή αν ζητήσω βοήθεια να τρέξετε γρήγορα...

— Άδελφέ μου, είπα στον Γαετάνο, νομίζω ότι είναι προτιμότερο να φύγουμε κι' οι τρεις, να εξαπλωθούμε σ' ένα σωρό θάμνων και να περιμένουμε εκεί ως ότου να ζημώρηση. Τί μιάς μέλει για τους έρωτάς ένός άγνωστου ευπατρίδου και της ωραίας του ;

— Έχω το προαίσθημα ότι οι έρωτάς αυτοί μιάς ενδιαφέρον, άπάντησε ο Γαετάνο με θαθεία φωνή.

— Υπακούσαμε τότε και παίρνοντας τ' άλογά μας, τα έβασαμε λίγο πιο πέρα σ' ένα δέντρο του δάσους. Έπειτα, γυρίσαμε και κρυφθήκαμε σ' ένα σάβανο πού άπείχε δέκα θήματα από την καλύβα.

— Έν τώ μεταξύ, ο Γαετάνο πριν κρυφθί στα σωρά των άχύρων, είπε άπειλητικά στον δασοφύλακα :

— Θα έχω τον νού μου σε σένα. Αν κάνης την παραμικρή κίνηση για να με προδώσης, άλλοιμόγ σου !...

— Με πληρώσατε, άπάντησε εκείνος, γι' αυτό δεν υπάσχει κίνδυνος να σάς προδώσω.

— Σε λίγα λεπτά, άκούστηκε ο καλπαμός ένός αλόγου, πού στάθηκε μπροστά στην καλύβα. Ο δασοφύλακος άνοιξε την πόρτα.

— Ένας άνθρωπος μπήκε μέσα τυλιγμένος στον μανδύα του, με το πρόσωπό του σκεπασμένο έντελώς από τον κατεβασμένο γύρο του καπέλλου. Χωρίς να πη λέξι κάθισε κοντά στη φωτιά, άπλωσε τα πόδια του προς αυτή και φωνήκε περιμένοντας μ' άνυπομονησία.

— Έπειτα από μία στιγμή, άκούστηκε θήμα αλόγου πού έσταμάτησε κι' αυτό μπροστά στην καλύβα και μία άμαζόνα μπήκε μέσα...

— Ο πυκνός της πέπλος έκρυβε έντελώς το πρόσωπό της.

— Ο άντρας σηκώθηκε ζωηρά, έτρεξε προς αυτήν και παίρνοντάς το χέρι της, το φίλησε με σεβασμό.

Κατόπιν έδειξε την πόρτα στον δασοφύλακα και του είπε:

— Έβγα έξω.

— Εκείνος υπάκουσε.

— Ευχαριστώ, κυρία, ευχαριστώ, γιατί ήρθατε ! ψιθύρισε με συγκίνηση.

— Μιλόρδε, είπε ή γυναίκα με φωνή πού έτρεμε, φοβόμην πολύ ότι αυτή είναι ή τελευταία μας συνάντηση.

— Τι λέτε, κυρία ;

— Λέω ότι είναι ανάγκη, να πάψουμε να θλεπώμαστε...

— Ο λόρδος άνασκήρτησε.

— Δηλαδή, ψιθύρισε, πρέπει να συντρίψω το κρανίο μου με το πιστόλι μου.

— Είπατε τρελλά, του είπε εκεί ή.

— Η να θυθίσω το μαχαίρι μου την καρδιά μου και να πεθάνω.

— Δεν θα το κάνετε. Σας τώ άπαγορεύω...

— Θα το κάνω, κυρία, γιατί σας αγαπώ...

— Κι' εγώ δεν μπορώ ν' άνταποκριθώ στον έρωτά σας.

— Δεν μπορείτε ;

— Όχι, δεν μπορώ, μιλόρδε, να σας παραχωρήσω το χέρι μου.

— Και ποιός σας έμποδίζει, κυρία ;

— Όλοι οι ευγενείς του βασιλείου μου.

— Ο Γαετάνο, άκούγοντας αυτά τα λόγια άνασκήρτησε μέσα στα άχυρα, όπου ήταν κρυμμένος. Είχε άναγνωρίσει τη βασίλισσα της Σκωτίας.

— Ά ! έκανε ο λόρδος με θυμό, οι ευπατρίδαι άνατιώνονται, όπως θέθαια είχαν άνταταχθή και στον γάμο σας με τον σέρ Έρρίκο Ντάρνλεϊ ;

— Νά, μιλόρδε.

— Και όμως αυτόν τον παντρευθήκατε !

— Η βασίλισσα άνασκήρτησε ταραγμένη.

— Τον αγαπάω, ψιθύρισε.

— Ο λόρδος έκάρφωσε έπάνω της το διαπεραστικό του βλέμμα και ή Μαρία Στοουάρτ χαμήλωσε το κεφάλι της.

Κατόπιν έπιασε το χέρι της και με φωνή ίκετευτική της είπε:

— Κυρία, δεν θα θελήσετε ν' άρνηθήτε μία τελευταία χάρη σ' έναν άνθρωπο πού πρόκειται να πεθάνει.

— Τι θέλετε ; είπε ή βασίλισσα.

— Κυρία, εξακολούθησε ο λόρδος με φωνή πού πνιγόταν από συγκίνηση, το άγνό σας μέτωπο κοκκινίζει, το χέρι σας τρέμει μέσα στο δικό μου, ή καρδιά σας χτυπάει...

— Λοιπόν ; ρώτησε ή βασίλισσα.

— Λοιπόν, ό ! αυτά μου άποκαλύπτουν ένα μυστικό.

— Τι έννοείτε, μιλόρδε ;

— Έννοώ, ότι με αγαπάτε, κυρία. Άκούστε... εγώ πρόκειται να πεθάνω... Άφήστε λοιπόν, σας ίκετεύω... να πάρω μαζί μου την έξομολόγησι του έρωτάς σας... πέστε μου ότι μ' αγαπάτε...

— Σ' αγαπώ, ψιθύρισε ή βασίλισσα με φωνή πνιγμένη.

— Ά ! φώναξε ο λόρδος, ο οποίος άναρθώθηκε κι' άλλαξε άμέσως ύφος. Όμολογείτε ότι μ' αγαπάτε και μου άρνείσθε το χέρι σας ; Το άρνείσθε σε μένα, τον λόρδο Μπόθουελ, δούκα του Όρκνεϊ, ενώ άλλοτε το παραχωρήσατε στον σέρ Έρρίκο Ντάρνλεϊ ;

— Δεν μπορεί ν' άψηφήση και να περιφρόνηση κανείς δυο φορές την κοινή γνώμη, τραύλισε ή βασίλισσα.

— Λοιπόν, κυρία, εγώ θα θριαμβεύσω έναντιόν της κοινής γνώμης και συγχρόνως κανέναν δεν θα μπορέσω να σας καταγορήση.

— Δεν σας καταλαβαίνω, μιλόρδε.

— Ο ευπατρίδης έσκυψε προς το αυτί της βασίλισ-

σης και της ψιθύρισε:

— Θα σας άπαγάω.

— Εκείνη άνασκήρτησε και φώναξε:

— Δεν θα τολμήσετε !

— Θα τολμήσω το πάν !

— Θα κάνετε μία άτιμη πράξη.

— Όχι, γιατί σας αγαπώ.

— Τι θα πη ή Εύρώπη ; ψιθύρισε ή βασίλισσα.

— Η Εύρώπη, άπάντησε ήσυχα ο ευπατρίδης, θα πη, ότι ή βασίλισσα είναι γυναίκα και μία γυναίκα, της οποίας ή τιμή άπειλείται, θυσιάζει τα μικροσυμφέροντά της.

— Η βασίλισσα θυθίστηκε σε στοχασμούς και δεν άπάντησε.

— Εκείνη τη στιγμή, ο Γαετάνο έφερε το χέρι του στο πιστόλι του νοιώθοντας τον πειρασμό να τινάξη στον άέρα τα μυαλά του ευπατρίδου.

— Και πυροβόλησε ; ρώτησε ο Έκτωρ μ' άγωνία.

— Όχι, άπάντησε ο δόν Παέθ.

— Ό ! θρυλήθηκε ο Έκτωρ. Και γιατί ;

— Έπειδή φοβήθηκε να κάνει φόνο μπροστά στη βασίλισσα.

— Κατάρτα ! μούγκρισε ο Έκτωρ σαν κεραυνοβολημένος.

IB'

— Ο δόν Παέθ εξακολούθησε την άφήγησί του:

— Ο ευπατρίδης, θέλοντας την βασίλισσα θυσιασμένη σε σκέψεις, κατάλαβε ότι δεν έπρεπε να προχωρήση περισσότερο. Σηκώθηκε, ύποκλήθηκε μπροστά της και της είπε:

— Χαίρετε, κυρία.

— Εκείνη του έδωσε το χέρι για να σηκωθεί, θέλοντας ίσως να διαμαρτυρηθή ακόμη έναντιον του.

Μά ο ευπατρίδης, αφού της το φίλησε, θγήκε θιαστικός έξω και καθάλλησε το άλόγο του.

— Έτσι ή βασίλισσα έμεινε μόνη στην καλύβα, καθισμένη κοντά στη φωτιά και παραδομένη σε μελαγχολική ρέμ-

θη.

— Ο Γαετάνο εξακολουθούσε να μένη κρυμμένος στα άχυρα. Θα παρακολουθούσε ευχαρίστως τον ευπατρίδη έξω, αν δεν φοβόταν ότι θα πρόδιβε έπί την παρουσία του στη βασίλισσα.

— Τη στιγμή πού ευπατρίδης καθάλλησε το άλόγο του, ο Έρρίκος κι' εγώ θρισκόμαστε σε πέντε θημάτων απόστασι άπ' αυτόν, κρυμμένοι πίσω από τα δέντρα.

— Ο Έρρίκος, μόλις είδε τη σιλουέτα του, έβγαλε μία κραυγή:

— Θεέ μου ! Μου φαίνεται πώς είναι αυτός.

— Μά δεν πρόφτασε να τον δει καλλίτερα, γιατί ο άγνωστος κέντρησε το άλόγο του και άποια κρύνηκε καλπάζοντας.

— Καθάλλησαμε κι' έμεις τα δικά μας άλογα και τον παρακολουθήσαμε.

Μά τα ξερά φύλλα πού έτοιζαν κάτω άπ' τα πόδια μας, μιάς πρόδωσαν.

— Τότε εκείνος γύρισε προς έμάς απότομα και φώναξε:

— Ποιάς είναι ;

— Είμεις σταθήκαμε άκίνητοι κι' ο ευπατρίδης, θγάζοντας ένα πιστόλι, πυροβόλησε έναντιον μας.

— Η σφαίρα πέρασε πάνω άπ' τα κεφάλια μας κι' ο Έρρίκος άναγνώριζοντας τον στη λάμψη του πυροβολισμού, έβγαλε μία κραυγή:

— Ο Μπόθουελ !

— Την κραυγή αυτή την άκούσε χωρίς άλλο κι' εκείνος γιατί άρχισε να καλπάζη θάγγιστος.

— Φωτιά ! Φωτιά ! φώναξε ο Έρρίκος πυροβολώντας έναντιον του.

— (Άκολουθεί)

“ΤΟΥΦΕΚΙΣΜΕΝΟΣ ΤΗΝ ΑΥΓΗ...”

Πρόκειται για μία αληθινή ιστορία άφαντάστου ενδιαφέροντος, ή οποία διαδραματίστηκε κατά τον ευρωπαϊκό πόλεμο με ήρωας έναν Αυστριακό αξιωματικό και την νεαρά Άγγλιδα σύζυγό του, πού μία τραγική μοίρα τους φέρε άντιμετώπους κατά την έκτέλεσι των υπερτάτων προς την πατρίδα των καθηκόντων. Καμμία κατασκοπευτική ιστορία, άπ' όσες δημοσιεύθηκαν ως τώρα, δεν μπορεί να συγκριθί σε μυστήριο και σε άγωνία με το

“ΤΟΥΦΕΚΙΣΜΕΝΟΣ ΤΗΝ ΑΥΓΗ...”

Περιμένετε το προσεχές τεύχος του «Μπουκέτου» για να πεισθήτε...

ΥΓ:

— Ο Μπόθουελ !

— Την κραυγή αυτή την άκούσε χωρίς άλλο κι' εκείνος γιατί άρχισε να καλπάζη θάγγιστος.

— Φωτιά ! Φωτιά ! φώναξε ο Έρρίκος πυροβολώντας έναντιον του.

— (Άκολουθεί)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΕΡΒΑΙ

ΠΟΤΕ δὲν θ' ἀξιωθῆς καὶ σὺ νὰ κάνης κάτι πού νὰ πετύχη ! εἶπε ἡ Μάρθα στὸν ἄνδρα της μὲ περιφρόνησι.

Ἐκεῖνος χαμήλωσε τὸ κεφάλι του χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τοιαυτὰ νευρικά ἔνα χειρόγραφο πού κρατοῦσε. Ἦταν ἡ χιλιοστὴ φορά, πού ἡ γυναῖκα του τοῦ ἔκανε αὐτὴν τὴν παρατήρησι καὶ τὸ χειρότερο, εἶχε τὴ θλιθερὴ συναίσθησι, πὼς τοῦλεγε τὴν ἀλήθεια. Πραγματικά, ἦταν ἀνίκανο, νὰ γράψῃ ἕνα ἔργο, πού θὰ τὸν ἔκανε διάσημο. Καὶ ὑπέφερε φοβερά σὰν θυμώτανε τί ἔλεγε μιά φορά στὴ γυναῖκα του, ὅταν ἦταν ἀρραβωνιασμένοι: «Θὰ δῆς, ἀγάπη μου, πὼς θὰ γίνω μιά μέρα ἕνας μεγάλος συγγραφέας».

Τώρα τοῦ φαινότανε σὰν νὰ μὴν εἶχε κρατήσῃ τὸν λόγο του, ἀφοῦ τέσσερα χρόνια πού ἦσαν παντρεμένοι, δὲν κτώρθωσε νὰ γράψῃ τίποτε ἀξιόλογο. Ἡ Μάρθα τοῦ εἶχε χάρισει τὰ νεῖατά της καὶ τὴν ὁμορφιά της. Ἐπρεπε κι' αὐτός, γι' ἀντάλλαγμα νὰ τῆς δώσῃ χίλια-δύο πράγματα, χίλιες-δύο ἀπολαύσεις.

Ὅταν μιά μέρα, μετὰ τὸν γάμο τους, στὶς πρώτες διασχύσεις τοῦ ἔρωτα, τῆς εἶπε πὼς ἡ ἐπιτυχίς καὶ τὰ χειροκροτήματα δὲν ἦταν τίποτα μπρὸς στὴν ἀγάπη τους, ἐκείνη τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἕνα γέλιο, πού τὸν καταπύκρυνε:

— Μὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς, Πέτρο μου, νὰ ζῇσῃ μόνο μὲ ἔρωτα, μονάχα στὰ μυθιστορήματα πού θὰ γράφῃς γίνεταὶ αὐτό.

Ἀπὸ τότε τοῦ φάνηκε πὼς κάτι τσακίστηκε μέσα του, κάτι πού δὲν τὸ φανέρωσε ποτέ. Μὰ ἀποφάσισε νὰ προσφέρῃ στὴ γυναῖκα του, ὅτι δῆποτε μποροῦσε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Ἡ Μάρθα ἀγαποῦσε πολὺ τὶς κοσμικὲς διασκεδάσεις. Μὲ τὶς σχέσεις του στοὺς κύκλους τῶν λογίων, ὁ Πέτρος πετύχαινε συχνὰ προσκλήσεις σὲ λαμπρὲς συναναστροφές, σὲ χοροὺς καὶ σὲ βέατρα.

Παντοῦ ὅπου πήγαιναν, ἡ γυναῖκα του θαυμάζοντανε γιὰ τὴ χάρι καὶ τὴν ὁμορφιά της, τὴν σαγηνευτικὴ καὶ περήφανη. Καὶ ἡ χαρὰ της γιὰ τοὺς θριάμβους της, παρηγοροῦσε τὴ θλίψη τοῦ συζύγου της.

Σὲ λίγον καιρό, σπουδαία πρόσωπα ἀρχισαν νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴ Μάρθα. Τ' ὄνομά της ἀναφερόταν στὶς ἐφημερίδες κι' ἕνας πλούσιος κόμης τῆς ἐξέφρασε καθαρά τὸν ἔρωτά του. Ἐκείνη γέλασε γι' αὐτὸ κι' ἐπειδὴ ὁ ἀντρας της θέλησε νὰ τῆς κἀνὴ κάποια δευτὴ παρατήρησι:

— Ἀφῆσέ τον, Πέτρο, τοῦ εἶπεν ἀφελέστατα. Δὲν ξέρεις πόσο μὲ διασκεδάζει αὐτός ὁ ἄνθρωπος.

Τὴν ὑπέφερε ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ὁ δυστυχισμένος ὁ Πέτρος, εἶνε ἀπερίγραπτα. Ἡ ἰδέα πὼς ἐκεῖνος ὁ ἡλίθιος ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν γυναῖκα του, τοῦ μάτωνε τὴν καρδιά. Πολλὲς φορές τοῦ ἦρθε νὰ πάῃ νὰ τὸν μπατσίση, νὰ τὸν πνίξῃ μέσα στὸν κόσμο. Μὰ συγκρατιώταν τὴν τελευταία στιγμὴ.

Ὁ κόμης τοῦ φερόταν εἰρωνικά. Ὅταν καταδεχότανε νὰ τοῦ μιλήσῃ, τοῦ ἔλεγε: «Γράψε κανένα δράμα, φίλε μου. Θὰ σὲ συστήσω ἐγώ. Τί διάβολο ! νάχης τέτοια ὀραία γυναῖκα καὶ νὰ μὴν ἔχῃς ταλέντο !

— Ἀλήθεια, Πέτρο, πρόσθετε κ' ἡ γυναῖκα του, γιατί δὲν γράφεις, καυμένη, κάτι πού νὰ κἀνὴ κρότο ; Τόσα θέματα ὑπάρχουν στὴ ζωὴ !

Μιά ἀπὸ τὶς νύχτες πού ὁ Πέτρος ἀγρυπνοῦσε μπρὸς τὸ γραφεῖο του, κρατώντας, συλλογισμένος, τὸ κεφάλι του καὶ ὀρθοῦσε τὸν χαμένο ἔρωτά του, τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα ν' ἀρχίσῃ νὰ γράψῃ. Ἀμέσως πήρε πένα καὶ χαρτὶ κι' ἄφησε τὴ σκέψι του νὰ τρέχῃ... νὰ τρέχῃ εὐκολώτατα καὶ νὰ δημιουργῇ σκηνὲς καὶ νὰ ἐκφράζῃ πάθη. Ἡ γυναῖκα του κοιμῶταν ἡσυχᾶ στὸ διπλὸν δωμάτιο.

Ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα τὴν πέρασε γράφοντας ἕνα θεατρικὸ ἔργο, ἕνα δράμα τῆς σύγχρονης ζωῆς. Αὐτὸ συνεχίστηκε πολλὲς μέρες καὶ μὲ μιά τέτοια δύναμι πνεύματος

κι' αἰσθημάτων, πού τὸν ἄφηνε κατάπληκτο κι' αὐτὸν τὸν ἴδιο.

Μετὰ λίγον καιρό, ἕνα θράδυ, εἶπε στὴ γυναῖκα του: — Ξέρεις, Μάρθα, πὼς αὐριο θὰ παρασταθῇ ἕνα δράμα μου; Ἡ ἐφημερίδες τὸ ἀναγγέλλουν.

— Μπα ! Καὶ πὼς δὲν μοῦ εἶπες τίποτα ;

— Δὲν ἤλπιζα ποτέ πὼς θὰ πετύχαινε τόσο πολὺ. Εἶσαι εὐχαριστήμενὴ τώρα ;

— Βεβαίωτατα, Πέτρο, βεβαίωτατα !

Καὶ τὸν φίλησε καὶ στὰ δύο μάγουλα.

— Καὶ γιὰ τί πράγμα γράφεις ἐκεῖ μέσα ; τὸν ρώτησε κατόπιν.

— Θὰ δῆς... θὰ σκάσουν στὰ γέλια ἡ γυναῖκες, τῆς ἀπάντησε ἀόριστα.

Τὸ ἄλλο θράδυ ἡ Μάρθα καθόταν περήφανα σ' ἕνα θεωρεῖο τοῦ θεάτρου μ' ἕνα πλῆθος φιλενάδες καὶ φίλους, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους θρισκόταν κι' ὁ κόμης.

Τὸ θέατρο ἦταν γεμάτο. Ἀπὸ τὰ πρῶτα ὅμως λόγια τῶν ἡθοποιῶν, ἡ Μάρθα ἔδειξε πὼς παραξενεύτηκε κάπως.

Στὴν δευτέρη πράξι, ἡ δρᾶσι γινότανε ἔντονη. Μιά φοβερὴ θύελλα ἐξέσπασε ἀνάμεσα σὲ δύο συζύγους, μιά θύελλα ἀλλόκοτη γιὰ τὴ Μάρθα, γιατί τῆς θυμίζε τοὺς πρῶτους συζυγικοὺς καυγάδες αὐτῆς τῆς ἰδίας μὲ τὸν Πέτρο. Ἦτανε φανερό πειρ, πὼς ὁ ἀντρας της εἶχε δραματοποιῇ τὴν ἴδια τὴν ἱστορία τους.

Ἡ τρίτη πράξι ἦτανε θαυμάσια. Ἡ τραγωδία καὶ τὸ θαυαστήριον πού συζύγου ζωγραφίζον τοῖς ἀνταρτοῦ.

Ὅλοι οἱ θεαταὶ ἦσαν δακρυσμένοι. Κάθε φράσι τῶν ἡθοποιῶν χοντοῖσε σὰν μαχαίρι στὴν καρδιά τῆς Μάρθας.

Ἦταν δυνατόν νὰ ὑπόφερε τόσα πράγματα ὁ δυστυχισμένος ὁ Πέτρος γιὰ χάρι της χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ ποτέ νὰ παραπονεθῇ, χωρὶς νὰ τὸ μαντέψῃ ;

— Ὡ ! τί φριχτὴ τιμωρία γι' αὐτὴν. Ἦτανε λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἴδια τὸ πρῶτο ποῦ ὑπεδέυτο ἡ πρωταγωνίστρια; Αὐτὴ !... Αὐτὴ !...

— Μπράβο ! Μπράβο ! φώναζε καὶ χειροκροτοῦσε δυνατὰ ὁ κόμης, πού δὲν καταλάβαινε τίποτα. Μαζὺ του ἔχειροκροτοῦσε ὅλο τὸ θέατρο καὶ καλοῦσε στὴ σκηνὴ τὸν συγγραφέα.

Στὸ τέλος τῆς παραστάσεως, ὁ κόμης μὲ μίαν ὑπόκλησι πρόσφερε τὸ μπράτσο του στὴν Μάρθα.

— Ἀ ! ὅχι ! ἀποκρίθηκε ἐκείνη ψυχρά. Ἀπόψε θεωρῶ τιμὴ μου νὰ θῶ τὸ χέρι μου στὸ χέρι τοῦ ἀνδρός μου.

Ὁ Πέτρος τὴ συνώδεψε πραγματικά ἀνάμεσα σὲ ἐνθουσιασμένον πλῆθος, ὡς τὴν ἔξοδο κι' ὅταν ἡ ἀμαξία πού τοὺς πήρε ξεκίνησε, ἐκείνη σφιγγοντας τὸ χέρι του, τοῦ ψιθύρισε μὲ φωνὴ συγκινημένη, πού ἔτρεμε ἀπὸ σεβασμὸ κι' εὐγνωμοσύνη:

— Κατάλαθα, Πέτρο... Συγχώρεσέ με ! Σ' ἀγαπᾷ... Εἰμαι δική σου γιὰ πάντα !...

Ἐκεῖνος δὲν τῆς ἀπάντησε. Δὲν εἶπε λέξι. Τὴν ἔσφιξε μόνον πάνω στὸ στήθος του, θουθὰ, μὲ λαχτάρα. Τὰ μάτια του εἶχαν θουρκώσῃ. Ἡ συγκίνησις τὸν ἐπνιγε. Εἶπε θριαμβεύσει, εἶχε ξανακερδίσει μαζὺ μὲ τὴ δόξα καὶ τὴν γυναῖκα του !...

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κι' ὁ Θεὸς ἀκόμα αἰσθάνεται ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ζῇ χωρὶς ρεκλάμα καὶ θόρυβο καὶ γι' αὐτό... ἔχει τὶς κομπάνες.

Αὐρηλιανὸς Σχῶλ

Ἄν τύχη καὶ σὲ προσβάλουν, μὴν ξεπλύνῃς τὴν προσώπῃ πρὶν περάσουν εἰκοσιτέσσερες ὥρες.

Μ. Ναπολέων

Πέρασε ὅλη τὴ νύχτα γράφοντας.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΑΠΗΧΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ἄς ἀφήσωμεν, πρὸς στιγμὴν, τὸν γέροντα φουστανελλοφόρον τῶν Λουτρῶν τῆς Αἰδηψοῦ, περὶ οὗ ἐγράφομεν προχθές, καὶ ἄς ἀνατρέξωμεν λίγο στοὺς προγόνους του.

Οἱ Μπαλαλαῖοι κατήγοντο ἀπὸ τὸ χωριὸ Ἀφράτι. ἕνα χωριὸ πού εἶνε ὡς δύο ὥρες καὶ μισή, ἔξω ἀπὸ τὴ Χαλκίδα καὶ μὲ τὰ πόδια καὶ θὰ ἔχῃ σήμερα καμμιά πεντακοσαριὰ κατοίκους.

Μόλις ἀκούσθηκε στὴν Εὐβοία ὅτι ἐκηρύχθη ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1821, στὴν ἄλλη Ἑλλάδα, τὸ χωριὸ αὐτό, καὶ τὸ γειτονικὸ χωριὸ, τὰ Φυλῆα, ἡ πατρίδα τοῦ Ναυάρχου Μισοῦλη πρωτοσήκωσαν τὴ σημαία τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἀρχισαν νὰ χτυποῦν τοὺς Τούρκους.

Ἀν καὶ αὐτῶν οὐκ ἔδει, νικῆσανε τοὺς Τούρκους τοῦ Ὁμερ - πασᾶ, στὴ θέσι Χιμζιμ-ο. ὅπου σκοτώθηκε καὶ ἕνας Τούρκος ἀρχηγὸς ὁ Ζεῖρ - μπέης, τοῦ ὁποίου τὸ πολυτίμητο σπαθὶ πήρε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀπλαρχηγούς, ὁ Καρύδας, καὶ τὸ φοροῦσε ὡς τὸ τέλος τοῦ ἀγώνος.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ Μπαλαλαῖοι εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ Ἀφράτι, καὶ εἶχαν ἐγκατασταθῇ σὲ ἕνα ἄλλο χωριὸ τοὺς Γαλατσάδες. Οἰκογένεια, ὅμως, παλληκαριῶν, φαίνεται, δὲν μποροῦσαν νὰ διαλυθῶναι τοὺς Τούρκους καὶ γιὰ τοῦτο καταρτίσαντες ἕνα σῶμα, ἀπὸ 25 ἄνδρες, ὅλους συγγενεῖς των, θύγῃκαν, κλέφτες, στὰ θουθὰ, ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ πρεσβυτέρου ἀπὸ αὐτοὺς, καπετὰν Θανάση.

ὑπῆρξαν κατόπιν καὶ αὐτοὶ στὰ Γιάννενα, στὴ αὐλὴ τοῦ Ἀλῆ - πασᾶ, ὁ ὁποῖος τοὺς μεταχειρίσθηκε στὰ 1815, γιὰ νὰ προσαρτήσῃ καὶ τὴν Εὐβοία στὸ κράτος του, τὸ κράτος τῶν Ἰωαννίνων.

Σὰν ἐκηρύχθη ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις, οἱ Μπαλαλαῖοι, ἦρθαν ἀμέσως στὴν Εὐβοίαν, ἐτάχθησαν ὑπὸ τὶς διαταγὰς ἑνὸς μεγάλου Εὐβοέως ἥρωος, τοῦ Ἀγγελῆ Γοθιοῦ, ἀπὸ τὸ χωριὸ Λίμνη, τὸ ἀρχαῖο Ἑλλίνιον τῆς Εὐβοίας καὶ ἔλαβον μέρος στὴν μάχη τῶν Βρουσκιῶν, ἔξω τῆς Χαλκίδας, στὸ 1822, ὅπου οἱ λίγοι Ἕλληνες ἔτρεψαν εἰς φυγὴν πολυάριθμον τουρκικὸν στρατὸ, τῶν πασᾶδων Ὁμερ - Βρυῶν καὶ Ὁμερ - πασᾶ τῆς Καρύδου καὶ ὁ δὲ παρ' ὀλίγον νὰ συλλάθουν αἰχμάλωτο καὶ αὐτὸν τὸν Ὁμερ Βρυῶν.

Στὴ μάχη αὐτὴ ὁ Θάνατος Μπαλαλαῶν σκότωσε μὲ τὸ ἴδιον τὸ χέρι, τὸν ὀπλαρχηγὸ τοῦ Ὁμερ Βρυῶν, Ντελχάμη.

Ἡ μάχη αὐτὴ ὁ Θάνατος Μπαλαλαῶν σκότωσε μὲ τὸ ἴδιον τὸ χέρι, τὸν ὀπλαρχηγὸ τοῦ Ὁμερ Βρυῶν, Ντελχάμη ἢ Τεχλᾶν, ὅπως τὸν λέγουν οἱ Ἕλληνες, ἕναν ρημισμένον Τούρκο γιὰ τὴν παλληκαριά του καὶ τὴν ἰκανότητά του, κατορθώσας νὰ τὸν πλησιάσῃ μέσῃ ἀπὸ ἕνα ρεῦμα.

Ὁ Θάνατος τοῦ Ντελχάμη ἔκαμε τοὺς Τούρκους νὰ πετάξουν τὰ τουφέκια καὶ νὰ τραποῦνε εἰς φυγὴν.

ἕνας Χαλκιδεὺς, μάλιστα, ἀγωνιστὴς, ὁ Μαυρομάτης, λαβὼν μέρος στὴ μάχη αὐτὴ, σ' ἕνα διθυλίο πού ἔβγαλε, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἀναμνήσεών του, ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, γράφει ὅτι ὁ Ὁμερ - Βρυῶν, τῶν ἑσφηνικῶν κατελήφθη ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας Ἕλληνας καὶ τόσο ἀράχθηκε, ὥστε ἔφυγε πρὸς τὴ Χαλκίδα, χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ φορέσῃ οὔτε... τὰ παπούτσια του.

Διακόσιοι πενήντα Τούρκοι ἐτέθησαν ἐκτὸς μάχης, στὴ συγκρούσιν αὐτὴ, καί...

κανέναν Ἕλληνα.

Μετὰ τὴν μάχη οἱ Μπαλαλαῖοι ἰδίως καὶ οἱ ἄλλοι ἀρχηγοί, σὰν γύρισαν ἀπὸ τὴν καταδίωξι τῶν Τούρκων, ἂν καὶ κατακουρασμένοι, δὲν ἀπόκαμαν, ἀλλὰ κατεγίνοντο ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, στὴν ἀρσιν θαρῶν... σηκώνοντες τὸ... θαρὺ καὶ γεμάτο σῶμα τοῦ ὀπλαρχηγοῦ Ντελχάμη, καὶ ἐνὸς Ἀράπη, πού τὸν εἶχε ὁ Βρυῶν γιὰ πρωτοπαλῆκαρό του καὶ σκοτώθηκε καὶ αὐτὸς στὴ μάχη αὐτὴ, ἰδιοχείρως, ἀπὸ ἕναν ἄλλον ἀρχηγὸ τῶν Κώτσο Γεωργίου.

Δυστυχῶς ὅμως τὰ παλληκάρια αὐτὰ ζήλησαν τὴ δόξα τοῦ Γοθιοῦ. Στὴν ἀρχὴ μὲν τοῦ κάμαν ἀνταρσία καὶ στὸ τέλος, σὺν ἐδολοφονίᾳ καὶ αὐτὸν καὶ τὸν ἀδελφὸ του καὶ τὸ ἄλλο λαμπρὸ παλληκάρει τῆς Εὐβοίας πού γράφομε ἀνωτέρω, τὸν Κώτσο Γεωργίου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνδρεία κατέπληξε τότε τοὺς μαχητὰς, τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κώτσου καὶ ἄλλα παλληκάρια τῆς Εὐβοίας, ἐκεῖ κοντά, σ' ἕνα ποταμάκι, τοῦ Κολοθρέχτη, ἔξω ἀπὸ τὴ Χαλκίδα, τὴν ὥρα πού ἐκείνοι γύριζαν ἀπὸ μιά καταδίωξι τῶν Τούρκων.

Ἡ ἀθρόος αὐτὴ δολοφονία τῶν καλλιτέρων παλληκαριῶν τῆς Εὐβοίας ἀπὸ τοὺς Μπαλαλαῖους, εἶχαν ὡς συνέπεια νὰ σβύσῃ μέσα στὸ αἷμα της, ἡ εὐδοικὴ ἐπανάστασις καὶ νὰ ρημαχθῇ ὁ τόπος...

Ἐθώρησα καλὸν, νὰ προτάξω αὐτὰ, γιὰ νὰ ἐννοηθοῦν τὰ παρακάτω.

Ἐπανερχομαι τώρα στὸ γέρο Μπαλαλαῖ τῶν Λουτρῶν τῆς Αἰδηψοῦ.

Ὅταν ἀναφέραμε γιὰ τοὺς προγόνους του, ὁ γέρο-Μπαλαλαῖς μοῦ εἶπε μὲ ὑπερηφάνεια, ὅτι ὁ παπποῦς του ἐσκότωσε καὶ ἕναν ἄλλον Εὐβοέα ὀπλαρχηγὸ τὸν Ἀντώνη, καλὸ παλληκάρει κι' αὐτό, τοῦ ὁποίου ὅμως τὸ ἐπιθετο κανέναν δὲν γνωρίζει.

Εἶχε νυχτώσει ἕνα θράδυ, ὁ Μπαλαλαῖς ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Ἀντώνη μὲ τὰ παλληκάρια του, ἐρχόμενος ἀπὸ μακριὰ.

Μέσα στὸ σπῆτι τοῦ Ἀντώνη ἀκόμα ἀγρυπνοῦσαν. Εἶχαν ἀναμμένο φῶς καὶ συνωμιλοῦσαν. Ὁ Μπαλαλαῖς, θέλησε ὑπὸ ἀγύγυρδα, ὅπως λένε ἐκεῖ τὶς χαραμάδες τῆς πόρτας,

νὰ ἀφουγκρασθῇ τί λένε: Κατὰ σύμπτωσιν, ἐκεῖνοι μιλοῦσαν ἐναντίον τῶν Μπαλαλαίων, γιὰ τὶς ἀδελφοκτονίες, ὅπως εἶχαν κάμει.

Τότε καὶ ὁ καπετὰν Μπαλαλαῖς δὲν χάνει καιρὸ καὶ ἀπὸ τὶς ραγάδες τῆς πόρτας πυροβολεῖ καὶ αὐτοὺς καὶ τὰ παλληκάρια του, σκοτώνει τὸν Ἀντώνη καὶ μερικὸς ἀπὸ τοὺς ἄνδρες του, ἔπειτα μπαίνει μέσα, σκοτώνει τὸ παιδί του, ἀποτελεῖται ὅσους μέινανε καὶ κόβει μὲ τὸ γιαντάκι, τῆς σιζύγου τοῦ Ἀντώνη τὸν μαστὸ καὶ τῆς ἔχουσιν κατόπιν λαδὶ ἀπάνω στὴν πληγὴν.

Πέρασαν χρόνια καὶ καιροί. Ἐλευθερώθηκεν ἡ Ἑλλάς, ἐπέζησεν ὁ Μπαλαλαῖς αὐτός, ὁ παπποῦς τοῦ σημερινοῦ τοῦ γέροντος, ἐπέζησε καὶ ἡ ἀνεῦ μάστοῦ καὶ τέκνου πλέον γυναῖκα τοῦ Ἀντώνη.

Ἦρθεν ἡ ὥρα νὰ παραδῶν ὁ γέρο-Μπαλαλαῖς τὸ πνεῦμα του εἰς τὸν Θεόν. Ἡμέρες ἐβασανίζονταν, ἀλλὰ δὲν ξεψυχοῦσε. Οἱ δικοί του ἐστενοχωροῦντο, γιὰ τὴν ἀγωνία του. Τὸ μαρτύριό του ἦταν φοβερό.

Τότε ὁ ἴδιος εἶπε καὶ τὸ μυστικὸν σὲ ἕναν ἱερέα καὶ ὁ ἱερεὺς παρακίνησε τοὺς ἄλλους:

— Δὲν πᾶτε νὰ φέρετε ἐδῶ πέρα τὴν Ἀντωνίνα, ἡ ἡμέρα τὸν συγχώρησιν καὶ δικαιοῦσθιν καὶ ἀναπαύσθιν.

Ἦρθε ἡ Ἀντωνίνα.

Ὁ ἐποπράτωρ τῶν λεμθοχικῶν, στὴν ἀποστέλμα τῶν Λουτρῶν τῆς Αἰδηψοῦ.

Ζαῖμπορος καὶ χασάπης τοῦ ποδαρίου στὰ Λουτρά τῆς Αἰδηψοῦ.

Καθημερινὸν κόστοῦς τῶν γυναικῶν τῆς Γοργυτίτσας Αἰδηψοῦ.

*Εσκυψε, πικραμένη και στυγνή, άπάνω του και κλαίγοντας το έλεπε:

— Τί σού έφταιγα έγώ, γέρο-Μπαλαλά και μου έκλεισες τó σπίτι μου; μου στέρησες τή χαρά, μ' άφήκες έρημη στόν κόσμο, χωρίς άνδρα και παιδί και έκωφες και τó θυζί μου ;...

— Έγώ σοú τó έκανα αυτό; τής άπάντησεν ó έτοιμοθάνατος, έσύ όμως, φοβήσου τó Θεό και μη τó κάνης σ' έμένα. Συγχώρεσέ με νά πεθάνω...

— Καλά, τού άπάντησε εκείνη. Έγώ σέ συγχωρώ, άς πέ συγχωρέση και ó Θεός.

Τότε ó Μπαλαλάς γύρισε πρós τούς δικούς του: — Τής είχα πάρει τότε, είπε και κάτι άσημικά και κάτι φλουριά. Σ' έκείνο τó σεντούκι είνε εκεί πέρα, μέσα. Δώστε τα όλα πίσω, καθώς και ό,τι δικό μου εκεί μέσα έρε-θής.

Και άμα έξετελέσθη κι' αυτή ή θέλησίς του, έξεψύχησε.

Και μόλις ó γέρος μάς τελείωσε τή διήγησι αυτή, σηκώσε ψηλά τά μάτια σάν νά έθλεπε στούς ούρανούς, πρόσωπα και είκόνες τού παλιού καιρού, τού καιρού πού κα-θέννας ήταν κύριος τού έαυτού του και ó πύος δλων τών άδυνάτων κύριος και όποιος είχε σπαθί και χέρι δυνατό, δέν είχε νά δώση λόγο σέ κανένα άλλον παρά μονάχα στόν Θεόν και είπε ένα τραγουδί, πού ή ένδόμυχες έπιθυμίες και ό άτταθι-σμός, άνέδασαν στό πνεύμα του.

"Ημίσταν όρκισμένα
τά καύμένα,
πέντ' - έξη - όχτώ παιδιά
κυρά δασκάλα
πέντ' - έξη, όχτώ παιδιά,
νά 'ρθούμε ένα θράψυ,
ένα θράψυ,
κυρά δασκάλα,
νά παίξουμε χαρτιά,
άιντε νά παίξουμε χαρτιά.
Χίλια φλουριά τής δίνουν,
τής δασκάλας,
νά τής κόψουν τά μαλλιά,
κυρά δασκάλα,
νά τής κόψουν τά μαλλιά
Και χίλια πεντακόσια,
χίλια πεντακόσια
νά τής πιάσουν τά θυζιά,
κυρά δασκάλα,
χάι νά τής πιάσουν τά θυζιά...

"Αξαφνα σάν νά συνήλθε, γύρισε σέ μάς και μάς είπε, σάν δικαιολο-γία:

— Δέν τά λέω έγώ αυτά, τά λέει τó τραγουδί !...

— Δέν πειράζει, μπάρμπα - Μπαλαλά, τού άπάντησαμε, δέν είπες, άλλωστε, και τίποτα κακό. Σήμερα τά κορίτσια πληρώνουν γιά νά τούς... κόψουν τά μαλλιά και τόσα άλ-λα άκόμα !

* * *

"Επειτα, άρχισε νά μάς λέη, ότι τόν ένοχλούν οί ρευμα-τισμοί.

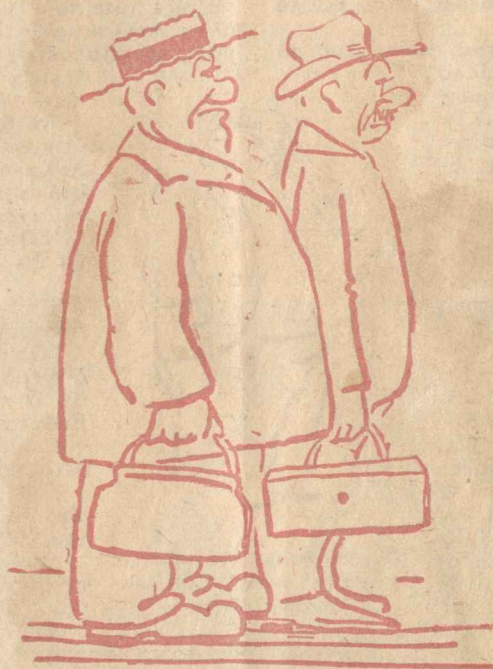
— Δέν πάζ, τού είπαμε, στά λουτρά... τής Αιδηψού.

— "Εκαμα κάτι τι, πύ σωστό, άπάντησε. "Εκοπα τó ται-γάρο. Στήν άρχή στενοχωρήθηκα, μά στό τέλος, έγινε τó δικό μου. Πήρα ένα τσιγάρο, τó κομμάτιασα, τó πέταξα και τού είπα: «Δέν θά με νικήσης έσύ, έγώ θά σέ νική-σω». Και τó νίκησα. "Ετσι ήμουν α σέ όλη τή ζωή μου. Τίποτα δέν μ' έκυρίεψε. Τά λεπτά μου δέν τά πετούσα έτσι κι' έτσι. Στό φαί μου, όμως, ό,τι ζητούσης ή καρδιά μου, τής τó έδινα...

Και άφού μάς είπε και μερικές Ιστορίες «σό-κιν» πρós παραδειγματισμό τού σημερινού κό-σμου, μάς άποχαίρετσε:

Τό χεράκι σου νά πιάσω,
κι' ό,τι έχω, άς τó χάσω !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

τό "ΑΙ-Λάιφ πού άρχισε νά συρρέη εφέτος στήν Αιδηψό.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΦΟΙΝΕΣ ΟΜΙΛΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

Προτιμάτε πάντοτε νά μη τρώτε μανιτάρια, έστω και άν αυτός πού σάς τά προσφέρει λέγη ότι τά μάζεψε ό ίδιος.

Τά πάσχοντα άπό χλώρωσι μικρά κορίτσια προσπαθήστε νά τά κάνετε νά μη κοπιάζουν. Ξάπλωμα στό κρεβάτι όσο τώ δυνατόν περισσότερο.

Μιά καλή μητέρα μαθαίνει τó κορίτσι της πρwτα τά στοιχειά τής ύγιεινής τού θρέφους κι' έπειτα τó πιάνο.

«Αναρρωνύω» είνε τó θέλω νά γίνω καλά. "Η άποθάρ-ρυνσις είνε ό μεγαλείτερος κίνδυνος κατά τής ζωής και τής θεραπείας τού άσθενούς.

Μην περιφρονήτε ποτέ ένα ρευματισμό, όσον έλαφρός και άν είνε. Ούτε νά φαντάζεσθε ότι ρευ-ματισμός είνε και θά περάση. "Ο κίν-δυνος τού ρευματισμού ήν είνε εκεί. Είνε στήν καρδιά.

Καλόν είνε, στήν περίπτωσι αυτή, νά θυμηθούμε όλοι τά λόγια ενός με-γάλου γιατρού:

«Ο ρευματισμός γλύφει τς άρθρώ-σεις και δογκάνει τήν καρδιά».

Συνηθίστε τά παιδιά σας νά παί-νουν ρετινόλαδο, όταν φυσικά ύπαρ-χη άνάγκη. Είνε τó πύ σωτήριο φάρ-μακο γιά τά παιδιά.

Μη παίρνετε ποτέ καθαρτικό στήν άρχή τής προσβολής τής γρίππης.

"Η θάσις τής θεραπείας κατά τής γρίππης, είνε ό άγων κατά τής έξα-σθενήσεως τού σώματος, και τó κα-θαρτικόν είνε έξασθενητικό πολύ.

"Εδω και είκοσι χρόνια, οί νεροπό-ται παρ' όλίγο νά ιδρύσουν ιδιαίτερη θεραπευτική σχολή. "Ηταν μία παρε-ξήγησις.

Ποτέ, σ' ένα γερό άνθρωπο, λίγο κρασί καλό, δέν θά είχε κακά άπο-τελέσματα.

Προσοχή, κυρίες μου ! Τό καλό χρώμα τού προσώπου έστι πάντοτε σήσις μέ τήν χάνουσι ! Οί πρόγονοί μας, γιά τó παραμικρό μετεχειρίζοντο τó κλύσμα. Μά ση-μερα αυτό έλησμονήθη. "Εξεθρονίσθη και άντικατεστάθη άπό τά πολυώνυμα καθαρτικά, πού τίς περισσότερες φορές, δέν είνε τίποτε άλλο, παρά καταστροφή γιά τó στομάχι.

"Όταν γύρω άπό μία πληγή τó δέρμα γίνεται κόκκινο, αυτό είνε σημείο άποστήματος. "Η καλλίτερη θεραπεία κα-τά τής άπειλής αυτής, ή μόνη, είνε τά ζεστά, πολύ ζεστά και παρατεταμένα τοπικά λουτρά και κανένα άντισηπτικό, είτε έτσι, είτε μέσα στό θραστό νερό. "Η θερμότης τού θ-δατος είνε ίκανή γιά όλα.

"Η θεντούζες, τίς όποιες θεωρούν ένα σπουδαίο μέσον κα-ταπολεμήσεως τού κρουολογήματος, δέν άξίζουν και τόσο τó όνομα πού έχουν. Μαζεύουν τó αίμα κάτω άπό τó δέρμα και φέρουν τοπικές αίμοπτύσεις.

Είνε μερικοί πού έχουνε μανία, νά ξύνουνε με ξύλα τά τία τους. Αυτοί έάν δέν γίνουνε κουφοί, σίγου-ρα έξασθενίζουνε τήν ακοή τους.

Φοβάσαι, κύριε, μήπως γίνης φαλακρός ; Λά-βε τά μέτρα σου και πρó παντός πρόσχε τά διάφορα φριζιόν. "Εχεις τά μαλλιά έπρά; Βάλε τους λιπαρή ούσις.

"Εχεις τά μαλλιά σου λιπαρά; Τρίψε τα με άλκοόλ.

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΤΙΜΠΩ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Μιά καλοκαιρινή νύχτα, καθώς ό πλοιοκς κτηνάρις "Ιάκωθος Μελλιέ, θασανισμένος άπό τή ζέστη, ση-κάνεται άπό τó κρεβάτι του γιά ν' άναπνεύση λίγο, θλέπει ξαφνικά άπ' τó παράθυρό του μία σκιά νά γλιστρή, άνέμεα άπό τά δέντρα τού κήπου τής έπαύλεώς του. Προσέχει καλλίτερα κι' άναγνωρίζει σ' αυτήν τήν μονακόρη του, Λουκία, ή όποια, έν άγνοία του, έχει θγή έξω και ξαναγυρίζει, στήν προχωρημένη αυτή ώρα, στό σπίτι. Τρομερές άσφες περνούν τότε άπ' τó μυαλό του και, συνδυάζοντας τήν έξοδο αυτής τής κόρης του με διάφορα άλλα περιστατικά, σχηματίζει τήν πε-ποίθησι ότι ή Λουκία έχει έραστή, μέ τόν όποιο συναντάται κρυφά. Γε-μίπας όργη, άναθέτει τήν άλλη μέρα στόν άφωσιωμένο του έπιστάτη Πέτρο Ρουθενά νά έξακριβώση τήν αλήθεια και νά τόν πληροφορήση σχετικώς. Πράγματι δέ ό Ρουθενά κατορθώνει νά θρή κάποια έπιστολή ένός νέου, όνομαζόμενου "Εδμόνδου πρós τήν Λουκία, με τήν όποια έ-κείνος τής δίνει ραντεβό γιά τó ίδιο θράψυ, κοντά σέ μία μικρή γέ-φυρα. "Ο Μελλιέ, διαδάζει τήν έπιστολή, τήν ξαναθάζει στή θέσι της γιά νά τήν πάρη ή άνυποψίαστη κόρη του και νά πάη έτσι στό ραντεβό, και άπορασίσει νά τιμωρήση σκληρά τούς δύο ένόχους. Πράγματι τήν ίδια νύχτα, ή Λουκία συναντάται με τόν φίλο της, μά ό Μελλιέ τούς παρα-μονεύει και, όταν οί δύο νέοι χωρίζουν, πυροβολεί έναντιον τού "Εδμόν-δου και τόν σωριάζει κάτω. "Επειτα σάν τρελλός ξαναγυρίζει στό σπίτι του, όπου ό Ρουθενά, περίτρωος, τόν ρωτάει τί έκανε. "Ο Μελλιέ τού άμολογεί τó έγκλημά του και όταν σέ λίγο παρουσιάζεται ή κόρη του, ή όποια τόν άποκαλεί δολοφόνο, τήν καταρίεται και τή διώχνει άπ' τó σπίτι του, μολοντί ό Ρουθενά κάνει ό,τι μπορεί γιά νά τόν έξευμενίσθ.

(Συνέχεια άπό τó προηγούμενο).

"Ο "Ιάκωθος Μελλιέ χαμογέλασε φριχτά και είπε με φω-νι θασεία:

— Αυτή ή άθλία πού τήν καταράστηκα και τήν έδιωξα, θά πάη, χωρίς άλλο, νά με καταγγείλη...

— "Ιάκωθε, φώναξε ό Πέτρος Ρουθενά, άνατριχιάζοντας, αυτό πού μου είπες είνε τερατώδες.

"Ο γαιοκτήμαν άνασκήκωσε άδιάφορα τούς ώμους του.

— Είνε δικαίωμά της νά κάνη ό,τι θέλει, έξακολούθησε με θρανή φωνή. Σκότωσα τόν έραστή της και έκδικείται.

"Ο Ρουθενά, άγανακτώντας, γεμάτος άπό μη ύπεροχη τόλμη, άνωρθώθηκε και φώναξε στόν κύριό του:

— Αυτό είνε πολύ... Είνε παραπολύ... "Ενοιωσες γιά τήν κόρη σου, λιγώτερο οίκτο άπ' όσο θά ένοιωθες γιά ένα σκυλό. Τήν έδιωξες, τήν καταράστηκες, τώρα τήν θρίζεις. Σέ γνώρισα εύέξαπτον, θίαιο, μανιώδη στόν θυμό σου, αλλά αυτή τή φορά έφθασες μέχρι θηριωδίας. Παρ' όλη τήν ά-φοσίωσί μου και τήν άγάπη μου σέ σένα, φοβάμαι πολύ ση-μερα, μήπως μου φανής άποτρόπαιος.

Μιά άστραπή πού φάνηκε στά μάτια τού γαιοκτήμονος έσβυσε άμέσως και άφησε τó κεφάλι του νά χείρη μέσα στά χέρια του.

Αυτή τή φορά, έξουσίαζε ό Ρουθενά.

Θ"

ΜΙΑ ΠΡΩΙΝΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

"Ο Ρουθενά θήκη άπό τó δωμάτιο και κατέθηκε τή με-γάλη σκάλα. Τήν ίδια σχεδόν στιγμή, άνοιξε ή πόρτα τής εισόδου και μπήκε μέσα ό Ζάν Ρενώ, ό κυνηγός τών λύ-κων, ό όποιος φαινόταν κατάκοτος.

— Καλημέρα, κύριε Πέτρο, είπε θγάζοντας τó καπέλλο

του. Είσαθε καλά ;

"Ο έπιστάτης πρόφθασε κι' έδωσε στό πρόσωπό του πρό-σχαρη έκφρασι, κι' έπειτα άπάντησε:

— Πολύ καλά, φίλε μου Ρενώ. Ποιός άνεμος σ' έφερε ως έδω τόσο πρwί ;

— Πήγα ως τó Φρεμικούρ γιά κάποια δουλειά και γυ-ρίζοντας, πέρασα νά σάς δώ. Ξέρετε, ή συνήθεια...

— Είσαι πολύ καλός, φίλε μου Ρενώ. Ποτέ δέν ξεχνάς τούς φίλους σου...

— Έχω έλαττώματα, κύριε Πέτρο, αλλά δέν είμαι άχά-ριστος...

— "Αλήθεια, πίνεις ένα ποτηράκι ;

— "Όχι, εύχαριστώ... Είνε πολύ πρwί άκόμα και δέν πύ-νω τίποτε...

— Και τί εύχάριστα νέα άπό τó Φρεμικούρ ;...

— Τίποτε εύχάριστο... Άπεναντίας...

— Πώς, άπεναντίας ;... Τί θέλεις νά πής ; ρώτησε ό Ρου-θενά κάνοντας τόν έκπληκτο.

— Δέν ξέρετε λοιπόν άκόμα; Τό χωριό είνε άνάστατο,

— Τί συνέβη λοιπόν ;

— "Ω! μεγάλο κακό...

— Πυρκαϊά.

— "Όχι, κάτι άκόμα χειρότερο.

— Μά τί συνέβη επί τέλους ;

— "Εγκλημα, κύριε Πέτρο...

— "Εγκλημα !

— Ναι, τή νύχτα γίνηκε ένα άποτροπαιο κακρογνημα,

— Στό Φρεμικούρ ; ρώτησε ό Ρουθενά.

— "Όχι, στό δρόμο, δεκαπέντε λεπτά άπό δώ πρw θθά-σουμε στήν πέτρινη γέφυρα.

— Μά αυτό πού μου λες είνε φριχτό...

— Ναι, φριχτό, κύριε Πέτρο... "Ενας δυστυχισμένος νέος δολοφονήθηκε.

— Θεέ μου! Θεέ μου! είπε ό Ρουθενά με προσόπητή συγκίνησι. Τέτοιο τρομερό πράγμα πρwτή φορά συμβαίνει στήν ήσυχη κοιλάδα μας. Κι' ό δολοφόνος ποιός είνε ; Τόν έπιασαν.

— "Όχι, μου φαίνεται μάλιστα πώς δέν θά τόν θρούνε ποτέ.

— "Η δικαιοσύνη έχει καλά μάτια. Ρενώ, και ξέρει νά θρήσκη τούς ένόχους.

"Ο κυνηγός τών λύκων κούνησε τó κεφάλι του και ψιθύ-ρισε:

— Φοβάμαι πώς αυτόν δέν θά κατορθώση νά τόν θρή.

"Ο Ρουθενά πλησίασε τόν Ρενώ και τó διαπεραστικό θλέμμα του προσπάθησε νά διαβάση μέσα στή σκέψι του.

"Αλλά εκείνος είχε προσδώσει στό πρόσωπό του έκφρασι άπαθής.

— Πράγματικά, είπε με ύψος σχεδόν άδιάφορο, αυτό δέν είνε δουλειά δική μας... "Ενας νέος ακοτώθηκε άπόψε. Για-τί ; Από ποιόν ; Τί μάς ενδιαφέρουν έμάς αυτή τή στιγμή πού δέν μπορούμε νά ξαναζωντανεύουμε τó δυστυχισμένο παλληκάρι.

— "Ετσι είνε, άποκρίθηκε ό Ρουθενά με φωνή θλιμμένη, ή όποια δέν έξφυγε άπό τήν προσοχή τού κυνηγού τών λύκων.

"Εμειναν σιωπηλοί λίγη ώρα κι' έπειτα ό Ρενώ ρώτησε:

— Τί κάνει ό κ. Μελλιέ ;

— Είνε πολύ καλά.

— Μήπως έπηγε στό λειβάδι ;

— "Όχι, κάνει άπάνω τούς λογαριασμούς του. Μήπως θέ-

λεις να του πής τίποτε;... Πάω να τόν ειδοποιήσω...

— "Όχι, κύριε Πέτρο, όχι, μην τόν ανησυχήτε. Και ή δεσποινίς Λουκία ;

— Καί αυτή είναι πολύ καλά.

— Θα ζύπνησε θέβαια και δεν θ' άργήση να κατέβη, δεν είναι έτσι ; Θα την περιμένω λίγο.

— Μήπως θέλεις να τη δής ;

— Ναί, έχω γι' αυτή μια μικρή παραγγελία απο τη σύζυγό μου.

— "Ω! τί κρίμα! είπε ο Ρουθενά, κάνοντας τόν λυπημένο.

— Γιατί ;

— Γιατί έφθασες λίγο άργά.

— Κι' εγώ φοβόμουν, μήπως έφθασα πολύ νωρίς, γιατί ξέρω ότι ή δεσποινίς Λουκία, χωρίς να θέλω να την κατηγορήσω δεν ζυπνάει πρώτη στην έπαυλη.

— Σήμερα αναγκάστηκε έκτάκτως να ζυπνήση πρώτη για να ετοιμασθή για την αναχώρησή της κι' έφυγε πριν ξημερώση.

Στο πρόσωπο του Ζάν Ρενώ ζωγραφίστηκε ζωηρή δυσανεξία.

— Είδα, είπε, χθές τόν θράδυ, τη δεσποινίδα Λουκία, αλλά δεν μου είπε ότι θα ταξιδεύει.

— Δεν τόν ήξερε ακόμα. Χθές τόν θράδυ, πολύ άργά, της έφεραν ένα γράμμα που την ανάγκασε να κάνει αυτό τόν ταξίδι.

Ο Ζάν Ρενώ άρχισε να στριφογυρίζη τόν καπέλλο του μέσα στα χέρια του. Φαινόταν κυριευμένος από μεγάλη άμνηχανία.

Και θα λείψει πολλόν καιρό ; ρώτησε.

— Μία εβδομάδα, ίσως και δυό.

— Πήγε λοιπόν πολύ μακριά ;

— Στην Καμπανία. Μία συμμαθήτριά της και φίλη της είναι άρρωστη θαιρεία και την προσκάλεσε κοντά της... Καταλαβαίνεις, Ρενώ, ήταν δύσκολο ν' άρνηθή στην σχεδόν έτοιμοθάνατη φίλη της... Ο Μελλιέ είχε αντιρρήσεις, αλλά στο τέλος υποχώρησε και ή δεσποινίς έφυγε...

— "Αν τόν ήξερα... "Αν τόν ήξερα... ψιθύρισε ο κυνηγός τών λύκων.

— "Αν τόν ήξερες, τί ;

— Θάρχομουν μία ώρα νωρίτερα και τότε ίσως...

— Πρό μιας ώρας ή δεσποινίς ήταν εδώ και θα την έβλεπες...

— "Ας εϊνε... Τελείωσε πειά...

— Η σύζυγός σου δεν θα μείνη εύχαριστημένη; "Ήταν λοιπόν σημαντική ή παραγγελία της ;

— Καθώς φαίνεται, αρκετά.

— Τί να γίνη, αγαπητέ μου Ρενώ; Εϊνε μία απλή άργοπορία... Η δεσποινίς θα ξαναγυρίσει...

— Πραγματικά, έχετε δικήν, κύριε Πέτρο... Θα είναι πάντα καιρός να της ανακοινώσω την παραγγελία της συζύγου μου... "Αλλά ο ήλιος άρχίζει ν' ανεβαίνει... "Ας φύγω... Καλή αντίαμωσι, κύριε Πέτρο... Τά σέβη μου στον κ. Μελλιέ.

— Εύχαρίστως... Χαϊρε, Ζάν Ρενώ...

— "Αί είπε έξαφνα ο κυνηγός τών λύκων. Πού έχω τόν κεφάλι μου ; Παρ' όλίγον να ξεχάσω τόν τουφέκι μου.

— Τί ; Έκανε ο Ρουθενά, ανατριχάζοντας.

— Χθές, είχα μία υπόθεσι στο Τερράς, εξακολούθησε ο Ζάν Ρενώ και, έπειδή τόν τουφέκι μου, άντι να μου χρησιμεύση, θα μου ήταν θάρος, τόν άφησα εδώ.

Και λέγοντας, τά λόγια αυτά, πλησίασε στο τζάκι, πήρε τόν τουφέκι του και τόν κρέμασε στον ώμο του.

Ο Ρουθενά ένοιωσε τόν αίμα του να ανεβαίνει στους κροτάφους του. Συγχρόνως άφθονος ιδρώτας πλημμύρισε τή μέτωπό του. "Εκείνη μόνο τη στιγμή κατάλαβε ότι ο κύριός του έκανε τόν έγκλημα και τόν τουφέκι του Ζάν Ρενώ.

Μία φριχτή άγωνία τόν έπιασε και νόμιζε πως θα λιποθυμούσε. Έν τούτοις κατάρθωσε και στάθηκε στα πόδια του.

Ευτυχώς, ο Ζάν Ρενώ δεν είχε τίποτε να πη. "Εσφίξε τή χέρι του Ρουθενά και τού εϊπε:

— Καλή αντίαμωσι.

Και θγήκε από την έπαυλη.

Ο δυστυχισμένος Πέτρος σκούπισε τόν ιδρώτα του, ήπια ένα ποτήρι νερό και σωριάστηκε σ' ένα κάθισμα, κοντά στο τραπέζι.

— Θεέ μου, έλεγε, Θεέ μου, τί τάχα πρόκειται να συμβη, άν ο Ρενώ άντιληφθή ότι τόν τουφέκι του είναι άδειαόν και καταλάβη ότι κάποιος τόν χρησιμοποίησε, θα ύποψιασθή την αλήθεια και θα τόν πη... Και τότε οι χωροφύλακες θάρθουν κατ' εύθειαν εδώ... Κι' ο "Ιάκωβος πού θέλει να

αυτοκτονήση; Τί να κάνω, Θεέ μου, τί να κάνω ; "Ω! φοβάμαι... Ναί, τώρα φοβάμαι...

Από τις μελαγχολικές σκέψεις του τόν απέσπασε ένας ύπνρρέτης της έπαύλειός πού πήγε να τόν ζητήση διαταγές...

... ..

Ο "Ιάκωβος Μελλιέ, όταν θγήκε, έξω, ο Ρουθενά, γέμισε τά δυό πιστόλια του, έπειτα, παίρνοντας ένα φύλλο χαρτί, άρχισε να γράφη πυρετωδώς.

Θά έλεγε κανείς ότι συντάσσει τη διαθήκη του ή τις τελευταίες του θελήσεις.

I

Η ΚΡΥΠΤΗ

Ο Ζάν Ρενώ, ξαναγυρίζοντας στο σπίτι του στο Σεβρό, έβηκε τη γυναίκα του, κυριευμένη από θανάσιμη άνηχανία.

"Εβλεπε τόν τουφέκι του σέ μία γωνία, πέταξε τόν καπέλλο του στο κρεβάτι και κάθησε. Δεν μπορούσε πειά να σταθή στα πόδια του.

— Λοιπόν, είπε στη σύζυγό του, δεν έρχεσαι να με φιλήσης ;

— Δεν τόν άξίζεις, τού απάντησε εκείνη.

— "Ω! την κακιωμένη μου κάνη! εϊπε ο Ζάν. "Ελα λοιπόν !

Η Γενεθιέθ πλησίασε και άφησε να τη φιλήση.

— Τί κατάστασις είναι αυτή! τού εϊπε. Νομίζει κανείς ότι κυλίστηκες στη σκόνη! "Ια φορέματά σου και τά μαλλιά σου είναι γεμάτα σκόνι. "Επειτα είσαι κατάχλωμος, καταβεβλημένος.

— Από την κούρασι.

— Ζάν, δεν είσαι λογικός. Με αφήνεις έτσι άνησυχή να σέ περιμένω όλη τη νύχτα. Στάθηκε άδύνατον να κοιμηθώ και πολλά πράγματα μου έρχόντουσαν στο νού μου όλανα.

— Αυτά είναι άνοησίες... "Επρεπε να συλλογιστής ότι δεν ύπήρχε κίνδυνος να χαθώ...

— Ζάν, είχες πάρει τόν τουφέκι για να κυνηγήσης τη λουκαίνα... Φοβήθηκε... ή δυστυχία έρχεται τόσο γρήγορα...

— Αλήθεια, ψιθύρισε.

Και ύψώνοντας τη φωνή του, ρώτησε:

— "Ήσυχασες, λοιπόν, τώρα ;

— Ναί, δεν έμαθα όμως πού πέρασες τη νύχτα.

— Μήπως ζηλεύς ; εϊπε εκείνος προσπαθώντας να χαμογελάσει.

— Ξέρεις ότι δεν σέ ζηλεύω. "Ωστόσο... ξέχασες ότι έπρεπε να πās στο Τερράς ;

— Δεν τόν ξέχασα, αλλά με κάθε άργοπορία έπρεπε ν' είχα γυρίσει πριν από τις έντεκα τη νύχτα.

— Διάθολε, ξέρεις να λογαριάξης καλλίτερα από μένα.

— Μή με κοροιδεύεις.

— Σε θεσβαίνω, αγαπημένη μου Γενεθιέθ, ότι δεν έχω καθόλου σκοπό να σέ κοροιδέσω.

— Λοιπόν, δεν μου λες τί έκανες ;

— Πέρασα από την έπαυλη τού Σεϊλόν και με την πίστη μου, άδειασα μία δολόκληρη μπουτλίτσια στην ύγεια της δεσποινίδος και της δικής σου... "Αλήθεια, σήμερα τόν πρωί ή δεσποινίς Λουκία έφυγε για την Καμπανία...

— Γιατί ;

— Φαίνεται ότι μία συμμαθήτριά της και φίλη της άσθενεί θαιρεία.

— "Αί "Επειτα πού πήγες ;...

— "Επειτα, περνώντας απ' τόν Φρεμικούρ, πέρασα από τόν μύλο. Θα έχης, σέ λίγο, τόν άλευρό σου και μπορείς να ψήσης ψωμί άπόψε ή αύριο τόν πρωί... "Επί τέλους, πήγα στο Τερράς και...

— "Εμεις εκεί ;

— Ναί, έμεινα εκεί.

— Χωρίς να με συλλογιστής, χωρίς να σκεφθής πόσο θα υπέφερα από την άπουσία σου... "Αχ, σου λέω και πάλι, Ζάν, δεν είσαι λογικός...

"Εκείνος φαινόταν κυριευμένος από άμνηχανία.

— Θα μπήκες σέ καμιά ταβέρνα, εξακολούθησε ή νέα γυναίκα, και θα διασκεδάσες πίνοντας. "Ετσι μέθυσες... Τόν καταλαβαίνω αυτό από τόν θλέμμα σου πού είναι θολό...

— "Όχι, δεν είναι απ' αυτό... Είναι από την κούρασι...

— Μήπως πεινάς ;... Τί θέλεις ; "Εχω κρέας και τυρί...

Μπορώ να σου ετοιμάσω και λίγο ζουμί...

— Ναί, θα ήθελα ένα καλό ζουμί...

— Καλά, πηγαίνω...

Τόν σπίτι άπετελείτο από τά δυό δωμάτια τού Ισογείου

από την χορταποθήκη κι' από ένα δωμάτιο τού επάνω πατώματος, στο οποίο άνεβαίνει κανείς από μία σκάλα.

Ο Ζάν Ρενώ πήγε στο δεύτερο δωμάτιο, τού οποίου τά μόνα έπιπλα ήσαν τέσσερες καρέκλες και μία κόκκινη έύλινη κασέλα.

Η Γενεθιέθ άρχισε να προετοιμάζη τόν πρόγευμα και ο Ζάν, κλείνοντας την πόρτα πίσω του, θρέθηκε μόνος.

"Εβγαλε τότε από την τσέπη του ένα φάκελλο αρκετά όγκωδη. "Ήσαν τά έγγραφα, τά οποία είχε πάρει τη νύχτα από τόν δωμάτιο τού δολοφονημένου νέου, στο ξενοδοχείο τού Σαιντ-Ιρουίν.

"Επειδή δεν είχε κατορθώσει να τά παραδώσει στη δεσποινίδα Λουκία, όπως τού είχε ύποσχεθή, θριακόταν τώρα σέ άληθινή άμνηχανία.

Τά λόγια τού έτοιμοθανάτου άγνωστου άντηχούσαν ακόμα σ' αυτά του και δεν άγνοούσε πόσο θαιρεία εύθνη είχε αναλάβει παίρνοντας τά έγγραφα αυτά.

Πού να τά κρύψη... Στο ντουλάπι, στην κασέλα, ή άλλο, μέσα στο σπίτι, ύπήρχε κίνδυνος να τά βρή ή Γενεθιέθ. Είχε θέβαια έμπιστοσύνη στην γυναίκα του, αλλά είχε όρκισθή να μην πη σέ κανένα τίποτε.

"Επρεπε όμως να εξασφαλίση, οποσδήποτε τά πολύτιμα έγγραφα. Μηχανικά, άνοιξε την κόκκινη κασέλα. Δεν ήλπιζε θέβαια ν' ανακαλύψη στο έπιπλο αυτό την κρύπτη πού έπιθυμούσε. Αλλά θρήκε μία

κυλινδρική θήκη από ψευδάργυρο μέσα στην οποία ή γυναίκα του φύλαγε διαφόρους σπόρους. Για την ώρα ή θήκη ήταν άδεια.

Ο Ρενώ έσπευσε να θάλλη μέσα σ' αυτή τά έγγραφα και την ξανάκλεισε. "Αμέσως όμως σκέφθηκε και με τόν δικήν του, ότι πιθανώς ή σύζυγός του να χρειάζοταν γρήγορα τη θήκη και αυτό τόν έφερε σ' άμνηχανία.

"Εξαφνα μία ιδέα τού ήρθε πού τόν έκανε να χαμογελάσει από εύχαριστησι.

"Ετοιμαζόταν να την πραγματοποιήση, όταν τόν φώναξε ή σύζυγός του από την άλλη κάμαρη. Τόν ζουμί ήταν έτοιμο και άχνιζε πάνω στο τραπέζι.

Τόν άνδρόγυνο προγευματίσε εύθυμα και τόν φάι τους κράτησε ένα τέταρτο της ώρας περίπου.

— Ζάν, είπε ή Γενεθιέθ, όταν σηκώθηκε από τόν τραπέζι, θα πάω να πλύνω μερικά άσπρόρουχα στο ποτάμι. "Εν τώ μεταξύ έσύ να πλυνάσσης και να κοιμηθής μία - δυό ώρες. Είσαι πολύ κούρασμένος και πρέπει να ξεκουρασθής.

— Ναί, άλλ' αυτό δεν συμφέρει στον γείτονά μας, γιατί τόν ύποσχέθηκα να θερσίω τόν χωράφι του...

— "Αρχίζεις άργότερα και άν δεν τελειώσης ως τόν θράδυ, ξαναπγαίνεις αύριο τόν πρωί. Δεν θλάπτει άν άργήσης λίγο... Δεν ύπάρχει φόβος να θρέξη.

— "Ας εϊνε... Θα κάνω ό,τι θέλεις... Είσαι εύχαριστημένη ;

— Ναί. Φεύγω και καλή αντίαμωσι...

Και παίρνοντας τά ρούχα της πλύσης, θγήκε έξω.

— Τώρα μπορώ να δουλέψω χωρίς να ύπάρχη φόβος να μ' άνησυχήσουν σκέφθηκε ο Ζάν Ρενώ, και πήγε στο διπλανό δωμάτιο. Πήρε ένα σκεπάρνι και προσπάθησε ν' άποσπάση μία από τις σανίδες τού πατώματος, κοντά στον τοίχο, πράγμα πού τόν κατάρθωσε έπειτα από μερικές στιγμές.

Σκάβοντας τότε τόν χώμα, έβγαλε μία πέτρα από τόν τοίχο. "Επρεξε κατόπιν στο κιβώτιο, πήρε τη θήκη τού ψευδαργύρου, την έβαλε στον τοίχο, στην τρύπα πού σχηματίστηκε από την άφαίρεσι της πέτρας, έκλεισε την τρύπα με λάσπη, την Ισοπέδωσε και κάρφωσε πάλι τη σανίδα.

"Εκανε τη δουλειά αυτή τόσο καλά, ώστε και τόν πιδ έξασκημένο μάτι δεν θα μπορούσε να διακρίνη τίποτε.

Τώρα ο Ζάν Ρενώ, θέβαιος ότι κανείς δεν θα εύρισκε τά έγγραφα, μπορούσε να κοιμηθής ήσυχος.

"Επρεσε με τά ρούχα στο κρεβάτι κι' έπειτα από μία στιγμή, ο ύπνος τού έκλεισε τά μάτια.

"Όταν μετά δυό ώρες, ή Γενεθιέθ γύρισε από τόν ποτάμι, ο Ζάν κοιμώταν ακόμα θαιρεία.

"Ήταν έννέα ή ώρα και τόν άφησε να κοιμάται. Ξύπνησε κατά τις δέκα και είδε τη γυναίκα του να εργάζεται κοντά στο κρεβάτι.

— Μήπως σήμερα τόν πρωί δεν πέρασες από τόν Φρεμικούρ ; τόν ρώτησε.

— Γιατί μου κάνης αυτήν την έρώτησι ;

— Γιατί δεν μου είπες τίποτε για τόν έγκλημα πού έγινε τη νύχτα.

Ο Ζάν Ρενώ πήδησε από τόν κρεβάτι.

— Δεν τόν έμαθες ; τόν ρώτησε ή σύζυγός του.

— Τόν ήξερα, της απάντησε λίγο απότομα, αλλά δεν θέλησα να σου τόν πω για να μη σέ τρομάξω.

— Λένε ότι δολοφόνησαν κοντά στο Σεϊλόν ένα νέο.

— Ναί.

— Μά είναι φριχτό.

— Βέβαια! Έκανε ο Ζάν Ρενώ πού έγινε εξαφνικά σκεπτικός. "Αλλά δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε...

Και, παίρνοντας τόν δρεπάνι του, έφυγε.

ΙΑ'

Η ΑΝΑΚΡΙΣΙΣ

Ο εϊρηνοδίκης τού Σαιντ-Ιρουίν, άφου έλαβε όλα τ' απαιτούμενα μέτρα για να είδοποιηθ όσο τόν δυνατόν γρηγορότερα ή Εισαγγελία τού Βεσούλ, έσπευσε να πάη στο Φρεμικούρ.

"Εκεί θεώρησε καθήκον του ν' άρχιση την άνακρισι, ως ότου να φθάσει ο άνακριτής.

"Ακουσε τόν δήμαρχο, τόν άγοφύλακα και δυό - τρεις από τούς χωρικούς πού είχαν πάει στο μέρος, όπου θρέθηκε ο νεκρός.

"Εξέτασε κατόπιν τόν πτώμα και δεν δυσκολεύτηκε ν' ανακαλύψη ότι είχε σκοτωθή από σφαίρα τουφεκιού. "Επειτα πήγε στον τόπο τού έγκλήματος κι' έκανε διάφορες παρατηρήσεις.

Σε κάποια στιγμή, βλέποντας σέ κάποια άπόστασι πιδ πέρα μερικούς άγρότας πού θέριζαν, ρώτησε τόν δήμαρχο, ο οποίος τόν συνόδευε:

— Δεν μου λές ποιοι είναι οι άνθρωποι αυτοί ;

— Εργάζονται της άγροικίας τού Σεϊλόν.

— "Ας πάμε κοντά τους να τούς ρωτήσουμε.

Και, ακολουθούμενος από τόν δήμαρχο και τόν άστυνόμο, διευθύνθηκε προς τόν μύλο, τών εργατών. "Εκείνος, βλέποντας τούς να πλησιάζουν, σχημάτισαν δυόλο, στη μέση τού οποίου θριακόταν ο Πέτρος Ρουθενά.

Ο εϊρηνοδίκης τόν άναγνώρισε κι' έπειδή ήξερε πόση σημαντική θέσι είχε στην άγροικία, τόν πλησίασε, τού έσφίξε τόν χέρι και τόν ρώτησε:

— Τί κάνει ο κ. Μελλιέ ;

— Είναι πολύ καλά... Εύχαριστώ, κύριε εϊρηνοδίκη.

— Σας παρακαλώ να τόν διαβιβάσετε τούς χαιρετισμούς μου.

— Μετά.

— "Εμάθατε θέβαια τόν φεβρόν νυχτερινό έγκλημα.

— Τόν μάθαμε σήμερα τόν πρωί από τόν Φρεμικούρ. Ο κ. Μελλιέ και όλοι μας γενικά είμαστε άναστατοι...

— Τόν καταλαβαίνω αυτό, γιατί εύτυχώς ο τόπος μας δεν είναι συνηθισμένος σέ τέτοιου είδους συγκινήσεις... Δεν μπορούμε να προσδιορίσουμε ποιά ώρα ακριβώς έγινε τόν έγκλημα, αλλά πότε μου, φίλοι μου, σεις δεν ακούσατε τίποτε τη νύχτα ;

Οι εργάτες άλληλοκυτάχτηκαν σάν να ρωτούσαν ο ένας τόν άλλο.

— Στην έπαυλη αυτή, την οποία βλέπετε, κύριε, απάντησε ο Ρουθενά, κοιμούνται νωρίς για να ζυπνήσουν πριν όπ' την άνατολή τού ήλιου... Στις έννέα ή ώρα όλοι κοιμούνται και δεν είναι άναγκη να σάς πω πως κοιμούνται

αυτοί που εργάζονται δεκάξη ώρες κάτω απ' τον καυτερό ήλιο του 'Ιουλίου.

Το καταλαβαίνω, είπε ο ειρηνοδίκης, χαμογελώντας καλώςολα. Χθές το θράδυ, εξακολούθησε, δεν παρατηρήσατε, δεν είδατε κανένα ύπιοπο πρόσωπο...

Πολλοί απάντησαν συγχρόνως: «Όχι!»

— Δεν είδατε κανένα άνθρωπο να κρατάει τουφέκι ;

— Έγώ, είπε μια γυναίκα, είδα τον Ζάν Ρενώ από το Σιθρό με το τουφέκι του...

Ο Ρουθενά ανατρίχιασε. Άλλα ο ειρηνοδίκης έκανε μια χαρακτηριστική κίνησι των ώμων του, ή οποία τον καθησύχασε.

— Κι' εγώ είδα τον Ζάν Ρενώ, αλλά είμαι θέβαιος ότι δεν είχε τουφέκι.

— Κι' εγώ είμαι θέβαιη γι' αυτό που λέω, ξαναείπε ή γυναίκα. Μου είπε μάλιστα ότι δλη την ημέρα κυνηγούσε μια λύκαινα στο δάσος του Σοδερ.

— Αδιάφορο, είπε ο ειρηνοδίκης, δεν μάς ενδιαφέρει ο κυνηγός των λύκων. Λοιπόν — εξακολούθησε, απευθυνόμενος προς τους εργάτες — δεν ακούσατε, δεν είδατε, δεν ξέρετε τίποτε ;

— Τίποτε, κύριε ειρηνοδίκη...

— Καλά... Χαίρετε, φίλε μου... Καλό θράδυ !

Ο ειρηνοδίκης κ' οι συνοδοί του ξαναγύρισαν στον τόπο του έγκληματος.

Εκεί έψαξαν πάλι κι' έξαφνα ένας χωροφύλακας έβγαλε ένα έπιφώνημα. Είχε θρή σε μικρή απόστασι ένα μισοκαμένο κομμάτι χαρτί. Δεν υπήρχε καμμία αμφιβολία ότι το χαρτί αυτό, είχε χρησιμοποιηθή για στυπώμα τουφεκιού. Το παρέδωσε στον ειρηνοδίκη, ο οποίος το φύλαξε στο πορτοφόλι του. Κατόπιν ξαναγύρισαν στο Φρεμικούρ.

Τό μεσημέρι έφθασαν. ο εισαγγελεύς, ο ανακριτής και ο γραμματεύς του, συνοδευόμενος από τον γιατρό του Βεσούλ. Ο ειρηνοδίκης τους εξέθεσε όσα ήξερε και κατόπιν τους έδειξε το μισοκαμένο χαρτί που είχε χρησιμοποιηθή για το στυπώμα του τουφεκιού.

Πολύ εύκολα μπορούσε να δη κανείς ότι το χαρτί αυτό είχε σχισθή από έφημερίδα.

— Έπιφύλασσομαι να το εξετάσω αργότερα, είπε ο ανακριτής. Ίσως αυτό να μάς βοηθήσει να θρούμε τον δολοφόνο. Πρέπει να μη παραμελήσουμε και να μην αφήσουμε τίποτε γιατί κ' ή ελάχιστες λεπτομέρειες έχουν μεγάλη σπουδαιότητα.

Επειτα ο γιατρός εξέτασε το πτώμα. Ξεκούμπωσε τά ρούχα του, έκοψε ένα κομμάτι απ' το πουκάμισο κολλημένο στο σώμα, καθάρισε το πηγμένο αίμα κι' έτσι φάνηκε ή τρύπα που είχε ανοίξει ή σφαίρα.

Έκανε κατόπιν μια τομή προς το μέρος της καρδιάς και χωρίς πολύ δυσκολία, κατώρθωσε να τη θγάλη.

Επειτα έψαξαν τις τσέπες του νεκρού. Βρήκαν μόνο ένα μαντήλι χωρίς κανένα μονόγραμμα ή σημάδι και μερικά κέρματα, αξίας πενήντα φράγκων.

Αυτό τους έκανε να υποθέσουν ότι το θύμα είχε πολλά χρήματα μαζί του, τά οποία του έκλεψε ο δολοφόνος, γιατί αλλιώς δεν μπορούσε να δικαιολογήση το έγκλημα.

— Ποιός να είναι τάχα ; αναρωτιόντουσαν ο εισαγγελεύς και ο ανακριτής.

Μά τίποτε δεν τους επέτρεπε ούτε να όποψιαστούν άπλως την ταυτότητα του νεκρού.

Εξαφνα, ένας χωροφύλακας μπήκε μέσα και είπε στον εισαγγελέα:

— Ήρθε από το Σαιντ - Ίρουν ένας άνθρωπος, ο οποίος ζητάει να σας δη.

— Οδηγήσέ τον έδω ! απάντησε ο εισαγγελεύς, αφού συμβουλευθηκε μ' ένα θλέμμα τον ανακριτή.

Επειτα από μια στιγμή παρουσιάστηκε στο κατώφλι του δωματίου, κρατώντας το καπέλλο του στο χέρι, ένας άνθρωπος κοντός, καλοθρεμμένος με μάτια ζωηρά.

Ο ανακριτής προχώρησε προς αυτόν και του είπε να μη μέσα.

— Είσθε από το Σαιντ - Ίρουν ; τον ρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε.

— Τι δουλειά κάνετε ;

— Ξενοδόχος από πατέρα σε γιοί. Είμαι ιδιοκτήτης του Ξενοδοχείου των «Δυό Άσπρων Σκύλων» που σίγουρα θα το ξέρετε. Λέγομαι Μπερτώ.

— Ωραία. Και γιατί ζητήσατε να με δητε ;

Ο ξενοδόχος, λίγο σαστισμένος, κύτταξε δειλά μπροστά του, χωρίς ν' απαντήσει.

— Κύριε Μπερτώ, ξανάπε ο δικαστικός. Είμαι ο ανακριτής. Απαντήστε...

Ο ξενοδόχος τραβήχτηκε ένα θήμα και κάνοντας μια θαθεία υπόκλιση, είπε:

— Κύριε ανακριτά, ήρθα για να σας διηγηθώ κάτι. Όπως είχα την τιμή να σας πω και προηγουμένως, είμαι ξενοδόχος από πατέρα σε γιοί. Πρό δυό μηνών λοιπόν, νοίκιασα ένα δωμάτιο του ξενοδοχείου μου σ' ένα νέο ξένο. ο οποίος ήταν πολύ καλός πελάτης, γιατί με πλήρωνε ταχτικά και ποτέ δεν μ' έναχλούσε. Σήμερα το πρωί, την ώρα που προγεύματος έστέλλα την υπηρέτριά μου, την χοντρό-Σουσάννα να τον ρωτήσει αν ήθελε να φάη. Η Σουσάννα τον φώναξε μ' εκείνος δεν απάντησε. Στο τέλος ξανακατέθηκε κάτω θυμωμένη και μου είπε να πάω μόνος μου να ξυπνήσω τον κύριο Έδμόνδο...

— Α! είπε ο ανακριτής, ώστε τον έλεγαν Έδμόνδο...

— Μάλιστα, κύριε δικαστά, Έδμόνδο...

— Έδμόνδο τί ;

— Τί ;... Α! καταλαβαίνω, με ρωτάτε για το επώνυμό του... Δεν το ξέρω... Μου είπε άπλως πως λεγεται Έδμόνδος.

— Σας παρακαλώ, εξακολουθήστε...

— Τότε, που λέτε, είπα στην Σουσάννα πως είνε άννη, κι' ανέβηκα εγώ άπάνω... Χτύπησα, ξαναχτύπησα στην κάμαρη του κυρίου Έδμόνδου, μ' καμμία άπάντηση... Τό κλειδί ήταν άπάνω στην πόρτα... Τό γυρίζω, άνοιγω, ψυχή... Κυττάζω όλόγυρά μου... Όλα ήταν μέσα στο δωμάτιο στη θέση τους και τό κρεββάτι άνέπαφο. Αυτό είνε περίεργο, σκέφθηκα. Κι' έμεινα μ'α στιγμή σάν άπολιθωμένος... Τότε θυμήθηκα εξαφνα, πως τό πρωί μου είχαν πη ότι είδαν θρή έναν άνθρωπο σκοτωμένο στα περίχωρα του Φρεμικούρ.

— Και σκεφθήκατε ότι πιθανόν ο άνθρωπος αυτός να ήταν ο ένοικιστής σας ;

— Μάλιστα.

Ο ανακριτής παραμέρισε και δείχνοντας στον ξενοδόχο τον νεκρό που ήταν ξαπλωμένος στο τραπέζι, του είπε:

— Πλησιάζετε και κυττάχτε.

Ο ξενοδόχος προχώρησε μερικά θήματα, κύτταξε τό πτώμα και φώναξε:

— Αυτός είνε !

IB

Ο ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ

Πήγαν σ' ένα άλλο δωμάτιο, οι δικασταί εκάθησαν μπρός σ' ένα τραπέζι και ο ανακριτής εξακολούθησε:

— Λοιπόν, είσθε θέβαιος, πως ο νεκρός που είδατε είνε ο ένοικός σας ;

— Μάλιστα.

— Είπατε, ξαναρώτησε ότι δεν ξέρετε τό έπίθετό του

— Μάλιστα, απάντησε ο ξενοδόχος.

— Μου φαίνεται τότε περιττόν να σας ρωτήσω αν ξέρατε την οικογένειά του. Μπορείτε να μου πητε ποτε ήρθε στο ξενοδοχείο σας και που κατοικούσε, πριν εγκατασταθή σ' αυτό ;

— Στο ξενοδοχείο μου ήρθε πρό δυό μηνών. Δεν ξέρω όμως που κατοικούσε προηγουμένως. Ξέρω, όμως ότι έρχονταν από τό Ρέιμς της Καμπαρίας.

— Γράψτε, κύριε γραμματεύ, την πληροφορία αυτή και μην ξεχνάτε καμμία λεπτομέρεια. Λάβαινε έπιστολές ;

Ο Μπερτώ κούνησε τό κεφάλι του.

— Έπιστολές έγραφε πολλές, αλλά δεν λάβαινε καμμία Προχθές όμως μου φαίνεται πως έλαβε ένα γράμμα.

— Δεν τό θρήκαμε άπάνω του και πιθανόν θα τό θρούμε στο δωμάτιό του, είπε ο ανακριτής γυρίζοντας προς τον εισαγγελέα.

— Ξέρετε, γιατί αυτός ο νέος ήρθε κι' εγκαταστάθηκε στο ξενοδοχείο σας στο Σαιντ-Ίρουν, εξακολούθησε απευθυνόμενος πάλι προς τον ξενοδόχο.

— Όχι, κύριε ανακριτά.

— Τι έκανε ;

— Τίποτε... Λέγοντας τίποτε, δεν λέω την αλήθεια. Άλλά τό ίδιο είνε... Μουντζούρωνε πολλά χαρτιά.

— Από τά ρούχα του κι' από την ποιότητα των άσπρου-ρούχων του, φαίνεται να ήταν πλούσιος, ξανάπε ο ανακριτής.

— Δεν ξέρω.

— Έν τούτοις, είπατε ότι σας πλήρωνε τακτικώτατα.

— Ναί, κάθε δεκαπέντε μέρες. Ήταν τακτικός νέος, δει έκανε άννητα έξοδα, αλλά μόνο τ' αναγκαία.

— Είχε κοσμήματα, ρολόι ;

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΥΧΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!...

(Άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου JEANNE ROUDOT)

Ο ΊΑΝ βελήση κανείς να διηγηθώ τη ζωή μερικών «Αστέρων» του Χόλλυγουντ, θά έπρεπε ν' αρχίξη όπως όταν διηγείται παραμύθια. Και πράγματι, εκέρισαν την δόξα και γίναν «γοητευτικές» και αξιολάτρευτες, χάρις στην καλή τύχη τους.

Και δυό από αυτές τις «βεντέτες» είνε ή Μιρέιγ Μπαλν και ή Μπλανσέτ Μπρυνού.

Θά σας διηγηθώ λοιπόν την ιστορία τους για να δητε πόσο έχουμε δίκηο.

Η Μιρέιγ Μπαλν που έκανε τό 1934 την εμφάνισή της στην κινηματογράφο, γεννήθηκε τό 1912 στο Μόντε-Κάρλο κ' ή ιστορία της μοιάζει μ' ένα παράδοχο όσο και γοητευτικό φίλμ.

Ο πατέρας της Μιρέιγ Μπαλν ήταν Γάλλος, μά ή μητέρα της Ίταλida. Γι' αυτόν τον λόγο αυτή ή γοητευτική «βεντέτα» έχει την χάρι μιας Φλωρεντινης καλλονής και την φλόγα των γυναικών της Ίταλίας.

Σέ ηλικία έννά χρόνων, ήταν ένα πεντάμορφο κοριτσάκι, αξιολάτρευτο και βελκτικό σάν άγγελος.

Οι γονείς του που τό λάτρευαν, τό έκλεισαν, έσωτερικό, σ' ένα άριστοκρατικό σχολείο, για να μορφωθεί και να γίνει μ'α από εκείνες τις χαριτωμένες νέες, που μοιάζουν

τόσο με τις νεράιδες, που γοητεύουν τους άνδρες με την έξυπνάδα τους και τό σαγηνευτικό χαμόγέλο τους και που έχουν ένα πλήθος δραματικές αισθηματικές περιπέτειες. Η μικρούλα όμως Μιρέιγ δεν σκεφτόταν καθόλου αυτά τά πράγματα. Εκείνη που

την ενδιέφερε τότε ήταν ή κοούκλες της. Έπαιζε μ' αυτές και διασκεδάζε όπως έπρόκειτο αργότερα να διασκεδάσει με διαφόρους «κούκλους» !...

Αυτή ή μαγία της έκράτησε δυό χρόνια. Και ξαφνικά ή Μιρέιγ Μπαλν άλλαξε ζωή και ξετρελάθηκε με τό ποδόσφαιρο ! Τό φρόνιμο και μελετηρό κορίτσι έγινε έτσι ένα άτίθασσο και επικίνδυνο πλάσμα που καμμία παρατήρησι και καμμία τιμωρία δεν μπορούσε να τό συμμορφώσει.

Οι γονείς της πήγαν να τρελλαθούν από την άπελπισία τους. Η δασκάλες της πάλι έσκαναν κυριολεκτικώς από τό κακό τους που δεν μπορούσαν να συμμορφώσουν αυτό τον «διαβολάκο», που άναστατώνε όλο τό σχολείο με τις έκπληκτικές κι' άφανταστες τρέλλες του.

Γιά να πάρετε μ'α ιδέα όλων αυτών των ιστοριών, που δημιουργούσε ή Μιρέιγ θά σας αναφέρουμε μερικές «σκανάλιες» της.

Μ'α μέρα ή διευθύντρια του σχολείου είχε παραθέσει τσάι σε μερικές φίλες της. Μά στην πιό... κρίσιμη στιγμή, ενώ ή φίλες της άκουγαν με προσοχή να τους διηγηται τά θαύματα που είχε κάνει στο σχολείο τό παιδαγωγικό της σύστημα, άκούστηκε εξαφνικά ένας δαιμονισμένος θόρυβος τζαμιών που σπάναν και μ'α καλοφουσκωμένη μπάλλα του ποδοσφαίρου πήγε... συστημένη κι' εσάρωσε τά φυτζάνια από τό τραπέζι !

Η Μιρέιγ Μπαλν — γιατί αυτή ήταν ή δράστις — ήθελε, όπως έδήλωσε, να διασκεδάσει λίγο όλες αυτές τις άσχημες γεροντοκόρες και να τις κάνει να εγκαταλείψουν τό ψυχρό και αξιοπρεπές ύφος τους !...

Κι' έτσι ή Μιρέιγ Μπαλν διώχθηκε ένα μήνα από τό σχολείο.

Η Μιρέιγ Μπαλν

δρόμο. Κ' ή Μιρέιγ Μπαλν έγινε τότε μ'α δυστυχισμένη κι' αξιολύπητη νέα που δεν μπορούσε ν' αντιμετώπιση ούτε αυτό τό πρόβλημα της συντηρήσεώς της. Μά ή Μιρέιγ δεν άργησε να συνέλθη από την άπελπισία της, που την έκανε να χύνει δάκρυα πικρά και δήλωσε μ' αποφασιστικότητα στους γονείς της:

— Θά εργασθώ ! Θά κάνω μ'α ραβήποτε δουλειά ! Είμαι ίκανή για όλα και τίποτε δεν με φοβίζει.

Η Μιρέιγ Μπαλν έχει ένα όπερσο πλαστικό σώμα. Σκέφθηκε λοιπόν εκείνη την εποχή να τό εκμεταλλευθώ. Και κατάφερε να προσληθώ ως «μανεκέν» σ' ένα μεγάλο οίκον μόδας. Αυτό όμως τό «μανεκέν» δεν άργησε να κινήση την προσοχή όλου του κόσμου με τις έντυπωσες κές εμφάνισεις του. Όλα τά κοσμικά περιοδικά, όλα τά περιοδικά της μόδας, δημοσίευαν συχνά την φωτογραφία της. Και μ'α μέρα που έρωσε σ' ένα εστιατόριο, επλησίασαν δυό κύριοι και της ζήτησαν την άδεια να συζητήσουν λίγο μαζί της. Ήταν δυό συνεργάται του μεγάλου σκηνοθέτου Πάμπστ.

Δίχως πολλά λόγια της έπρότειναν να την παρουσιάσουν σ' αυτόν, γιατί την θεωρούσαν κατάλληλη να γίνει κινημα- (Συνέχεια στην σελίδα 50).

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

«Η περίφημη Γαλλίς Γεντέττα Ντανιέλ Νταρριέλ, στο νέο φιλμ «Η δεσποινίς μητέρα μου».

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

«Η Μάρθα Έγκερθ, τὸ «ἀηδὼν τῆς Βιέννης», ὅπως θὰ τὴ δοῦμε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ φιλμ τῆς ποὺ θὰ προσληθοῦν τὸν χει μῶνα.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΓΟΗΤΕΣ ΚΑΙ Η ΓΟΗΣΣΕΣ ΑΡΓΟΥΝ

Η ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Πώς περνούν οι άστερες τις θερινές διακοπές των; Στη θάλασσα; Στο βουνό; Στις κοσμικές λουτροπόλεις ή στα απόμερα έρημικά χωριουδάκια; Και πώς περνούν την ημέρα τους ξεκουραζόμενοι έπειτα από πολύμηνη έντατική εργασία; Θέλετε να μάθετε όλ' αυτά; Θέλετε να μπήτε στη ζωή τους; Ακουστε λοιπόν. Θά σάς τὰ πουν οι ίδιοι. Θά σάς μιλήσουν... τηλεφωνικώς. Πρώτη και καλύτερη η ANNY ΟΝΤΡΑ:

ΕΜΠΡΟΣ Ι Ποιός είναι εκεί; Θέλετε να μάθετε πότε έχω διακοπές; 'Ακριβώς σήμερα αρχίζουν. Μόλις τελείωσα το καινούργιο φιλμ που «γύριζα» και τώρα θα ήσυχάσω για λίγο, αλλά πολύ λίγο. Πού θα πάω; Στο Ζααρόθ, φυσικά, στο σπίτι μου. Θά έχω και μουσαφίρηδες. Θά έλθω η Ρενάτα Μύλλερ και η Καίττε Σκόλντ. 'Ηθελε νάρθη και μη μπορή να με συναντήση ποτέ! Αυτή τη φορά όμως όλα θα γίνουν θαυμάσια. Ξέρετε ποιός χαίρεται περισσότερο απ' όλους πού θα πάω σπiti μου; Τα σκυλάκια μου. 'Εχω ξέρετε συλλογή δόκκληρη από τὰ πολύ-πολύ μικρά έως τὰ κυνηγόσκυλα, τὰ οποία χ'ησιμοποιώ για τὸ κυνήγι. Θά σάς πω ακόμα κάτι, αλλά να μὴ τὸ φανερώσετε στὸν ἄνδρα μου. 'Οταν θγαίνουμε κυνήγι, ἐγὼ σημαδεύω πάντα «στὰ στραβά», γιατί τότε λυπάμαι τόσο τὰ καυμένα τὰ πουλάκια! Θέλετε να ξέρετε ακόμη ἂν κολυμπάω. Τρελλαίνομαι γιατὸ κολύμπι. 'Εχουμε μιά θαυμασία στέρνα στὸν κήπο κι' ἐκεῖ μέσα θά με ῥήψετε κάθε πρωί να τσαλαβουτάω σάν πάπια. Λοιπόν πολλά-πολλά χαίρετίσματα στους ἀναγνώστες σας και ἐλπίζω να ἔχουμε καλὸ καιρὸ. Γειά σας...

*'Ιδού τώρα στὸ τηλέφωνο ὁ ΒΙΚΓΩΡ ΝΤΕ ΚΟΒΑ:

— 'Αν θά κάνω διακοπές; Μά θέβαινα και μάλιστα ὄχι και τόσο σύντομας! Θά φύγω με τὸ αὐτοκίνητο γιατὸ Ζααρόθ. Θέλω να ἐπισκεφθῶ τὸ ζεῦγος Σμέλιγκ. Τί ρωτᾶτε; ... 'Αν σκέφτομαι τὴν προσεχὴ ταινία μου; Μά φυσικά, αλλά ὄχι κατὰ τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν μου. Πρόκειται να γληντῶσω φοβερὰ ἐφέτος. 'Η πολὺ δουλειά, θλέπετε, ἀπαιτεῖ και γενναῖο ξεκούρασμα. Θά ἐξαπλώσω κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα και θά θυθίσω τὸ θλέμμα μου στὸν οὐρανὸ. Και δὲν θά σκέπτομαι τίποτε-τίποτε. Θά πάψω να ὑπάρχω γιατὸν κόμο αὐτό. 'Ετσι θά ἐξαναγυρίσω στὸ στούντιο φρέσκος-φρέσκος...

Πῶς; Τί εἶπατε; Θέλετε να μάθετε περισσότερα γιατὸ μένα; Αὐτοῦμαι πολὺ, αλλά πρέπει να ἐτοιμασθῶ γιατὸ τὰ ξίδι. 'Ωρεθουάρ».

Και τώρα ἔχει τὸν λόγον ἡ INTA ΒΥΣΤ:

— 'Όστε με ἀνακαλύψατε; Μά ὅτι ἡμουν με ἄδεια αὐτὸ θά τὸ καταλάβετε γιατί ἀλλοιῶς δὲν θά ἤμουν ἐδῶ ἔξω, στὴν ὠραία ἐξοχή! 'Εχω ἕνα σπιτάκι, ἕνα τόσο χαριτωμένο σπιτάκι και πρὸ παντὸς τόσο θολικό. Τί κάνω ἐδῶ; Μά πρῶτα ἀπ' ὅλα τεμπελιάζω. Τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ να τεμπελιάζω. Εἶνε τόσο θαυμάσιο πράγμα να μὴ κάνη κανεὶς τίποτε. Κι' ἂν καμμιὰ φορά ἔχω ῥεξί γιατὸ να κάνω κάτι, τότε ποτίζω τὰ λουλούδια μου. 'Αλλά τὸ κυριώτερο πράγμα μέσα στὸ πρόγραμμά των διακοπῶν μου εἶνε ἡ χαρά. Χαίρομαι γιατὸ ὅλα τὰ πράγματα, γιατὸ ὅτι ἀνθίζει και φυτρώνει ἐδῶ! 'Αν μ' ἀρέσει να ταξιδεύω; Συνήθως ὄχι γιατί ἐδῶ εἶμαι πολὺ καλά. Πῶς εἶπατε; Μά θέβαινα θά παίξω πάλι σὲ φιλμ, ἀλλά πῶς θά λέγεται αὐτὸ τὸ ξέρουν μόνον οἱ Θεοί. Χαίρετίστε μου τὸ Βερολίνο!

Η ΜΠΡΙΓΚΙΤΤΕ ΧΟΡΝΕΥ:

— Διακοπές! Τρομερὴ λέξις γι' αὐτὸν πού ἀπ' τὴν πολὺ δουλειά δὲν μπορεῖ να πάη πουθενά. Σήμερα θά πάω στὸ Μόναχο. Παίζω ἕναν πολὺ ὠραῖο ρόλο σ' ἕνα φιλμ

τῆς «Οὐφα». Και κατόπιν θά παίξω σὲ μιά ἄλλη ταινία. Πρὸς τὸ παρὸν λοιπὸν δὲν ἔχει διακοπές. Στὸ μεταξύ αὐτὸ ἔχω μερικὲς ἐλεύθερες μέρες. Και θά πάω με τὸ αὐτοκίνητό μου κάπου, σὲ καμμιὰ ἐξοχὴ ἐδῶ κοντά. Πού; Σὲ καμμιὰ πολὺ ἡσυχὴ γωνιά, πού να μὴ τὴν ξέρη κανένας ἄνθρωπος. Εἶνε πάντα καλλίτερα ἐκεῖ πού δὲν ὑπάρχουν σφαλῶς πάλι στὸ Τυρόλο γιατὸ χειμερινὰ σπόρ, μ' ἀρρέουν ὅσο τὰ σκί... 'Αν εἶμαι λυπημένη γιατί δὲν μπορῶ να κάτσω τὰ σκί... 'Οχι δά, μ' ἀρέσει τόσο πολὺ ἡ δουλειά! 'Αλλῶστε κάποτε θά μπορέσω να ξεκουρασθῶ κι' ἐγὼ λιγάκι. Ναί, ναί, μὴν ἀνησυχῆτε θά κάνω κι' ἐγὼ διακοπές κάποτε!

Ο ΧΑΝΣ ΑΛΜΠΕΡΤ:

— Μά και θέβαινα θά ταξιδέψω! Τὰ πράγματά μου εἶνε κιόλας δεμένα! Στὴ θάλασσα, στὴ θάλασσα! Σάν παιδί τὸ Ἀμβούργο πού εἶμαι μετὰ τὰς πατρίδας μου και ἡ θάλασσα. Θά μαρεῖω ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὰ καλόδοξα ναράκια συμπαθοῦν ὑπερβολικά τὸν ἀγαπημένο τους Χάινς. Λοιπὸν πρῶτα-πρῶτα θά σταθῶ στὸν 'Αγιο Παῦλο να πῶ μερικὰ κοκταίηλ. Κι' ἔπειτα ἀπὸ τὴν τῆς μεγαλοπόλεως! Θά ταξιδέψω γιατὸ τὴν ἡσυχὴ πατρίδα μου. Τὴν εὐτυχία!... Θεέ μου, τί εὐτυχία!...

Τέλος να τί λέει ὁ ΠΙΕΡ ΜΠΛΑΝΣΑΡ:

— 'Αν θά πάω στὴν ἐξοχὴ ρωτᾶτε; Μά θέλει και ρώτημα; Βεβαίως θά πάω. Μπορεῖ να ζῇσῃ κανεὶς χωρὶς διακοπές, και μάλιστα ἕνας ἡθοποιὸς τὸν κινηματογράφου πού τσακίζεται κυριολεκτικῶς στὴ δουλειά; ...

Πῶς εἶπατε; Πῶς; Πῶς θά περῶ, λέει, τὸν καιρὸ μου στὴν ἐξοχὴ; 'Όσο τὸ δυνατόν πιὸ φυσικά, πιὸ ἀπλά. Σάν τέλειος χωριάτης. Λουτρά, ἐκδρομὲς στὸ γύρω δάση, ἐξαπλώμα ὑπὸ τὰ δέντρα, χουζούρι... χουζούρι θερινὸ μέχρι νάρκης, μέχρις ἀποκοιμήματος. Ξεκούρασμα σώματος και πνεύματος. 'Η ἐξοχὴ εἶνε εἶδος κολυμπήρας τὸν Σιλβάμ. Σὲ ναγεννιέται κανεὶς. Αὐτὸ εἶνε ὅλο...

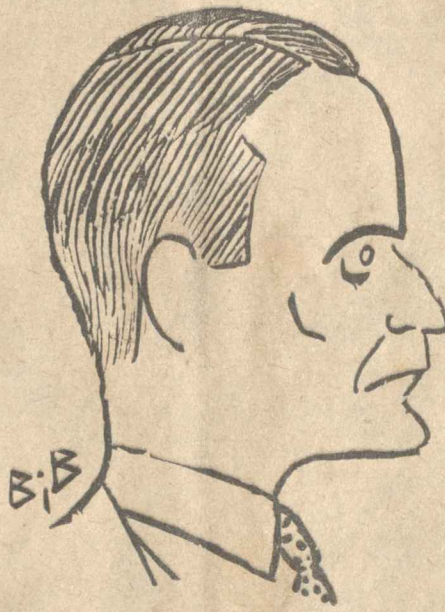
ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΩΝΑΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Σ τὰ γυμνάσια: 'Ο δεκανέας. — Μεταβολή!... 'Ενα κοθῶνι, μὴ ξέροντας τί να κάνη, μένει ακίνητο. 'Ο δεκανέας (θυμωμένος). — Μαρὲ σὺ, προϋπηρετίας ῥε ἡ εἶσαι πρῶτοφανής (νεοσύλλεκτος)!...

Κατὰ τὴν ἐπιθεώρηση: 'Ο λοχαγός. — 'Όσοι εἶνε ἐπιστήμιων ἱατροί, να ἐξέλθουν ἔξω!

'Ο λοχαγός (στους φαντάρους). — Βρε σεις, τί νομίζετε πῶς εἶνε ὁ στρατὸς τίποτις... φρὸ δ-ι-μ (φρόνη) μίγδην);

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΠΩΛ ΡΟΥΕΝ

Ο Πῶλ Ρουέν δίχως να εἰδοποιήσῃ κανένα συγγενή του, δίχως να πῇ τίποτε στους φίλους του, παντρεύτηκε. Στους γάμους του δὲν ἦταν παρὰ μονάχα ὁ παπᾶς κι' ὁ φάλτης πού ἔκανε κιόλας τὸν κουμπάρο! Τὸ μυστήριον τελέσθηκε σ' ἕνα ἐξοκλήσι κι' ὅλοι τους εἶχαν πάει ὡς ἐκεῖ μ' ἕνα αὐτοκίνητο...

— Πάει, τρελλάθηκε ὁ Ρουέν! φώναξαν κατὰπληκτοὶ οἱ φίλοι του. Πῶς διάβολο ἔτσι ξαφνικά ἔγινε τόσο ταγκούνης; Θά μπορούσε στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς να μᾶς καλέσῃ κι' ἂς μὴ μᾶς προσφέρῃ οὔτε ἕνα κουφέτο, οὔτε ἕνα αναμνηστικόν...

Τὴν ἰδια γκρίνια εἶχαν ἀρχίσει και στὸ σπiti τοῦ Πῶλ. Πρώτῃ ἡ μητέρα του κλαίγοντας, εἶπε ὅτι ὁ γιός της τοὺς εἶχε ἀπαρηθῇ, ὅτι ἔκανε τοῦ κεφαλιοῦ του, ὅτι δὲν τοὺς λογάριζε καθόλου, κι' ὅτι ὅσο και να μεγαλώνει πάντα θά ἦταν ὁ ἴδιος!... 'Ο πατέρας του πάλι μάσασε νευρικά τὴν πίπια του και δὲν μπορούσε να ἐξηγήσῃ αὐτὴν τὴ διαγωγή τοῦ παιδιοῦ του.

— Τί ἐπαθε ὁ Πῶλ, σκεφτόταν. Γιατὸ ποῖο λόγο παντρεύτηκε ἔτσι ξαφνικά δίχως να μᾶς πῇ μιά λέξι, δίχως να μᾶς ζητήσῃ τὴν ἐκὴ μας, δίχως να μᾶς καλέσῃ στοὺς γάμους του; 'Ισο λοιπὸν ἀποκρουστικὴ εἶνε ἡ γυναίκα του, ὥστε να μὴ θέλῃ να τὴν ἀντικρίσῃ κανένα ἀνθρώπινο μάτι!...

'Η πληροφορία όμως πού συγκέντρωσε, ἀργότερα, τὸν ἔκανε ἀκόμη περισσότερο να στενοχωρηθῇ. 'Η κ. Ρουέν ἦταν μιά πολὺ χαριτωμένη νέα, πολὺ φρόνιμη και πολὺ γοητευτική. 'Απότσο μέχρι τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου της εἶχε κι' αὐτὴ τὴν ἐντύπωση ὅτι ὁ ἄνδρας ἦταν ὁλομόνοχος στὸν κόσμο, ὅτι ἦταν, λένε, ἕνα ἔρημο πουλὶ κι' ὅτι στὰ σαράντα χρόνια του, ἀφοῦ θαρρέθηκε πειὰ τὴ μοναξιά του εἶχε... προσγειωθῇ στὴν ἀκαλιά της ζητώντας λίγη τρυφερότητα.

'Όλοι λοιπὸν, ἀκόμη κι' αὐτὴ ἡ γυναίκα του, θύμωσαν μετὸν Ρουέν.

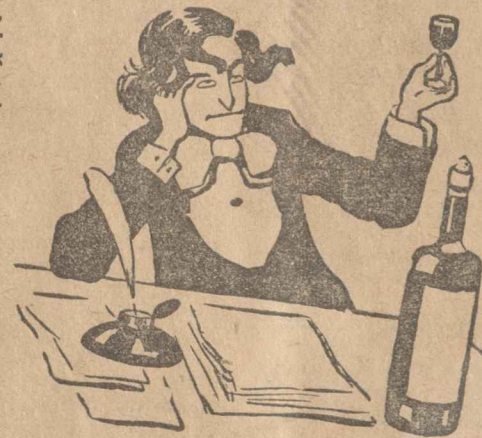
'Ετσι ὁ δυστυχὴς Πῶλ, ὅπου και να πῆγαινε, ὅπου και να καθόταν, ἄκουγε διαρκῶς γκρίνιες και ἔβλεπε θυμωμένα και κατεθασμένα μούτρα. Μάταια προσπαθῶσε να δικαιολογήσῃ, λέγοντας ὅτι ὁ γάμος του ἔγινε ἐντελῶς ἀπρόσπτα, ὅτι δὲν τοῦ εἶχε δώσει καμμιὰ ἰδιαίτερη σημασία, ὅτι τέλος πάντων ἦταν μιά ὑπόθεσις πού ἐνδιέφερε μόνον αὐτόν. Κανεὶς δὲν τὸν ἄκουγε και κανεὶς δὲν ἤθελε να τὸν προσέξῃ.

— Τίποτε, αὐτὰ εἶνε λόγια, τοῦ φώναζαν με θυμό. Πρέπει να δικαιολογήσῃ. Να μᾶς τὰ πῇς με κάθε λεπτομέρεια ὅλα και να ἐξηγήσῃ πῶς ἔκανε μόνος σου, ἐντελῶς μόνος, αὐτὴν τὴν τρέλλα!... Δὲν ξέρετε λοιπὸν ὅτι χρειάζεται πολὺ θάρρος γιατὸ να παντρευτῇ κανεὶς. ...

«Ναί! Αὐτὸ τὸ ἔξερε, ὁ καυμένος ὁ Ρουέν. Μά πῶς να ἐξηγήσῃ σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς «πεινασμένους λύκους» τὴς σκέψεως του και πῶς να τοὺς πῇ τὰ δεινὰ του; ... 'Οχι, ὁ δυστυχὴς ὁ Πῶλ Ρουέν δὲν εἶχε τρελλαθῇ. Τὰ εἶχε μάλιστα τετρακόσια. Γι' αὐτὸ κιόλας ἔκανε ὅτι ἔκανε. 'Ηθελε να γλυτώσῃ ἀπὸ τὴς γκρίνιες, τὸ κουτομπολιό, τὴς φλυαρίας και τὴς κακογλωσσείας. Εἶχε προσπαθῇ να σώσῃ με κάθε τρόπο τὴν εὐτυχία του. Μά δὲν θά κατάφερε. 'Όλοι τὸν ὑπογράφουν σήμερα να ἀπολογηθῇ, να τοὺς ἐξηγήσῃ τὴν διαγωγή του. Διαφορετικὰ θά τοῦ γύριζαν τὴς πλάτες, θά τὸν περιφρονούσαν και θά τὸν ἀνάγκαζαν να πάρῃ τὰ δεινὰ!...

'Ετσι, στὴν ἀπελπισία του, ὁ Πῶλ Ρουέν ἀποφάσισε να κάνῃ σ' ὅλους ἕνα τραπέζι και να τοὺς τὰ πῇ με τὸ νι και με τὸ σίγμα ὅλα, ὅσα εἶχαν συμβῇ γιατὸ να τοὺς κλείσῃ μιά και καλὴ τὸ στόμα. Διαφορετικὰ ἦταν χαμένος. Οἱ μισοὶ τὸν κατηγοροῦσαν γιατὸ ἰδιότροπα, ἄλλοι γιατὸ παράδοξο και μυστηριώδη τύπο, ἄλλοι γιατὸ ἕνα σατανικὸ δὸν Ζουάν!

'Όλοι τους όμως συμφωνοῦσαν ὅτι ὁ Πῶλ Ρουέν, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ἦταν τρελλός.

*'Ο Πῶλ ἄδειασε ἕνα ποτηράκι λικέρ...

'Ετσι ὁ Ρουέν, ἕνα θράδυ, τοὺς κάλεσε ὅλους αὐτοὺς, στὸ σπiti του, τοὺς τᾶισε και τοὺς πότισε με ἄφθονο κρασί και ὕστερα τὴν ὥρα τοῦ καφέ τοὺς μάζεψε ὅλους στὸ γραφεῖο του και τοὺς εἶπε:

— Κυρίες και κύριοι... Δὲν πρόκειται να σᾶς κάνω καμμιὰ διάλεξι γιατὸ τὴς ἀρετῆς και τὴν εὐτυχία τοῦ γάμου. Παίρνω, όμως, αὐτὴν τὴ σοβαρότητα, γιατί εἶνε κατὰλληλη γι' αὐτὰ πού θά σᾶς πῶ.

Σήμερα, καθὼς θά ξέρετε τώρα, αὐτὸν τὸν χρόνον κατὰφερα να πραγματοποιήσω τὸ μοναδικὸ ὄνειρό μου: να παντρευθῶ. Αὐτὸ θέβαινα μπορεῖ να σᾶς φαίνεται κωμικό, μὰ εἶχα, ὅπως θλέπετε, κι' ἐγὼ τὴν τρέλλα μου. 'Ηθελα να θρῶ ἕνα ὡμορφο κορίτσι και να τὸ κάνω γυναίκα μου...

... 'Η πρώτη ἀπόπειρα γιατὸ να παντρευθῶ μοῦ συνέβη ἐδῶ και εἴκοσι χρόνια. Εἶχα ἀγαπήσει τρελλὰ ἕνα κορίτσι, τὸ ὅποιο κι' αὐτὸ ἀνταποκρινόταν στὸν ἔρωτά μου. Εἶχαμε ταίριαζε ὅπως λένε κι' ἀσφαλῶς θά ἐκάναμε μιά ὑποδευματική οἰκογένεια. Μά τόσο οἱ γονεῖς τοῦ κοριτσιοῦ, ὅσο και οἱ γονεῖς μου δὲν ἤθελαν ν' ἀκούσουν οὔτε λέξι:

— Εἰσαστε ἀκόμη παιδιὰ, μᾶς δήλωσαν. Τί νομίζετε ὅτι θά παίξετε τὴς κούκλες!...

...Και μᾶς χάρισαν. Κλάψαμε πολὺ, θασανιστήκαμε και τέλος ὁ ἕνας ἔσχασε τὸν ἄλλον. 'Εγὼ ἔκανα να συνέλθω πολὺν καιρὸ.

Σὲ ἡλικία, τέλος, τριάντα χρόνων νόμισα πῶς ἔρχηκα τ' ἕνα πῶθ θά μπορούσε να γίνῃ σύζυγός μου. 'Ηταν ἕνα ὡμορφο και πλούσιο κορίτσι πού μ' ἀγαποῦσε εὐλικρινῶς.

...Αὐτὴ τὴ φορά ἡ σχέση μας προχώρησε ὡς τὸ σημεῖο ν' ἀνταλλάξουμε τὸ δαχτυλίδι τῶν ἀρραβῶνων! Καταλαβαίνετε φυσικά τὴ χαρά μου.

'Αλλά και ἡ μνηστὴ μου ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐνθουσιασμένη πού θά γινόταν γυναίκα μου. 'Ενας καλλιτέχνης, κύριοι, ἔχει πάντα μέλλον. Μπορεῖ ἡ τύχη να τοῦ χαμογελάσῃ και ν' ἀποχτήσῃ τὴ δόξα, μπορεῖ να γίνῃ πλούσιος, μπορεῖ όμως και να πέσῃ φτωχός και πεινασμένος στὸ πεζοδρόμιο. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο κόλλησε ξαφνικά στὸ μυαλό τοῦ πεθεροῦ μου. Καθὼς ἐμαθα ἀργότερα, εἶχε λάβει μερικὰ ἀνώνυμα γράμματα κι' ἐπίσης τοῦ εἶχαν δώσει διάφοροι καλοθεληταὶ ἕνα σωρὸ φρικτὰς πληροφορίες γιατὸ αὐτοῦ μου. Μοῦ εἶπε, λοιπὸν, μιά μέρα:

— Παιδί μου, σ' ἐκτιμῶ παραπολὺ, καθόλου πρακτικὸ πνεῦμα. Δὲν ἔχεις ἀποκαταστήσῃ τὰ λεφτά πού θά σοῦ ὀφείω σὲ ταξίδια, θά ζήσης σάν πρίγκηπα και θά ἐγκαταλείψῃς τέλος τὴ γυναίκα σου στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ... Γι' αὐτὸ ἀλλάξῃ γνώμη και δὲν μοῦ εἶνε δυνατό να σοῦ δώσω τὴν κόρη μου...

...Μάταια ἐγὼ διαμαρτυρήθηκα ὅτι ἀγαπῶ τὴν οἰκογενειακὴ ζωή, ὅτι εἶμαι οἰκονόμος, ὅτι εἶμαι ἐργατικός και ὅτι δὲν ἔχω, ὁ δυστυχὴς, τρελλὰ ὄνειρα! 'Ο παρ' ὅλων πεθερός μου, ἀσυγκίνητος, μοῦ ἔδωσε τὰ παπούτσια στὸ χέρι και μοῦ ἔκλεισε κατὰμουτρα τὴν πόρτα τοῦ μεγάρου του.

...Τὴν τρίτῃ φορά πού ἀπεπειράσθην να παντρευθῶ ἐρέθη και πάλι μερικὸι καλοθεληταὶ και με κατηγόρησαν ὅτι εἶμαι μηκερὴς, ὅτι εἶμαι χαρτοπαίκτης και ὅτι μ' ἀρέσει να δερῶ τὴ γυναίκα μου!...

'Ετσι ἡ δυστυχισμένη οἰκογένειός μου, παρ' ὅτι με λάρτρει, ἀκούσε τοὺς γονεῖς της και μ' ἐγκατέλειψε λίγες στιγμὲς πρὶν να μᾶς στεφάνωσῃ ὁ παπᾶς!...

...Μά ἡ ἀτυχία μου δὲν σταμάτησε ἐδῶ πέρα. 'Ενα χρόνον ἀργότερα, γνῶρισα μιά ζωτοχήρα. Εἶχε ἕνα χαριτωμένο παιδάκι κι' ἐυχαρίστας θά τὸ υιοθετούσα, ἀφοῦ τόσο ἡ μητέρα του ὅσο κι' αὐτὸ με λάρτρει.

Μ' αὐτὴν τὴ φορά ἀγριεψαν οἱ γονεῖς μου κι' ὅλο τὸ

(Συνέχεια στὴν σελίδα 50)

ΠΩΣ ΕΒΛΕΨΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Του Γάλλου περιηγητού
και συγγραφέως ΑΝΡΥ
ΜΠΕΛ, ο οποίος έπεσε
φθιτή τη χώρα μας κατά
τὰ ἔτη 1861—1868—1874)

XXXI

Ἡ ἱστορία τοῦ Κίτσου. — Μία ἐρωτική ἀπαγωγή. — Ὁ κ. Ο' Μπρέννερ.

Εἰμαστε, ὁ-
στόσο ἀνήσυχτοι γιὰ
τὴν ἐπομένη καὶ τὸ
σχέδιό μας ν' ἀνεβου-
με στὸν Παρνασσό, μὰς φαίνονταν
ἀπραγματοποίητο.

Σὲ ὅλες τὶς ἐρωτήσεις μας σχε-
τικῶς, ὁ δήμαρχος καὶ οἱ δικοὶ του
μὰς ἀπαντούσαν:

— Καὶ τί ξέρομε ἐμεῖς; Ὁ καιρὸς
θρίσκειται στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ.

Σωστό αὐτὸ θέλεια, μὰ καὶ τὸ μυαλό δόθηκε στὸν ἄν-
θρωπο γιὰ ν' ἀποκτᾷ τὴν πείρα μὲ τὴν παρατήρησι.

Σὲ λίγο καθήσαμε στὸ τραπέζι, ὅπου μὰς περίμενε ἕνα
γεῦμα τοῦ ὁποῖου παραθέτω ἐδῶ τὸ μενού:

Σούπα μὲ ντομάτες, μὲ νερό καὶ λάδι, καὶ μὲ μερικὲς
φέτες λεμονιοῦ ποὺ κολυμποῦσαν μέσα σ' ὄλα αὐτά.

Ἄρνη θραστό μὲ παραπολὺ πιπέρι.

Ρύζι μὲ λάδι.

Κολοκύθια θραστά μὲ ντομάτες, πάντα μὲ λάδι καὶ μὲ
λεμόνι.

Τυρὶ κατσικίσιο, πολὺ σκληρὸ καὶ ὁμοιο μὲ ἀσθέτη.

Ρετσίνα ποὺ μύριζε φριχτὰ ἀπὸ τὸ τραγίσιο ἄσκι, ὅπου
φυλαγόταν.

Ψωμὶ ξερὸ, χωρὶς ζύμη καὶ χωρὶς ἄλατι, μισοψημένο.

Καί, ὡς ἐπιδόρπιο, ἑλῆες διατηρημένες μέσα στὴ σαλα-
μούρα.

Τὸ στομάχι μου ἐξανίσταται καὶ μὲ τὴν ἀνάμνησι μόνο
αὐτοῦ τοῦ συμποσίου.

Κατὰ τὴ διάρκειά του ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ
τῆς Ἀράχωβας εἶχε μὴ στὴν τραπέζια γιὰ νὰ μὰς δῇ
ποὺ τρώγαμε κ' ἔδειχνε πολὺ λιγώτερη διακριτικότητα ἀ-
πὸ τοὺς κατοίκους τῆς Λειβαδίας.

Μπορέσαμε ὥστόσο ν' ἀντιληφθοῦμε ἔτσι πόσο ἡ ράτσα
αὐτῆ τῶν ὀρεινῶν εἶνε ὠραία, χάρις στὸν καθαρὸ καὶ ζω-
ογόνο ἀέρα ποὺ ἀναπνέουν καὶ στὴ σκληρὴ καὶ ἀπλὴ ζωὴ
ποὺ κάνουν.

Τὰ παιδιά εἶνε γεμάτα ζωὴ, οἱ ἄνδρες ἔχουν κορμοστα-
σιὰ ἀθλητῶν καὶ χαρακτηριστικὰ ἐνεργητικὰ καὶ σκληρὰ
καὶ οἱ γέροι εἶνε ὁλόσοι σὰν παλληκάρια εἴκοσι χρόνων
καὶ πεθαίνουν χωρὶς νὰ γνωρίσουν τὰ σκατέματα καὶ τὸν
μαρasmus τῆς ἡλικίας τους.

Ἡ γυναῖκες εἶνε εὐρωστες κυράδες, μὲ χαρακτηριστικὰ
λίγο ἄγρια, μὲ πηγούνη τετράγωνη, μὲ ὠραία λευκὰ δόν-
τια, μὲ πυκνὰ φρύδια καὶ μὲ μέτωπο χαμηλὸ ποὺ τὸ σκιά-
ζουν μαλλιά κατὰμουρα.

Σὲ ὅλους, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ξαναβρίσκει κανεὶς τὸν
τόπο τῆς ἀλθωνικῆς ράτσας ποὺ τὴ συναντᾷμε σκορπισμέ-
νη παντοῦ στὸ ἑλληνικὸ ἔδαφος, σὰν μιὰ ζωντανὴ διάφει-
σι τῶν θεωριῶν τοῦ σοφοῦ Φαλμεργιέρ.

Τὸ κοστοῦμι τῶν γυναικῶν εἶνε τὸ ἴδιο γιὰ ὅλες: ἕνα
ἀπλὸ θαμβάκερὸ ποικύμισο μὲ χτυπητὲς ρίγες, ἀνοιχτὸ
στὸν λαιμό, καὶ μὲ φαρδεῖα μανίκια, μιὰ ποδιὰ κόκκινη
ἀπὸ χοντρὸ μαλλὶ κ' ἕνα θαρὺ ἐπανωφόρι μαῦρο, χωρὶς
μανίκια, χωρὶς κανένα στολισμό, ἀνοιχτὸ μπροστὰ ποὺ πέ-
φτει χωρὶς καμμιὰ πτυχὴ ὡς τὰ γόνατα.

Ὁ,τι φοροῦν, τόσο αὐτές, ὅσο κ' οἱ ἄνδρες, εἶνε ἔργον
τῶν χειρῶν τους. Κουρεύουν τὰ πρόβατα, γνέθουν τὸ μαλλὶ,
τὸ ὑφαίνουν καὶ κάνουν τὰ ρούχα τους, ποὺ τὰ στολίζουν
κατόπιν μὲ στολισμάτα θαρεῖα, μὰ μὲ καλλιτεχνικὸ σχέ-
διο καὶ χρωματισμό.

Ἡ συνομιλία μ' αὐτοὺς ποὺ μὰς φιλοξένοῦσαν ἦταν ὁ-
σκολη. Τὸ ἑλληνικὸ μας λεξιλόγιο ἦταν περιορισμένο καὶ
ὁ ὁδηγὸς διερμηνεύς μας, ὁ Περικλῆς, ἔλειπε. Ἐπὶ
ἑνας χωρικός, ποὺ ἔκανε μερικὰ χρόνια στὴν Κέρκυρα, ὁ
λοῦσε τσάτρα - πάτρα τὰ ἱταλικά, ἀνάμικτα μὲ ἀγγλικά
καὶ μὰς χρησίμευε ὡς δραγουμάνος.

Μὰς ἔκαναν ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις γιὰ τὸ ταξίδι μας καὶ
τὶς πόλεις ποὺ εἶχαμε δῇ, γιὰ τὶς ἐξένες χώρες, ποὺ εἶχαμε
διασχίσει, μὰ πρὸ πάντων γιὰ τὰς Ἀθήνας, τὴν ἐνδοξή τε-
λι τῆς ἀρχαίας πατρίδας, γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη, τὴν
μεγάλην μητρόπολιν μιᾶς ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας τοῦ με-
λλοντος, αὐτοὺς τοὺς δύο πόλους μεταξὺ τῶν ὁποίων τῶν
τεύεται ἀδιάκοπα ἡ ματιάδοξια καὶ ἡ φιλοδοξία καὶ ὁ
λοῦ Ἑλληνας.

Κάναμε καὶ μεῖς τὶς δικές μας ἐρωτήσεις, πρὸ πάντων
γιὰ τὴ ληστεία, στὴν ὁποία οἱ Ἀραχωῖτες, ὅπως λέγεται,
προμήθευσαν πάντοτε ἄφθονα μέλη.

Μὰ ἐκεῖνοι διαμαρτύρονται ζωηρὰ γι' αὐτό.

— Τί μπορούσαμε νὰ κάνουμε, λέει ἕνας ἀπ' τοὺς πρῶ-
τους, τὴ στιγμὴ ποὺ θρικόμαστε μεταξὺ τῶν ληστῶν καὶ
τῶν ἀτάκτων; Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Νταβέλης καὶ ἡ συμμο-
ρία του λυμαινόντουσαν τὸν τόπο, περιμέναμε καὶ μὴ
ἐπιδρομὴ καὶ λεηλασία. Δὲν ὑπῆρχε κανένας τρόπος νὰ ἐ-
φυγούμε: ἢ ἔπρεπε ν' ἀπομονωθούμε ἢ νὰ ὑποστούμε ἐξο-
σάνιστήρια. Ἄν ἀρνιόμαστε νὰ δώσουμε στὴν συμμορία
χρήματα ἢ τὶς προμήθειες ποὺ μὰς ζητοῦσε, ὅλα γιὰ
πρόβατα, γελᾶδια, μὰς τᾶσφαζαν γιὰ ἐκδίκησι.

Ἡ ζήτησις γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀνθρώπων δὲν ἦταν ἐξασφαλισμένη. Ὁ
ἦταν δύσκολο θέλεια νὰ ὀχυρωθούμε, νὰ κλείσουμε τὰ
εἰσόδους τοῦ χωριοῦ καὶ ν' ἀμυνθούμε πολεμῶντας μὲ
πρεπε τὴν ἡμέρα νὰ πᾶμε νὰ δουλέψουμε στὰ χωράκια καὶ
δὲν εἴμαστε θέλαιοι ἂν θὰ ξαναγυρίσαμε τὸ θρόνισ.

— Μὰ ρώτησα, ἡ κυβέρνησις δὲν σὰς βοηθεῖ; Καὶ
Ναί, ἀπάντησε περιφρονητικὰ, ὠραία βοηθεῖ! Καὶ
τόσο ἡ κυβέρνησις ἔστειλε ἐδῶ ἕνα σῶμα ἀτάκτων ποὺ
θρονιζόντουσαν σὰν ἀφεντάδες, μὰς τᾶπαρναν ὅλα καὶ
δὲν πληρώναν ποτέ. Ἀφοῦ ἔτρωγαν, ἔπιναν καὶ καπνί-
ζαν, ἔφευγαν γιὰ τὸ θοῦνὸ καὶ ξαναγύριζαν σχεδὸν πάντοτε
ὅχι νὰ συναντήσουν τοὺς ληστὰς, οἱ ὁποῖοι ξαναπαρῶν
ζόντουσαν περισσότεροι ἀπὸ ποτέ, μόλις οἱ ἀτάκτοι
γύριζαν τὴ ράχη.

— Μὰ οἱ ποὺ ξέρατε τὰ μονοπάτια καὶ τὰ καταφύγια
τῆς συμμορίας δὲν χρησιμεύατε ὡς ὁδηγοὶ στοὺς χωρ-
λάκες;

— Φυλαγόμαστε νὰ τὸ κάνουμε αὐτό, γιὰτί ἔτσι ὅχι
νο ἑμᾶς θὰ σκότωναν οἱ ληστὰς, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐξέλασαν
τὸς οἰκογένειές μας καὶ τὰ σπῖτα μας. Μὰς καταφύ-
γισαν εὐνοοῦσαμε τὴ ληστεία. Αὐτὸ εἶνε καθαρὴ ἀντι-
τις. Ἀπλούστατα, συνθηκολογοῦσαμε μ' ἕνα ἀνάγκισμα
κό. Ἐξ ἄλλου, ὅταν τὸ κακὸ παράγων καὶ ἡ ἀδικία
Νταβέλη ἔγιναν ἀνυπόφορες, ὀπλιστήκαμε μόνοι μας καὶ
θήκαμε μὲ τοὺς κατοίκους τῶν γειτονικῶν χωριῶν καὶ τὸν
τόσο μὲ τὴν συμμορία του, ἀφοῦ τὸν σκοτώσαμε καὶ τὸν
ἔκαψαν.

Ὁ συνομιλητὴς μου δὲν εἶχε ἀπολύτως ἄδικο. Ἐκείνη
συχνὰ ὅτι τὰ μέτρα ποὺ λάβαιναν ἐκάστοτε κυβερνήσεις
σὰν ἐπιπολαία, καὶ ἐπλητταν περισσότερο τοὺς χωρ-
παρὰ τοὺς ληστὰς. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ δὲν μὰς εἶπε εἶνε ὅτι
ἡμέρα ποὺ ἡ συμμορία τοῦ Νταβέλη περικυκλώθηκε καὶ
ἐξοντώθηκε, οἱ χωροφύλακες πολεμοῦσαν πλάι στοὺς
αραχωῖτες καὶ ὁ ἀρχηγὸς τους σκοτώθηκε στὴν ἀνταρ-
Κάθε φορὰ ποὺ ἡ ἀρχὴς κ' οἱ χωρικοὶ συμφωνοῦσαν

μὴ κοινὴ δρᾶσι, οἱ ληστὰς ὑπέστησαν πανώλεθριες. Μὰ
πρέπει νὰ προσθέσουμε ὅτι ἡ ἀδιαφορία καὶ μάλιστα ἡ
συγκατάθεσις τῶν κατοίκων ἀπέναντι τῶν ληστῶν, ἦταν
συνεπεία τῆς ἀπαθείας καὶ τῆς κακῆς πίστεως τῆς κυβερ-
νήσεως.

Τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ εἶν' ἐξείρητο, μὰ ἡ Κυβέρνησις δὲν
τὸ ξέρει, οὔτε ἐνδιαφέρεται νὰ τὸ μάθῃ.

Ρώτησα ἂν ὑπάρχουν νόμοι ἐπὶ τῇ θάσει τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς. Μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

πλημμύρισαν τὴν κάμαρη. Ὁ Νταβέλης ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς
τους. Ἀρπάζαν τὰ κοσμήματα καὶ τ' ἀσημικὰ κ' ἄρχισαν
νὰ θράζουσιν λάδι γιὰ νὰ θασάνουσιν τοὺς αἰχμαλώτους των
καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ ὁμολογήσουν ποὺ εἶχαν κρυμ-
μένα χρήματα.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτησίν μου, ὅτι ἡ θάσις τῶν ὁποίων νὰ
ἀποζημιώνωνται οἱ χωρικοὶ γιὰ ὅσα ἔπαθαν ἀπὸ τοὺς λη-
στὰς, μοῦ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τέτοιο.

Ἐπὶ τὴν ἐρώτη

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η φιλοδοξίες του Μεγάλου Ναπολέοντος. Τὰ ἐσώρρουχα τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου 4ου. Ραχήλ καὶ Σατωβριάνδος. Ἡ θλίψις τοῦ μεγάλου συγγραφέως κτλ.

Ο Μέγας Ναπολέων ἔλεγε, μιὰ μέρα, στὸν στρατάρχη Ντυρόκ:

— Εἰν' ἀλήθεια ὅτι ὁ κόσμος μὲ θεωρεῖ φιλόδοξο;

Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ στρατάρχης. Ὑπάρχουν μάλιστα μερικοὶ ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι ἂν μπορούσατε εὐχαρίστως θὰ διαίχνατε τὸν Θεὸ ἀπὸ τὸν θρόνο του γιὰ νὰ καθήσετε σεῖς;

Μὰ ὁ Ναπολέων τὸν διέκοψε ζωηρά:

— Αἱ ὀχι! Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἤθελα ποτέ... Γιατί θὰ θρῖσκόνουν τότε σὲ ἀληθινὸ ἀδιέξοδο μπρὸς στὶς ἀξιώσεις τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων μου.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Ἑρρίκος 4ος δὲν ἦταν καθόλου... καθαρὸς, ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀσπρорροῦχων του.

Γιὰ νὰ λάβετε μιὰ ἰδέα σχετικῶς ἀκούστε τὸν παρακάτω διάλογό του μὲ τὸν καμαριέρο του, ὅπως τὸν ἀναφέρει ἕνας ἱστορικός τῆς ἐποχῆς:

— Πόσα πουκάμισα ἔχω;

— Ἑφτά, Μεγαλειότατε, ἀπ' τὰ δύο ποῖα τὰ πέντε σχισμένα.

— Πόσα πανταλόνια;

— Ἐξη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα φοριέται ἀκόμα μόνον τὸ ἓνα.

— Καὶ πόσα μαντήλια;

— Τρία καταξερσκιμένα, Μεγαλειότατε...

Ὁ Σατωβριάνδος, στὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἄκουσε γιὰ πρώτη φορά, κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἐσπερίδος, στὸ σπῆτι τῆς κ. Ρεκαμιέ, τὴν περίφημο τραγῶδο Ραχήλ, ποὺ ἦταν ἀκόμα στὴν ἀρχὴ τῆς σταδιοδρομίας της.

Ἀφοῦ ἡ Ραχήλ ἀπήγγειλε τὴν προσευχὴ τῆς «Ἑσθῆρ», ὁ Σατωβριάνδος σηκώθηκε στὰ τρεμάμενα πόδια του καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ παλλομένη ἀπὸ συγκίνηση:

— Τί θλίψις νὰ βλέπω νὰ γεννιέται ἓνα τόσο μεγάλο ταλέντο στὴν στιγμή ποὺ πρόκειται νὰ πεθάνω!...

— Ὁχι, κύριε ὑποκόμη, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ραχήλ, ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν πεθαίνουν!

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας Ἀλέξανδρος 1ος, μιὰ μέρα, καθὼς ἔκανε τὸν περίπατό του πεζός, θάλεποντας ὅτι ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ ξεσποῦσε μπόρα, πῆρε ἓνα ἀγοραῖο ἀμάξι καὶ εἶπε στὸν ἀμαξά νὰ τὸν οδηγήσῃ στὰ ἀνάκτορα.

Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ, ἔψαξε τὶς τσέπες του καὶ εἶδε ὅτι δὲν εἶχε καθόλου χρήματα γιὰ νὰ πληρώσῃ τὴν κούρσα.

— Περίμενε, εἶπε στὸν ἀμαξά, θὰ σοῦ στείλω ἀμέσως τὸ ἀντίτιμο τῆς κούρσας σου.

— Αἱ ἔκανε ὁ ἀμαξάς. Τὸ ξέρω τὸ κόλπο αὐτό.

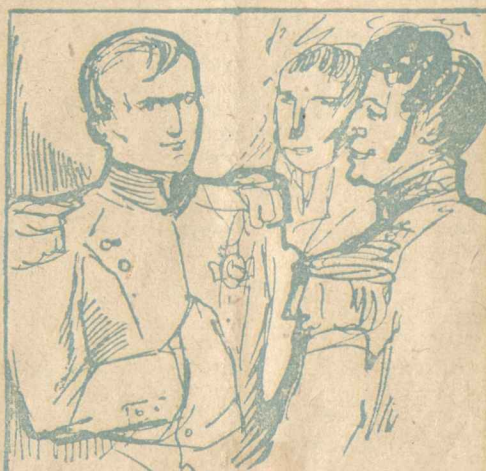
— Τί; ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος μὴ καταλαβαίνοντας. Τί θέλεις νὰ πῇς;

— Θέλω νὰ πῶ ὅτι ὅλοι οἱ ἐπιβάτες ποὺ τοὺς πάω σὲ σπῆτια μὲ δύο πόρτες, μοῦ λένε πὼς θὰ μοῦ στείλουν τὰ χρηματά μου... κι' ἀπὸ δῶ πάνε οἱ ἄλλοι.

— Καλά... Κι' αὐτοὶ ποὺ πᾶς στὸ παλάτι, σοῦ κάνουν τὸ ἴδιο;...

— Πρὸ πάντων αὐτοί!... Ὡ! ἂν ξέρατε πόσο εὐκόλα ξεχνᾶνε οἱ ἀφεντάδες τοῦ παλατιοῦ...

— Μὰ θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς καταγγεί-

Ὁ Ναπολέων κι' ὁ Ντυρόκ

Ραχήλ καὶ Σατωβριάνδος

λης... νὰ τοὺς ἀποκαλύψῃ καὶ νὰ συλληφθοῦν...

— Ἐγὼ νὰ γίνω ἀφορμὴ νὰ συλληφθῇ ἕνας εὐπατρίστης! Μὰ ἡ ἐξοχότης σας θ' ἀγνοῇ ὅτι ἐμεῖς οἱ φταγοὶ δὲν ἔχουμε καθόλου δύναμι... Γι' αὐτὸ σὰς παρακαλῶ, γράψτε καλλίτερα στὶς τσέπες σας μὴ τυχὸν ὁρῆτε τίποτε νὰ μοῦ δώσετε...

— Εἶνε περιττόν... Δὲν ἔχω τίποτε, ἀπάντησε ὁ αὐτοκράτωρ.

Κι' ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο, πρόσθεσε:

— Νά, πάρε τὸν μανδύα μου... Ἀξίζει μοῦ φαίνεται ὅσο κι' ἡ κούρσα σου...

— Βέβαια... Ἄν ἡ ἐξοχότης σας, μάλιστα, ἤθελε νὰ μοῦ τὸν ἀφήσῃ, θὰ ξεφλοῦσε ἔτσι ὅσα μοῦ χρωστᾶνε οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῦ παλατιοῦ.

— Ὁχι! ἀπάντησε ὁ αὐτοκράτωρ.

Μὰ κράτησέ τον ὡς ἐνέχυρο καὶ μὴ τὸν παραδώσῃς παρὰ μόνον σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ σοῦ στείλω νὰ σὲ πληρώσῃ.

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα ὁ ἀμαξάς ἔβγαίνει ἀπὸ ἓνα αὐλικὸ ἓνα χαρτοφύλαγμα τῶν ἑκατὸ ρουβλίων.

Ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε πληρώσει καὶ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους «νονιέρηδες» τοῦ παλατιοῦ.

Μὰ ὁ ἀμαξάς ἰσχυρίζεται, ὅτι καὶ πάλι τοῦ χρωστοῦσαν ἀκόμα... Φαντασθῆτε τί γινόταν!...

Κάποτε, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Ἰπὸ τὸν Φιλλύρας», Ἀλφόνσος Κάρρ, ἐνόησε ἓνα δωμάτιο στὸ ἔκτο πάτωμα μιᾶς πολυκατοικίας τοῦ Παρισιοῦ.

Ἐνῶ τὴν πρώτη μέρα, ὅμως, ποὺ ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ, ἐξακριβώσε ὅτι ἦταν ἀδύνατον νὰ ἐργασθῇ, ἔτσι καὶ μιὰ στιγμή, γιὰ τὸ ἔνοικο τοῦ διπλανοῦ στὸ δίκτυο τοῦ δωματίου ἔπαιζε διαρκῶς τρομπόνι...

Τὸς δὲν τοῦ ἔδωσε καμμιὰ σημασία. Τότε ὁ Κάρρ, ἀφοῦ σκέφτηκε ἀρκετὴ ὥρα, πῆγε σ' ἓνα ἐξέμφορο, ἀγόρασε ἓνα δαμαλάκι καὶ ἀφοῦ τὸ μετέφερε νύχτα στὸ δωμάτιο του, ἄρχισε νὰ τραβᾷ μὲ δύναμι τὴν οὐρά του. Τὸ δαμαλάκι, ἀπὸ τὸν πόνο, ἄρχισε νὰ φωνάζει τόσο δυνατὰ καὶ σπαραχτικὰ, ὥστε ὅλοι οἱ σύνοικοι τοῦ συγγραφέως σηκώθηκαν στὸ πόδι. Τὴν ἄλλη μέρα, παραπονέθηκε στὸν σπιτονοικοκύρη του κι' ἀξίωσε τὴν ἔξωσι τοῦ Κάρρ. Αὐτὸς δέχτηκε καὶ προειδοποίησε τὸν συγγραφέα, ἀλλ' αὐτὸς ἀπάντησε ἀμέσως μὲ τὸ ἑξῆς γράμμα:

«Κύριε καὶ ἀγαπητὲ σπιτονοικοκύρη»

»Λυποῦμαι ποὺ ἔχετε δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά. Ὅταν σὰς παραπονέθηκε ἔγώ, μοῦ ἀπάντησατε ὅτι ὁ ἀλλος ἐνοικιαστής ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ θορυβῇ, παίζοντας τὸ τρομπόνι του. Γιατὶ λοιπόν, μοῦ ἀπαγορεύετε νὰ παιζῶ δαμαλάκι; Περιμένω ἀπάντησιν ἀπὸ σὺν.

Ὁ σπιτονοικοκύρης ὅμως, μὴ ἔχων τὰς ὁρεῖς νὰ πονοκεφαλῇ, ἔδωκε ἀπὸ τὸ σπῆτι τέυ καὶ τὸν παίχτη τοῦ τρομπονιοῦ καὶ τὸν Ἀλφόνσο Κάρρ.

Λίγες ὥρες πρὶν ἀπὸ τὸ μοιραῖο ἐπισκέφθηκε τὸν ἐτοιμοθάνατο συγγραφέα τῶν «Ὀυγγρικῶν ραφιδίων» ὁ φίλος του πιανίστας Ρέινκε καὶ τοῦ προσέφερε ἀναψυκτικά. Ὁ Λιστ ἀνέστη καὶ τότε ὁ φίλος τοῦ τὸν ρώτησε:

— Μήπως θές κανένα ποτηράκι κονιάκ;

— Αἱ... Κονιάκ μάλιστα! Δὲν λείπει ὅχι γι' αὐτοὶ φώναξε μ' ὄση δόνησι τοῦ ἔμενε ὁ μέγας μουσικοσυνθέτης.

ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΖΗΛΕΙΑ ΕΙΝΕ ΕΡΩΣ;

Τι λέγει ὁ ἱατροδικαστὴς Ἀντρέ Λωράν. Ἡ αἰτία τῶν ἐρωτικῶν δραμάτων. Μπορεῖ κανεὶς νὰ σκοτῶσῃ τὴν ἀγαπημένη του; Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Λουὶ Ζουριέ. Ὁ δραματικὸς ἔρως ἐνὸς φοιτητοῦ τῆς Σορβῶνης. Τὸ τραγικὸ τέλος τῆς Μαρίας Παύλοβιτς. Ἡ θυσία ἐνὸς ἐρωτευμένου. Πῶς κέρδισε πάλι τὴν ἀγαπημένη του κλπ.

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς πρὸ γνωστοὺς καὶ πρὸ σπουδαίους ἱατροδικαστὰς τοῦ Παρισιοῦ, ὁ Ἀντρέ Λωράν, ἐδημοσίευσε δῶ καὶ λίγες μέρες τὸ ἀκόλουθο ἄρθρο, τὸ ὁποῖο θὰ ἔπρεπε νὰ διαβάσουν ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι κι' ὅλοι, ὅσοι ἔχουν μπλέξει στὰ θέματα τῆς ἀγάπης. Σ' αὐτὸ τὸ ἄρθρο τοῦ δ. κ. Λωράν μιλάει γιὰ τὴν φοβερὴ ζήλεια ποὺ συχνὰ σπρώχνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ κάνουν ἐγκλήματα κι' ὑποστηρίζει ὅτι αὐτὸ τὸ αἶσθημα δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Στὴν ἀγάπη δὲν ὑπάρχει δηλαδή τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἀφοσίωσι, τρυφερότητα, καλωσύνη. Μὰ ἂς ἀφήσουμε τὸν ἴδιο νὰ σὰς διηγηθῇ αὐτὰ τὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα:

«Οἱ δικασταί, γράφει ὁ κ. Λωράν, ὅταν πρόκειται νὰ ἐκδικάσουν μιὰ ὑπόθεσις ζήλειας, εἶνε ἐπιεικεῖς. Κυττάζουν τὸν κατηγορούμενο μὲ σχετικὴ συμπαθεία καὶ οἱ ἔνορκοι δηλώνουν: «Τί πρέπει νὰ κάνουμε; Αὐτὰ ἔχει ὁ ἔρως!...» Καὶ συχνὰ ἐκδίδουν μιὰ ἀπόφασιν ὑπερβολικὰ ὑπὲρ τὸ ἐγκληματιοῦ.

Ὡστόσο οἱ ζηλιάρηδες δὲν εἶνε ἐρωτευμένοι! Ναί, νὰ αὐτὸ δὲν πρέπει καθόλου νὰ σὰς παραξενεύῃ. Οἱ ζηλιάρηδες διακρίνονται ἀπὸ τοὺς κατηγορούμενους. Οἱ ζηλιάρηδες, στοὺς γελοίους καὶ στοὺς τρομεροὺς, στοὺς ἀπαισίους, στοὺς ἐγκληματικούς. Οἱ πρῶτοι εἶνε οἱ ἄνθρωποι διχῶς χαραχτήρα, δειλοὶ, ἀδικημένοι ἀπὸ τὴ ζωὴ ποὺ κυνηγοῦν μὲ πείσμα τὴ χαμένη εὐτυχία τους καὶ ποὺ στὸ τέλος εὐχαριστοῦνται νὰ ἐξευτελίζονται. Οἱ ἄλλοι εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ ἐκδικοῦνται μ' ἓνα σκληρὸ τρόπο καὶ ποὺ ἀντὶ νὰ διασκεδάσουν τὸν κόσμον μὲ τὶς καμικὲς λεπτομέρειες τῆς αἰσθηματικῆς ἱστορίας των, τὸν κάνουν νὰ τρομοκρατῆται ἀπὸ τὴν ἀποκαλύψεϊ τοῦ φοβεροῦ ἐγκλήματός των.

Ὡστόσο ἡ ζήλεια δὲν εἶνε ὁ ἔρως. Ὁ ἔρως εἶνε τυφλός. Ὅταν κανεὶς εἶνε ἐρωτευμένος, συγχωρεῖ τὰ πάντα. Καὶ ὅταν ἕνας ἐγκληματίας δηλώνῃ μὲ κροκοδείλια δάκρυα στὸν δικαστήριον: «Δὲν μποροῦσα πεινὰ νὰ ζῶσω διχῶς ἀπὸ τὴν ἀγάπην...» λέει ἓνα μεγαλὸ ψέμα. Ἄν ἦταν εὐκαρινὴς ἔπρεπε νὰ δηλολογήσῃ: «Ἡ ἀγαπημένη μου δὲν μποροῦσε πεινὰ νὰ ζῶσιν μαζί μου... Κι' αὐτὸ μοῦ σκοτεινιάζει τὴ σκέψιν καὶ μοῦ πληγώνει τὴν καρδιά. Οὐτε μὴ φωνὴ νὰ μοῦ ψιθυρίσῃ μέσα μου: «Ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ ἔπαυε ν' ἀνῆκῃ σὲ σένα, ἕνας ἄλλος κατέκτησε τὴν καρδιά της. Τώρα λοιπὸν ἔχεις γελοιοποιηθῇ. Πρέπει ν' ἀνυχτήσῃς τὸ θάρος σου καὶ νὰ ἐκδικήσῃς τὴν προσοβὴν ποὺ ἔκαναν στὸν ἐγωισμό σου». Καὶ γι' αὐτὸ τὴ σκοτώσας». Ἄν ὅμως ὁ ἐγκληματίας αὐτὰς λόγια οἱ δικασταὶ θὰ ἐξαργυρῶνταν καὶ θὰ τὸν στέλναν νὰ σπῆσιν στὰ κάτεργα.

Ἐτ σι προτιμᾷ τὴν ἐγκληματικὴν πράξιν του νὰ τὴν φορτώσῃ στὸν ἑαυτὸν καὶ τρυφερὸ ἔρωτα καὶ νὰ δηλώσῃ ὅτι αὐτὸς τὸν ἔκανε νὰ θουρήσῃ τὰ χέρια του στὸ αἶμα!

Αὐτὰ τὰ συμπεράσματα ἔθγαλα ἀπὸ ἓνα σωρὸ περιπτώσεις ποὺ ἐ-

ξήτασα κατὰ τὴν μακροχρόνιον ὀπηρεσίαν μου. Ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαποῦν πραγματικὰ εἶνε πρόθυμοι νὰ θυσιάσουν κι' αὐτὴν ἀκόμη τὴ ζωὴ τους γιὰ νὰ προστατεύσουν τὸ πρόσωπο ποὺ λατρεύουν. Τὸ ἀγαποῦν διχῶς συμφέρον, χωρὶς κανένα ἐγωισμό καὶ κάνουν πρὸς χάριν τοῦ ὅλης τῆς θυσίας. Μιὰ τέτοια ἀκριβὴς περίπτωσις εἶχα μάλιστα ἐξετάσει, δῶ καὶ λίγον καιρὸ.

Τὸν περσινὸ Ἀπρίλιον εἶχα κληθῇ νὰ διαπιστώσω ἓνα ἀνατριχιαστικὸ ἐγκλημα. Ἐνας κάποιος Λουὶ Ζουριέ εἶχε σφάξει μὲ τὸν πρὸ ἀγριο τρόπο τὸν πατέρα του γιὰ νὰ τὸν κληρονομήσῃ. Δὲν εἶχε διατάσει μάλιστα ν' ἀναφέρῃ μὲ κάθει λεπτομέρεια αὐτὸ τὸ ἐγκλήμα του καὶ ὑποστήριξε μὲ τόσο πείσμα τὴν ἐνοχὴν του, ὥστε ἀναγκάσθηκα νὰ υποπτευθῶ ὅτι ἦταν... ἀθῶος, ἀφοῦ δὲν ἦταν τρελλός.

Παρακαλοῦντο λοιπὸν περιέργως αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι καὶ διχῶς νὰ πῶ τίποτε σὲ κανένα ἕκαστον ἓνα σωρὸ ἐρευνῶν στὴν πολυκατοικία, ποὺ εἶχε γίνῃ τὸ ἐγκλημα καὶ ἐξήτασα ἓνα σωρὸ μάρτυρες. Ἐτοὶ ἀνεκάλυψα ὅτι ὁ Ζουριέ ἀγαποῦσε παράφορα τὴν κ. Ματθίλδη Σαρλιέ, μὲ τὴν ὁποία ἀπὸ καιρὸ θρῖσκόνταν σὲ πολὺ τρυφερὰς σχέσεις.

Αὐτὸ ὅμως εἶχε ἐξερεθίσῃ τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος τοῦ δημιουργοῦσε φοβερὰς σκηνὰς καὶ τοῦ ἔλεγε ὅτι θὰ τὸν ἐδιώχνη ἀπὸ τὸ σπῆτι... Ὁ Ζουριέ ἔγινε μελαγχολικός καὶ κάθε φορὰ ποὺ πῆγαινε νὰ συναντήσῃ τὴν ἀγαπημένην του ἦταν πολὺ ἀπογοητευμένος. Ἡ φίλη του λοιπὸν γιὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο ἀποφάσισε νὰ θγάλῃ ἀπὸ τὴ μέσῃ τὸν πατέρα του ποὺ δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ χαροῦν τὴν εὐτυχίαν τους. Καὶ μιὰ μέρα ποὺ ὁ Ζουριέ ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπῆτι γλύστρησε ἀθόρυβα στὸ διαμέρισμά τους καὶ σκότωσε τὸν γέρον μ' ἓνα μυστηριώδη τρόπο.

Ὅταν ὁ Ζουριέ ἔμαθε τὸ ἐγκλημα, ἐτρόμαξε γιὰ τὴν τύχην ποὺ περιέμενε τὴν ἀγαπημένην του καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὶς εὐθύνες τῆς ἀνατριχιαστικῆς τῆς πράξεως. Ἐτοὶ παρουσιάσθηκε στὸ δικαστήριον. Ὅταν δὲ ἐγὼ ἀνεκάλυψα τὴν ἀθωότητά του, ἐκεῖνος, ἀντὶ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ, μοῦ ἐδήλωσε: «Δὲν κάνατε καλά. Ἡ ἀγαπημένη μου σκότωσε τὸν πατέρα μου ποὺ ἐλάτρευα. Τώρα ἐσεῖς παίρνετε κι' αὐτὴν τὴν ἐπίσημὴν τὴν λατρεῖαν μακρὰν μου. Ἐτοὶ ἡ ζωὴ γιὰ μένα δὲν θὰ ἔχῃ πεινὰ κανένα θέλητρο. Χίλιες φορές θὰ περῶ ὅσα νὰ ἐρίσκωμαι στὰ κάτεργα καὶ νὰ σκέφτωμαι ὅτι ὑπάρχει μιὰ γυναίκα ποὺ μὲ λατρεῖ καὶ περιμένει ἀνυπόμονα τὸν γυρισμό μου, παρὰ ὅτι σπῆτι ζεῖ ἐξ αἰτίας τοῦ ἐρωτός μου μέσα στὴ φυλακή».

Σ' ἓνα δράμα ζήλειας ἐπίσης τὸ ὁποῖο εἶχε συντάξῃ τὴν κοινὴ γνώμην, εἶχε συγκινήσει ὅλες τὶς Παρισινὰς ἀνεκάλυψα τὸ σφοδρικὸν πρᾶγμα ποὺ καὶ οἱ ἴδιοι οἱ δικασταὶ μοῦ ψιθύρισαν:

— Γιατὶ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὰς χάλασες τὴν πρὸ ὁμορφὴν διασκέδασίμας. Εἶσαι τρομερὰς, Λωράν!

Ἰδοὺ δὲ πὼς εἶχε αὐτὴ ἡ ἱστορία:

Ἐνας σπουδαστὴς, ὁ Πιερ Ντυβάλ, εἶχε συνδεθῇ

Μιὰ σκηνὴ ζήλειας μεταξὺ ἀνδρὸγύνου

αίσθηματικά με μιά συμμαθήτριά του στη Σορβόνη. Ή φίλη του ήταν Γιουγκοσλάβά και ένας από τους πιο γοητευτικούς κι' όμορφους τύπους των γυναικών της χώρας της. Τη λέγαν Μαρία Παύλοβιτς κ' ήταν μοναχοκόρη του πιο πλούσιου τραπεζίτη του Βελιγραδίου. Οι έρωταυμένοι καθόντουσαν σ' ένα όμορφο διαμέρισμα στο Λουξεμβούργο κι' απολάμβαναν με χίλιους τρόπους τον έρωτά τους.

Μά ο Ντυβάλ δεν είχε πειά μυαλό για μελέτη, ενώ αντιθέτως η φίλη του δεν άργησε να πάρη το δίπλωμά της και να έτοιμασθ' για να φύγ' από το Παρίσι. Μά ο φίλος της τότε της δήλωσε: «Είνε αδύνατον να ζήσω μακριά σου. Προτιμώ να σε σκοτώσω παρά να σε χάσω!»

Και μιά νύχτα πραγματοποιήσε αυτή τη σκέψη του. Στο δικαστήριο ο Ντυβάλ μίλησε με δάκρυα για τον φλογερό έρωτά του, για την απελπισία του, για την απογοήτευσή του και τα όμορφα λόγια του έκαναν τις γυναίκες να κλαίνε κ' είχαν συγκινήσει τους δικαστές, οι οποίοι ασφαλώς θα τον τιμωρούσαν όσο ήταν δυνατόν πιο λίγο. Μά τότε αποκάλυψε εγώ ότι ο Ντυβάλ είχε σκοτώσει από ζήλεια τη φίλη του. Την μισούσε γιατί είχε πάρει ναρίτερα το δίπλωμά της, αυτή, μιά γυναίκα και δεν την συγχωρούσε ότι έξ αιτίας της αυτός ήταν ακόμη σπουδαστής!... Έτσι το δικαστήριο άλλαξε γνώμη και τον καταδίκασε σαν ένα φρικώδη εγκληματία.

Θέλετε τώρα και μιά περίπτωση ενός μεγάλου έρωτος: Ίδου αυτή:

— Ένας στενός φίλος μου, πολύ πλούσιος αγαπούσε μιά γυναίκα με την οποία συζούσε. Μιά μέρα όμως αυτή τη του είπε:

— Έπαψα να σ' αγαπώ. Θά σ' εγκαταλείψω και θά φύγω με τον άνθρωπο που λατρεύω.

— Και ποιός είνε αυτός; ρώτησε ο φίλος μου.

— Είνε ο Άντρέ Π., απάντησε η φίλη του.

— Μ' αυτός δεν έχει καθόλου λεπτά. Πώς θά ζήσετε;

— Δεν ξέρω, του απάντησε ήρεμα η γυναίκα.

Ο φίλος μου σκέφθηκε πολύ. Ή ιδέα ότι μπορούσε να ουσυχήσει η γυναίκα που λάτρευε, τον τρέλλαινε. Κι' έτσι αποφάσισε να της δώση ένα σωρό λεφτά για να ζήση εύτυχισμένα με τον νέο της φίλο. Ύστερα θυθίστηκε στην μαύρη απελπισία του. Μά η φίλη του που είχε εκτιμήσει αυτή τη θυσία του, γύρισε μετανοημένη και του δήλωσε:

— Αυτή η θυσία σου μ' έκανε να καταλάβω πόσο μ' αγαπάς. Είνε λοιπόν αδύνατον πειά να σ' εγκαταλείψω!...

— Άλλωστε μου φαίνεται κιάλας ότι αρχισα πάλι να σε λατρεύω!...

Κι' έπεσε στην αγκαλιά του.

Η ζήλεια λοιπόν δεν είνε έρωτας. Όσο για τα δράματά της δεν διαφέρουν καθόλου από τα σκοτεινά και ανατριχιαστικά εγκλήματα του υποκόσμου που έχουν άκατονόμαστες αιτίες. Άλλωστε ο έρωας, ο άληθινός έρωας κάνει τόσο τρυφερή την καρδιά μας που είνε αδύνατον να σκοτώσουμε όχι τον άνθρωπο που λατρεύουμε, μά ούτε ένα μυρμήγκι.

ΑΝΤΡΕ ΛΩΡΑΝ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΩΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ποτέ δεν πεθαίνει γυναίκα έξυπνη, χωρίς ν' αφήση κληρονόμο.

Άγγλική Παροιμία

Ό,τι δεν μπορεί να το κάνη ο διάβολος το κάνει η γυναίκα.

Ιρλανδική Παροιμία

Η γυναίκα είνε άγγελος στην εκκλησία και διάβολος στο σπίτι.

Σκωτική Παροιμία

Εκείνος που έχει πολύ θάρρος μπροστά στις γυναίκες, είνε δειλός μπροστά στους άνδρες.

Γερμανική Παροιμία

Όποιος έχει όμορφη γυναίκα, σπίτι χτισμένο στα σύνορα δυο κρατών και άμπέλι κοντά στον δρόμο, δεν μπορεί παρά να θρίσκει διαρκώς σ' εμπόλεμο κατάστασι.

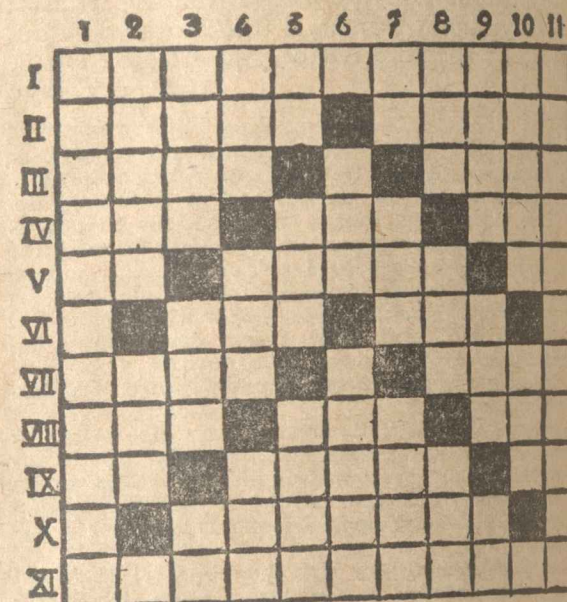
Γαλλική Παροιμία

«Γυναίκα του τυφλού, για ποιόν στολίζεσαι;»

Ισπανική Παροιμία

Η ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ'

Οριζοντίως:

- 1 Άρχαίος βασιλεύς των Μεσογίων.
- 2 Βυζαντινή πόλις της Σερβίας. Στενή συνεργασία δημοίων ημερών (ξέν.).
- 3 Χρονική διάκρισις. Την ακούτε στα μελοδράματα.
- 4 Αισθητήριον. Σύνδεσμος. Κτητικόν ή γλύκισμα.
- 5 Τα σύμφωνα της λέξεως «μύς». Γεωμετρικόν σχήμα. Τα σύμφωνα της λέξεως «Συρία».
- 6 Άδριανός άντωνυμία. Αντιλαμβάνομαι.
- 7 Πόλις της Γαλλίας. Πρέπει να διαβάσετε το διήγημα της ανδρείας να είσθε εδνεϊν.
- 8 Κόρη του Κάδμου. Ένεργει. Άρχικα Όργανισμο.
- 9 Πρόθεσις της δημοτικής. Βασίλισσα της Σερβίας. Γαλλικόν γράμμα.
- 10 Δρυμός, δάσος (δημ.).
- 11 Εγγενής οικογένεια Άράβων απαθανατισθείσα από τον Σαλμόν.

Καθέτως:

- 1 Άστατα, επιπόλαια.
- 2 Ή εμφάνισις της στο πρόσωπο είνε μιά από τις πρώτες ενδείξεις του γηρατός. Γάλλος μυθιστοριογράφος.
- 3 Όμοιος. Φιλέλλην Γάλλος δημοσιογράφος αποθανών τελευταία.
- 4 Τρία δημοία σύμφωνα. Ρωμανικός Γάλλος μυθιστοριογράφος.
- 5 Άρβρον. Νήσος του Αιγαίου. Δέντρον.
- 6 Θεός. Σπεύσε, τρέξε.
- 7 Τα σύμφωνα της λέξεως «ιδίω». Άνθος. Βιβλική δούλη.
- 8 Άρχαία θεά. Κτητική άντωνυμία. Πρόθεσις.
- 9 Στρατιωτικόν παράγγελμα. Έξυπνισμός μιάς άς αίσθησης.
- 10 Σχεδόν άγιος. Κοινή προστακτική της δημοτικής.
- 21 Έπιδρομείς που ο σκοπός τους ήταν ιερός, μά που τα έκαναν λάσπας.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Οριζοντίως:

- 1) ΙΛΙΑΣ—ΚΑΠΡΙ, 2) ΣΑΝΑ—ΚΕ—ΣΩΟΣ. 3) ΑΝΑ—ΣΑΡΕ—ΠΗΛΑ, 4) ΡΑΔΙΟΝ, 5) ΚΑΛΑΜΟΣ—ΑΔΑΜ, 6) ΝΗΣΟΣ—ΑΔΕΛΦΟΣ, 7) ΔΑΤΙΣ—ΑΘΙΚΤΑ, 8) ΑΞΩΝ—ΑΘΗΝΑ-ΙΣ, 9) ΤΕΜΕΝΟΣ, 10) ΙΣΑ—ΜΑΙΑ—ΡΕ, 11) ΔΑΔΙ—ΝΑ—ΧΡΕΙ, 12) ΑΣΟΜΗ—ΝΑ—ΕΛΑ.

Καθέτως:

- 1) ΙΣΑΚ—ΔΑΛΙΔΑ, 2) ΛΑΝ—ΑΝΑΞ—ΣΑΞ, 3) ΙΝΑ—ΑΝΑΞ—ΑΔΩ, 4) ΛΑ—ΡΑΣΙΝΤ—ΙΜ, 5) ΣΑΜΟΣ—ΕΜ, 6) ΚΑΛΟΣ—ΑΜΑΝ, 7) ΕΡΙΣ—ΑΘΕ-ΙΑ, 8) ΕΟ—ΑΘΗΝΑ, 9) ΑΞ—ΝΑΛΙΝ, 10) ΠΩΠ—ΔΕΚΑΣ—ΡΑ, 11) ΡΟΗ—ΑΝΤΙ—ΡΕΕ, 12) ΙΣΑΛΑΜ—ΑΣΤΕΡΙ.

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΧΕΙΛΟΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

ΠΕΡΙΜΕΝΩ Ι Θέλω ν' ακούσω την καταδίκη μου!... Ή απάντησί σου, αγαπημένη μου Ευγενία, θά μου άνοίξη τον δρόμο της ζωής ή του θανάτου. Πές μου, θάρρής;

Κι' ο νεαρός μηχανικός Γουσταύος Νορμάντι, θύθισε σαν λεπίδι το διαπεραστικό βλέμμα του στα μάτια της για να μαγέψη, έρευνώντας στα γαλανά πελάγη τους, τη σκέψη της γοητευτικής κομής Ευγενίας Μπορέλλι.

Κεινή σιωπούσε. Τέλος, νικημένη απ' τη γοητεία του μοιραίου έραστου της, υποχώρησε. Μίλησε, διάβασε μάλλον, την καταδίκη της συζυγικής τιμής της...

Θάρρως Γουσταύε... ψιθύρισε. Ναι, θάρρως, άφου αποφάσισες την καταστροφή μου. Δεν μπορώ ν' άνθέξω στο πείσμα σου κι' άλλοιμονο! ούτε στη φωνή της καρδιάς μου... Ω Γουσταύε! Το νιώθω, είνε τρομερό αυτό που κάνω!

Και σκεπάζοντας το φλογισμένο πρόσωπό της, σωριάστηκε στην πολυθρόνα. Δυνατά άναφύλλητά της τάραξαν το στήθος.

Ο Γουσταύος, δρθιος μπροστά στην έκμηδενισμένη κόμηση, έμενε άσάλευτος. Ο πόνος του έρωτά του του σπάραιε τα φυλλοκάρδια, λές κι' αυτό ήταν μιά σκληρή τιμωρία για την έπιμονή του, να ρίξη την τιμία εκείνη γυναίκα, σύζυγο και μητέρα πειά, στη λάσπη της άμαρτίας.

— Φύγε, Γουσταύε, σε παρακαλώ, του έλεγε τέλος. Θέλω να μείνω μόνη λίγες στιγμές. Φύγε τώρα! Σου υποσχέθηκα πειά, θάρρως...

Ο Νορμάντι, ένας από τους κομψότερους κι' ώραιότερους νέους της Βενετίας, ήταν περιζήτητος στα κοσμικά σαλόνια και στις εκλεκτές συγκεντρώσεις. Έκεί γνώρισε την κόμηση Μπορέλλι και η γοητευτική καλλονή της τον αγκάλιασε. Την αγάπησε παράφορα, δλο το έλου του γέμισε από το πάθος του αυτό και δεν ζούσε πειά παρα για κεινή.

Η κόμηση σφιγζόταν για τις άρετές της. Ήταν μιά άφωσισμένη σύζυγος κι' όταν πειά έγινε και μητέρα, άπορροφήθηκε από τη στοργή του παιδιού της. Ωστόσο, στο θάθος, δεν ήταν παρα μιά δυστυχισμένη ύπαρξη. Ή κοινωνικές προλήψεις την είχαν ρίξει στην αγκαλιά ενός συζύγου με τον όποιο, ούτε πρώτα, ούτε ύστερ' από τον γάμο τους τους συνέδεσε κανένας ψυχικός δεσμός.

Δέκα δλόκληρα χρόνια τώρα δεν έπανστατησε, δεν θαρυγγομνη για τη μοίρα της. Έπνιξε, μ' άφθαστον ήρωισμό στα βάθη της καρδιάς της τα αίσθηματικά δνείρα της νεότητός της και σαν κατάδικος, άκρόλούθησε σιωπηλή τον δρόμο της καινούργιας ζωής της, τον δρόμο του ήθικου μαρτυρίου της.

Κάποιο θάρρως, κάποιο μοιραίο θάρρως, σ' ένα χορό έγνώρισε το Νορμάντι. Χόρεψαν μαζί. Κρυφομίλησαν... Και στα μεθυστικά λικνίσματα του ταγκό, η Εύγενία αίσθάνθηκε ένα ήδονικό φρικίασμα να τη συνταράξη δλόκληρη. Όλο το σθυσμένο της παρελθόν, όλα τα θάμμένα νεανικά της δνείρα, δλος ο αίσθηματικός κόσμος που είχε εξαφανισθ' κάτω από τα δεσμά του αταίριαστου γάμου της έύνησαν από τον βαθύ λήθαργό τους και σαν ένα μπουκέτο από τα δροσερότερα τριαντάφυλλα, πλημμύρησε με το μεθυστικό άρωμα του δλόκληρη την έπαρξή της.

Το έρωτικό της ξύπνημα ήταν άγριο, άσυγκράτητο, τρελλό. Τίποτε δε στάθηκε ίκανό ν' άναχαιτίση την ύδνειματική έκείνη γυναίκα, από τον κατηρτικό της άμαρτίας. Νύχτες δλόκληρες εαγρότησε παλεύοντας να υποτάξη τη φωνή της καρδιάς στις προσταγές της λογικής.

Μά στο τέλος, η λογική νικήθηκε, έσθυσε και με δυό μόνο λέξεις ή άφωσισμένη σύζυγος, ή άξια μητέρα γινόταν τρυφερή φίλη ενός κομικού κατακτητού.

— Ναι! Θάρρως!... είχε πη και... Το πρώτο ένοχο ραντεβού είχε όρισθ'...

Μιά δυνατή ταραχή συγκλόνισε την Εύγενία από το πρωί κεινή την ήμερα. Το γεύμα υπήρξε ψυχρό. Δεν άλλαξαν παρα λίγα τυπικά λόγια οι δυό σύζυγοι. Στο τέλος, εκείνη προφασίστηκε έλαφρά άδιαθεσία και άποσύρθηκε στο δωμάτιό της ν' άναπαυθ'.

Ο κόμης έφυγε κι' αυτός, κατά τη συνήθειά του, ύστερ' από το φαγητό, για τη λέσχη. Σε λίγο και η παιδαγωγός της Λίντας παίρνοντας μαζί της το ξανθόμαλλο άγγελούδι της Εύγενίας, τράβηξε προς την δεινδροστοιχία της θύλλας. Δεν έμεναν τώρα, παρα ο μάγειρος και η καμαριέρα. Ή ώρα ήταν όχτώ. Ο Γουσταύος θά την περίμενε κιάλας στο περίπτερο που ήταν στο θάθος του κήπου. Και στο θαμπόφωτο της αύγουσιτιάτικης εκείνης θραυδίας η Εύγενία ξεκίνησε για το μοιραίο ραντεβού της.

Τα πόδια της έτρεμαν ενώ τα ώραία χαρακτηριστικά του προσώπου της σκεπαζόντουσαν από μιά έντονη γλωμάδα. Τα μηνίγγια της σφουροκοπούσαν και το δυνατό χτυπάκι πηγαινε να σπάση το στήθος της. Για μιά στιγμή αίσθάνθηκε τα πόδια της να λυγίζουν υπό το θάρρος του σώματός της. Ωστόσο με μιά αποφασιστική προσπάθεια συγκέ... τις δυνάμεις της και σε λίγο θάρρθηκε άνάμεσα απ' τα δέντρα του κήπου, ακολουθώντας προφυλακτικά τον δρόμο του περιπτέρου. Όλα γύρω την τρώαζαν και στον παραιμκρότερο θόρυβο τ' αυτιά της στυλώνόντουσαν λαχαρισμένα. Τ' άνθη με το διαπεραστικό άρωμά τους, τα φύλλα των δέντρων που θρόβιζαν στο θραυτόν αέρακι, το φτερούγισμα κανένος πουλιού και το θούϊσμα των νυχτερινών έντόμων, όλα, όλα λές και ψιθύριζαν λόγια άπειλητικά γι' αυτή...

Μά το είχε πάρει άπόφασι. Είχε δώσει τον λόγο της, είχε αφήσει να μιλήση ή επί δέκα χρόνια νεκρωμένη καρδιά της και τώρα δεν την άδηγούσε παρα ή δίψη του έρωτος, που τόσο άδικα, τόσο σκληρά της είχε στερήσει ή μοίρα. Και τυφλωμένη πειά από την εαυνειωμένη έρωτική της φλόγα, γοητευμένη από τα πλάνα, από τα μεθυστικά έρωτικά λόγια του Γουσταύου έμοιαζε με ύπνωτισμένη, που την άδηγούσε μιά ξένη κι' άκατανίκητη δύναμις σ' ένα πρωταγωνοριστον γι' αυτήν δρόμο. Και θάδιζε... θάδιζε προς την παραδεισένια αγκαλιά του έραστου της, προς την άβυσσο της άτιμίας...

«Αέφανα σκίρτησε. Το άκουσμα μιάς φωνής άνάμεσα από τα δέντρα την έκαμε να ριγίση. Τα πόδια της έσταμάτησαν στο διαστικό περπάτημά τους, λές και άόρατα, μά δυνατά, καρφίε τα κόλλησαν στη λεπτή άμμο του δρόμου.

— Μαμά!... Μαμά!... άκούστηκε μιά λεπτή φωνούλα με κλαψιάρικο τόνο.

Συγκρατά, ή μικρή Λίντα, που παίζοντας δνάμεσα στην δεινδροστοιχία έχασε την παιδαγωγό της, ρίχτηκε με εφωνητά χαράς στην αγκαλιά της μαμάς της.

— Μαμάκα μου, χρυσή μου μαμάκα, τί καλή που ήρθες! Πόσο φοβώμουν, μαμά μου, έδω μέσα στα σκοτάδια!... Πάρε με μαζί σου, καλή μου μαμά...

Και ή μικρούλα κρεμάστηκε από το μεταξόντο φόρεμα της μητέρας της σαν το λαχταρισμένο πουλάκι, που κρούεται στον κίνδυνο κάτω από τα φτερά της μαμάς του.

Το μέτωπο της νέας γυναίκας συνέφισσε. Τα χαρακτηριστικά της συσπάστηκαν από κάποιο άγνωστο αίσθημα και τα χέρια της, που δεν χάριζαν ως τώρα στο μικρό της άγγελούδι παρα μόνο χείδια κινήθηκαν σε μιά είση χειρονομία. Στο πρόσωπο της μικρούλας της Λίντας έθλεπε τώρα ένα ένσλητικό εμπόδιο, που της έκοβε τον δρόμο προς την εύτυχία. Θέλησε να άπαλλαγ'.

Επίσπε το μικρό χεράκι που είχε γαντζώσει τα λεπτά δαχτυλάκια του στο φόρεμα (Συνέχεια στην σελίδα 50).

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ρ. ΜΕΝΙΕ

ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

«Είπε τρομερό! Δεν μπορώ να πιστέψω ακόμα σ' αυτήν την καταστροφή. Καμιά ανθρώπινη δύναμη δεν μου φαινόταν ικανή να εμποδίσει την ετυχία μας. Και όμως τώρα όλα γκρεμίστηκαν.

Σου είχα πη: «'Ανδρέα, είμαι δική σου!» Και τώρα αυτήν την υπόσχεση, που είχε ιερώτερη από κάθε ανθρώπινη υποχρέωση, αναγκάζομαι να την αθετήσω. 'Ανδρέα, είναι δυνατόν αυτό;

«'Ακουσε! Σε λίγες μέρες θα υπογράψω συμβόλαιο γάμου στο Δημαρχείο, μά'χει με σένα... Παντρεύομαι τον κ. Κουρτούα, 'Ανδρέα, και να μην μπορώ να πεθάνω! Νά μην έχω το δικαίωμα να πεθάνω! 'Ανδρέα, μη θυμώσεις 'πειδή δεν σο' δί'ω εξηγήσεις. Πρέπει να κρατήσω το μυστικό μου.

«Αντί... σ' αγαπώ!
ΕΡΙΕΤΤΑ ΝΤΩΜΙΕ»

Ο 'Ανδρέας διάβασε με φρίκη αυτό το τρομερό και κεραινοβόλο γράμμα. Ήταν, λοιπόν, δυνατό;...

Είχε γνωρίσει τον κ. Κουρτούα, τον πλούσιο εργοστάσι-αρχή, του οποίου ο πατέρας της 'Εριέττας ήταν ταμίας 25 ολόκληρα χρόνια κι' άμέσως κατάλαβε πώς αγαπούσε παράφορα την 'Εριέττα.

Μά' η τρελή αυτή αντιζηλία τον έκανε μονάχα να γελάει... όλα τα εκατομμύρια του έρωτευμένου γέροντος, γιατί ετυχώς δεν πουλιούνται όλα σ' αυτόν τον κόσμο. Κι' ακόμα ήταν θέσιος για την καρδιά της 'Εριέττας του.

Ο πατέρας της 'Εριέττας, ο Ντωμιέ, ήταν πρότυπο ευγενικής ψυχής και καλού οικογενειάρχη, που είχε για μοναδικό του όνειρο την ετυχία των δυο παιδιών του, της 'Εριέττας, που της έδωσε μια ζηλευτή μόρφωση και του μεγαλύτερου αδελφού της, που είχε μια καλή θέση πολιτικού μηχανικού στην Τουλόν.

Ένα θράδυ, ο Ντωμιέ έφθασε στο σπίτι σαν τρελλός, χλωμός, με κοκκινισμένα μάτια κι' ανοίγοντας την άγκαλιά του στην τρομαγμένη κόρη του.

— Δυστυχισμένο μου παιδί, φώναξε με λυγμούς, συγχώρεσέ με! Σε θυσίασα! Σ'όλο μου μπορέις να μ'α σώσης. Θά δεχθής να τ'ό κάνης;

— Τί τρέχει, πατέρα μου; ρώτησε η δυστυχισμένη κόρη με φρίκη.

Και τότε ο πατέρας της, με μεγάλο κόπο, μόλις θρίσκοντας τις λέξεις, της εξήγησε.

Πρό τεσσάρων ημερών ακριβώς, είχε πάρει μια επιστολή από την Τουλόν, από τον γιό του 'Αλβέρτο, που του ζητούσε με απόγνωση βοήθεια. Έχοντας τ'ό πάθος των χαρτιών, έχασε ένα μεγάλο ποσό, που τ'ό είχε πάρει από το δημόσιο ταμείο που διαχειριζόταν.

Ελπίζει να κερδίσει και ν' αναπληρώσει τ'ό έλλειμμα, μά' δεν τ'ό κατάρθωσε. Κι' έτσι ήρθε η ημέρα της μισθοδοσίας των υπαλλήλων, χωρίς να έχη χρήματα να τ'ους πληρώσει. Βρισκόταν λοιπόν τ'ό απόγνωση, από την όποια θά τ'όν έ-ώζαν μονάχα 15 χιλιάδες φράγκα. 'Αλλοιώς, αν δεν είχε άμέσως αυτό τ'ό ποσό, θά κηλιδωνόταν η τιμή του, θ' αυτοκτονούσε!

Ο Ντωμιέ εξαλλος από την απροσδόκητη αυτή συμφο-ρά, έτηλεγράφησε άσυναίσθητα σ'όν γιό του, χωρίς ότε κι' αυτός να ξέρη τί έκανε, τη λέξι: «Π ε ρ ι μ ε ν ε».

Μά τί να περιμένη; Πού μπορούσε να θρη τ'ίς 15 χιλιά-δες φράγκα, αφού ο μέτριος μισθός του μόλις τ'ό έφθανε για τη συντήρησι του σπιτιού του; Τού ήρθε τότε μια φω-τεινή ιδέα. Νά δανεισθί από τόν κ. Κουρτούα.

Ο εργοστασιάρχης χαμογέλασε θριαμβευτικά, ακούγον-τας την πρότασι του ταμιά του. Νά ευκαιρία, για να κατα-

κτήσει τ'ό χέρι της 'Εριέττας!

Γι' αυτό σκέφθηκε να μη φανή, πώς υποχωρεί άνω-μά να προσποιηθί άρνησι στην άρχή, για να προκαί-παρκαλήσεις και ίκεσιες, μ' αντάλλαγμα τ'ό αντικείμενο τ'ό γερωντικού έρωτά του...

— Όχι, κύριε Ντωμιέ, είχε πη, μην ελπίζετε ά-μένα.

Άπελπισμένος ο γέρο-ταμίας, έζησε τρεις-τέσσερες με-ρες άγωνίας και παραζάλης.

Θεέ μου, που θά μπορούσε να θρη τ'ό ποσό, που θά έ-σώζε την τιμή τ'ό γιου του και τη δική του; Και πού άπελπισία του σκέφθηκε να προλάβη την άτιμία με μ' άλλη άτιμία!...

Φαίνεται όμως πώς ο κ. Κουρτούα ύποπτεύθηκε και γι' αυτό παραφύλαγε προσεχτικά τόν ταμιά του. Έ-ται τόν έπιασε έξαφνα να παίρνη τ'ό ποσό που τ'ό η-αζότανε από τ'ό ταμείο και να διορθώνη τούς λογα-σμούς.

— Όταν ένωισα τ'ό χέρι του σ'όν δμο μου, άσυναί-στα γονάτισα μπροστά του, εξακολουθώσε να λή ο κ. Ν-τωμιέ στην κόρη του με φωνή τρεμάμενη. Μά συγχώρεσε μ'α έκφρασι ευχαριστήσεως σ'ό πρόσωπό του. Μου έπε-ψε να τ'ό εξηγήσω τούς λόγους της άπελπισμένης πα-ρά-ώς μου και τότε μου έβαλε έναν δρο: «Νά γίνης γαμιά του». Έτσι μόνον θά μ'ας δάνειζε, θά μ'ας έσωζε. Για τ'ό σωτηρία τ'ό 'Αλβέρτου «περισσότερο, παρά τη δική μου, τ'ό είπα «ναί». Μά τώρα σ'ό θά πάρης την όριστική φ-ρασι. Είσαι ελεύθερη να μη δεχθής τη θυσία και να ε-θελήσης να μ'ας εξαγοράσης με την ετυχία σου, κόρη μου.

Η νέα έβαλε μια σπαραχτική κραυγή, προφέροντας τ'ό δνομα: «'Ανδρέα!»

Υστερα από λίγες στιγμές σιωπής, ο πατέρας της τ'ό έδωσε τις τελευταίες πληροφορίες:

Έπειδή η ανάγκη ήτανε διαστικη, ο κ. Κουρτούα δε-δεχθί να μετρήσει τις 15 χιλιάδες. Έπηρε όμως από τ'ό Ντωμιέ μια έπιστολή, στην όποια ο πατέρας της 'Ερι-έττας ώμολογούσε την πράξι του, καθώς και τ'ό γιό του. Την έπιστολή αυτή θά την παρέδιδε σ'α χέρια της 'Ερι-έττας μετά την τέλεσι τ'ό γάμου των.

Η νέα άκούγε τόν πατέρα της κατάχλωμη και τρέ-τας. Άφθονα δάκρυα έτρεχαν από τ'α μάτια της.

— Άδικα άπελπιζόμαστε, είπε τέλος. 'Ο έρωτας μ'α αγαπά, η παρκαλήσεις μου θά τόν συγκινήσουν. Πέ-πει να τ'ό μιλήσω.

— Άλλοιμονο, δυστυχισμένο παιδί, είπα ο Ντωμιέ, δούμαι πώς δεν θά κατορθώσης τίποτε. 'Ο Κουρτούα ε-σκληρός, και πεισματάρης.

Η 'Εριέττα, ώστόσο, έπισκέφθηκε τόν κ. Κουρτούα. Παρκαλέσε, τόν ικέτεψε. Μά αυτός άρχισε να της γι-α τόν έρωτά του και για τη σπάνια τύχη της.

«Θά καταθέσω σ'α πόδια σου όλη μου την περιου-σία, είπε.

Η παρκαλήσεις και τ'α δάκρυα της 'Εριέττας τ'ό συγκινήσανε καθόλου και η τελευταία του λέξι ήταν άπειλή.

Ο κ. Κουρτούα φρόντισε τώρα να έπισπευσθί ο γά-μος. Και η μοιραία ημέρα δεν άργησε να φθάσι.

Την ημέρα αυτή η 'Εριέττα, παρ' όλον τόν σπαρα-χτικό πόνο, έπαινε τ'ό γάμο.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ
ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΦΤΑΝΕΙ ΝΑΡΧΟΣΟΥΝ

Φτάνει νάρχουσιν κάποτε, γλυκέ,
της όμορφιάς τ'ό μύρο να σκορπίσης
και τις κλεισμένες πόρτες της καρδιάς
κουράσας της αγάπης, να χτυπήσης
Φτάνει νάρχουσιν κάποτε κι' έγω
όσο κι' αν είμαι άδύνατη, θά νοιώσω
μια τόσο πλέρια μέσα μου χαρά
που σάν κερί σ'α χέρια σου θά λυώσω.

ΟΛΓΑ ΣΟΛΩΜΟΥ.

ΜΑΚΡΥΑ ΣΟΥ

Μονάχη είμαι,
Μακριά από σένα π' αγαπώ
κ' είναι τριγύρω τόσο όμορφα, καλέ μου
ή άγράμπελη άνθισμένη σ'α πλαγίες,

μυρώνει τη
γλυκειά πνοή τ'
άνέμου.

Γυρνάω μόνη,
δίχως συντρο-
(φία)

«'Ας ήταν λίγο
νάσουν σ'ό κον-
(τά μου,
πέτα με της α-
γάπης τ'α φτε-
(ρα,

κι' έλα στην όρ-
φανη την άγκα-
(λιά μου.

Ξέρω πώς δνει-
(ρο γλυκό
είνε μονάχ' ό,τ'
ή καρδιά μου
(κράζει
και πώς άκόμη
κάμποσον και-
(ρο
μέσ' στην ψυχή
μου θάχω τ'ό μα-
(ράξι.

Νάσαι μακριά
σου όσο κι' αν
(πονώ,
ώσ' που νάρθη η
μέρα που θά πώ
«Είμαι μαζί σου
είμαι κοντά σ'
έσένα π' αγα-
(πώ».

Είμαι μαζί σου,
Είμαι κοντά σ'
έσένα π' αγαπώ
ΕΛΛΑ

Συχνά ο 'Ανδρέας διαβάει στην 'Εριέττα την άπελπισμένη έπιστολή της...
Είμαι καλέ μου, όλη η ζωή σου.

«'Ανδρέα, έπεσε μια φοβερή κραυγή.

— Τόν σκότωσαν; φώναξε.

— Όχι, δεν είχε καμιά πληγή. 'Ο γιατρός είπε πώς πέθανε από έαφρική συγκοπή της καρδιάς, από μεγάλη συγκίνηση... Μά η νέα μας κυρία... 'Α, κύριε, έχει μια σφαίρα έδω σ'ό στήθος! Χτυπήθηκε μόνη της με τ'ό πι-στόλι. Κι' αυτό έγινε άφορμή και τ'ό θανάτου τ'ό κυρίου.

— Κόρη μου, κόρη μου! φώναξε μ' άπελπισία ο Ντωμιέ, έγω σ'ε σκότωσα! 'Ας με πιάσουν, είμαι δολοφόνος!

Κι' άναστατωμένος κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα, ενώ ο 'Ανδρέας τόν άκολουθούσε ψιθυρίζοντας:

— 'Α! αυτό λοιπόν σημαίνει η λέξις εκείνης: «'Αν-δρέα, έχει έμπιστοσύνη σ'εμένα!»

Η 'Εριέττα πάλαψε πολύν καιρό με τόν θάνατο, μά ε-τυχώς σώθηκε και μη μπορώντας να ύποφέρη τη θέα τ'ό πλούσιου σπιτιού της, ζήτησε να τη μεταφέρουν, μόλις έ-πέρασε ο πρώτος κίνδυνος, σ'ό φτωχικό σπίτι τ'ό πατέρα της. Τώρα ο 'Ανδρέας περνάει πάλι τ'α θράδυα του κοντά της

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΧΡΥΣΩ Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο Δαιμονογιάννης γύρισε τώρα στους λιγοστούς συντρόφους του Άρναούτη.

— Ωρέ, σείς, παραδινόσατε ; Μπέσα για μπέσα, ωρέ... Οί Άρβανίτες γύρισαν και κύτταξαν τον αρχηγό τους. Ήσαν αποκαμωμένοι ματωμένοι, μαύροι απ' τη φωτιά της μάχης και τους καπνούς.

— Καπετάνιε, φώναζαν, τί θά κάνουμε ; Χαμέντοι είμαστε, ο Χάρος μάς καρτερεί, θά μάς φάη το θόλι...

Ο Άρναούτης έτριξε τα δόντια του.

Είχαν δίκηο τα παλληκάρια του.

Δέν υπήρχε ελπίδα γλυτώμου, παρά μοναχά αν παραδινότουσαν, ή αν μπορούσαν να φύγουν.

— Παραδίνετε, ωρέ σείς ; Ξαναφώναζε ο Δαιμονογιάννης.

— Όχι, ωρέ γκιαούρη, οί Άρβανίτες δέν παραδίνονται φώναζε ο Άρναούτης.

Και την ίδια στιγμή γυρίζοντας στους τελευταίους συντρόφους του, τούς φώναζε:

— Βάλτε στα πόδια σας φτερά κι' ακολουθατέ με.

Τινάχτηκε όρθος, πέταξε το τουφέκι του, τράβηξε το γιαταγάνι του και χύμψε κατά την έξοδο του φαραγγιού.

Τα παλληκάρια του τον ακολουούθησαν ξοπίσω, με τα σπαθιά στο χέρι.

Μά ο Δαιμονογιάννης είχε πάρει τα μέτρα του. Μερικά παλληκάρια του είχαν ξεκοψεί την ώρα της μάχης και παραφύλαγαν κοντά στην έξοδο του φαραγγιού. Έτσι ο Άρναούτης κ' οί συντρόφοι του είδαν να τούς φράζεται άξαφνα ο δρόμος.

Σάν λυσάρικο σκυλί ρίχτηκε ο Άρβανίτης πάνω στους κλέφτες για να περάση. Άστραψάν στον ήλιο και κλάγγαζαν τα σπαθιά.

Οί Άρβανίτες πολεμούσαν με το πείσμα που δίνει ή απελπισία. Οί λιγοστοί κλέφτες λύγισαν για μιά στιγμή μπρός στην όρμη τους. Λίγο ακόμα και θάφηναν το πέραςμα άνοιχτό, έλεύθερο.

— Κουράγιο! φώναζε ο Άρναούτης στους συντρόφους του, κατεβαίνοντας το γιαταγάνι του κατακέφαλα σ' ένα κλέφτη.

Το παλληκάρι δέχτηκε το φοβερό χτύπημα, πριν προκάμει να προφυλαχτή. Το κεφάλι του άνοιξε στα δύο, κάτω, ως το λαιμό και σωριάστηκε θαρειά στο χώμα.

— Κουράγιο... κουράγιο και τούς φάγαμε τούς ραγιαδες !...

Μά την ίδια στιγμή, ένα λυγρό παλληκάρι πήδησε σαν αγρίμι, απ' τα θράχια μπρός στον Άρναούτη, με το σπαθί στο χέρι.

Ο Άρβανίτης έ-

γνώρισε αμέσως

τόν νέον αντίπαλο.

Ήταν ή Χρύσω.

Εσφίξε τα δόν-

τια του ο Άρναού-

της.

Τα μάτια του σπι-

θάκισαν.

Ρίχτηκε άπάνω

στην κοπελλιά με

μανία.

— Πέθανε άφου το

θές, διακολήλω-

κο! μούγγρισε.

Και κατέβασε το

γιαταγάνι του κα-

τά κουτελά της.

Μά δέν πέτυχε

αυτή τη φορά.

Το άτσάλι χτύπη-

σε πάνω σ' άτσάλι.

Η Χρύσω πρό-

φθασε και προφυ-

λάχτηκε, θάζοντας

μπρός της το για-

ΣΤΟΝ 25ΟΝ ΤΟΜΟΝ ΤΗΣ „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ“

Ένα ύπεροχο άριστούργημα του Γάλλου συγγραφέως ΠΩΛ ΖΕΡΑΛ-ΝΤΥ, άφθάστου δραματικότητας, άφθάστου γοητείας, με τόν τίτλον

„ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΓΑΠΗ“

Η ύπόθεσις του έργου εινε πρωτότυπος. Πρόκειται για το σφάλμα της συζύγου ενός Εισαγγελέως, που φημίζεται για την σκληρότητά του.

Μά ο Θεός βλέπει από ψηλά και τιμωρεί...

Κι' άξαφνα γίνεται ένα έγκλημα σχετικό με το παράπτωμα της άμαρτωλής συζύγου. Έπακολουθεί δίκη. Κι' στη δίκη αυτή παριστάνεται πάντα θηριώδης και άτεγκτος ο άκαρδος εισαγγελέως, χωρίς να ξέρη φυσικά, μέχρι της στιγμής το τρομερό μυστικό, το σχετικό με την οικογενειακή του τιμή, χωρίς να ξέρη το σφάλμα της συζύγου του, ή όπεία έχει φέρει στον κόσμο ένα παιδί, το παιδί του έρωτός της..

Η δραματική συνέχεια στον 25ον τόμον της „Οικογενείας“.

Κυκλοφορεί εις Αθήνας και Πειραιά την 26ην Αυγούστου. Εις τας Έπαρχίας την 2αν Σεπτεμβρίου.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 5

(Ακολουθεί)

ΡΩΣΣΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Αυτή ήταν ή μόνη χρονιά στη ζωή του που ο παπᾶ-Λαμῆ, ο άχαιός εφημέριος του χωριού, θά γιώραζε τα Χριστούγεννα με την καρδιά του θαρειά σαν μολύβι. Ένα τσούρμιο πλανοδίων θεατρίνων, που δώ και καμιά δεκαριά μέρες είχε ρίξει άγκυρα στο ξενοδοχείο του Ντωφρέν, άντικρυ στο πρεσβυτέριο, τοδχε διώζει όλη την ψυχική γαλήνη.

Δέν μπορούσε, ο καλός εφημέριος, να συγχωρήση την ευνουμία των ανθρώπων αυτών, που χαριεντιζόντουσαν όλη την ήμέρα, στους δρόμους του ήσυχου χωριού, με κείνες τις ξεστοπίστες γυναίκες πουσερναν μαζύ τους.

— Φαίνεται, πως ο Σατανᾶς φθόνισε το ευσέβες ποιμνίό μου, έλεγε ο παπᾶ-Λαμῆ κι' έστειλε αυτούς τούς άλιτηριούς, τα ίδια τα όργανά του, για να το πειράξουν στίς παραμονές των άγιων ήμερών. Στίς προσευχές μου έκλιπαρώ τη Θεία Πρόνοια να μάς απαλλάξει από τη δοκιμασία αυτής της μάλιστα...

Και όταν μιά μέρα ή κυρία συμβολαιογράφου άρχισε να έκθειάζη μπροστά του το καλλιτεχνικό ταλέντο του πρωταγωνιστού του πλανοδίου θιάσου, ο παπᾶ-Λαμῆ φρύαξε, νομίζοντας πως το χωριό του, κατάντησε πειά τόπος Σοδόμων και Γομόρων και πως θρισκόταν στίς παραμονές της άπωλείας του.

— Ά, κύριε εφημέριε, επέμεινε ή κυρία συμβολαιογράφου, αν θλέπατε ως ραβδόβινο Δαυίδ τον κ. Άρτεμών, θά θαυμάζεστε και σεις ο ίδιος την τέχνη του και θά παραδεχόσαστε πως εινε ένας μεγάλος ήθοποιός. Εινε άμύητος, ύπεροχος στον ρόλο των έρωμένων. Θά θαυμάζετε από τα γέλια...

— Ά, κύριε εφημέριε, επέμεινε ή κυρία συμβολαιογράφου, αν θλέπατε ως ραβδόβινο Δαυίδ τον κ. Άρτεμών, θά θαυμάζεστε και σεις ο ίδιος την τέχνη του και θά παραδεχόσαστε πως εινε ένας μεγάλος ήθοποιός. Εινε άμύητος, ύπεροχος στον ρόλο των έρωμένων. Θά θαυμάζετε από τα γέλια...

— Μάλιστα !... Μάλιστα !... ψιθύρισε και, κουκουλώνοντας το κεφάλι του με τα ράσα του, έφυγε θιαστικά για το πρεσβυτέριο του, προσέχοντας μη συνιτήση κανένα από τα όργανα αυτά του Σατανᾶ και θελήση να τον πειράξη.

Η άγνη ψυχή του παπᾶ-Λαμῆ άναστατωνόταν στην ανάμνησι των όργων του Νέωνος, της Μαρίας της Αιγυπτίας, της Ηρωδιάδος και ένν σαρδ άλλων άμαρτωλών που είτε έτυχαν κατόπι, είτε όχι της Θείας Συγγνώμης. Η νύχτες του ήταν άνήσυχες από τούς εφιάλτες, και έβλεπε με σπαρταγμό το άτυχο ποιμνίό του να γλυστρά σιγά-σιγά στον κατήφορο της αινιαίας άπωλείας, στίς φλόγες της κολάσεως, στα καζάνια της πίσσας, έξ άτίας του σκυλολογιού αυτού, που κουβαλούσε μαζύ του τις ξεδιάντροπες έκείνες γυναίκες που χαχάνιζαν στους δρόμους, έπιδεικνύοντας προκλητικά τις γυναικότητές τους...

Πάνω σε κάτι χρωματιστά χάρτια ποδχαν κολλήσει στους τόλους, δώ κι' εκεί στο χωριό, οί θεατρίνοι, ήσαν γραμμένα τα εξής:

ΚΟΜΠΑΝΙΑ ΟΣΣΑΡΥ. — ΘΕΑΤΡΟΝ ΣΟΥΛΑΙΡ.

Άποψε διά πρώτην φοράν ή μεγάλη έπιτυχία: «Ο Άσθας Κωνσταντίνου. Δράμα του περιφήμου θεατρικού συγγραφέως Λουί ντ' Άλφρέ, της Γαλλικής Ακαδημίας. Ο κ. Άρτεμών Σατλαί θά παίξη τον ρόλο του Άσθα Κωνσταντίνου, ή δις Βαλερία, ή δέκα των θεάτρων της Βρέστης και το Άλγερίου, θά υποδοθή τον ρόλο της Μπετίνα.

Τιμᾶι αΙ συνήθεις Π α ρ α κ λ η σ ι ς: Έπειδή το έργο θά τελειώσει πολύ άργά, παρακαλούμε ο

κ. κ. κάτοχοι σκυλιών να τά κρατήσουν δεμένα μέχρι λήξεως της παραστάσεως.

Το χωριό ήταν άνάστατο. Μπροστά στίς τέντες του άδοξοεδίου θεάτρου οί χωρικοί στριμωνόντουσαν να θγάλουν τα εισιτήριά τους από το άπόγευμα, ενώ ένα τεράστιο ταμπούρλο γέμιζε την ήσυχη άτμόσφαιρα του χωριού με τόν θόρυβό του.

Έξω από το παράπηγμα που έπρόκειτο να δοθή ή παράσταση ένας θεατρίνος, άνεθασμένος πάνω σε μιά μισοσπασμένη καρέκλα έξεθειάζε με τη θεατρική ρητορεία του το έργο και τούς ήθοποιούς. Το άκροατήριό τον άκουγε με άνοιχτό στόμα. Και ο θεατρίνος κατέληξε:

— Όλα πλέον, κύριοι και κυρίες, νέοι και κορίτσια, εινε έτοιμα. Υπολείπεται μόνο το ράσο που θά φορέση ο Άσθας Κωνσταντίνου. Δέν θ' άργήση όμως να θβάση και το συμπλήρωμα αυτό της άμφίσεως, γιατί παρηγγέλη έγκαιρώς στην πόλι. Θά το φέρη ο μπάρμπα - Μαθίᾶς με την ταχυδρομική άμαξά του. Και νά: Έκεί κάτω διακρίνω την άμαξά του ναρχεται...

Τα άλογα του μπάρμπα-Μαθιού σταμάτησαν, σε λίγο, άγκομαχώντας κι' άφρίζοντας, στην πλατεία του χωριού, κι' ο άμαξηλάτης άρχισε να θγάξη ένα-ένα διάφορα δέματα και να τά παραδίνη στους κατόχους τούς ποδχαν περιτριγυρίση την άμαξά του.

— Εί μπάρμπα - Μαθιᾶ, φώναζε ο διασάρχης Άρτεμών, ποδχε φτάσει από τούς πρώτους. Δέν έχω καιρό να περιμένα ακόμα. Σε δυό ώρες άρχίζει ή παράσταση. Δόσε μου σε παρακαλώ το δέμα που σου έδωσαν για τόν θάσο μου.

— Δέν είμαστε καλά, χριστιανέ μου. Ποιό δέμα. Κανένας δέν μούδωσε τίποτε για σας, απάντησε ο Μαθιᾶς και συνέχισε το μοίρασμα των δεμάτων.

— Το ράσο ! Δέν έφερες μαζύ σου το ράσο ! ούρλιαζε ο θεατρίνος.

— Τι ράσο και πράσιν' άλογα μου λές τώρα, έκανε ο άμαξάς, άφου σου λέω δέν έχω τίποτε... Ένα ράσο έφερα κι' αυτό ήταν του παπᾶ - Λαμῆ που μου τοδχε παραγγείλει ο ίδιος έδώ και δεκαπέντε μέρες.

— Χάθηκα ! Δυστυχία μου ! ξεφώνισε ο θεατρίνος, χτυπώντας με την παλάμη το πλατύ μέτωπό του. Και τώρα; Τι θά γίνη τώρα ; Πώς θά έμφανιστώ στη σκηνή, παπᾶς χωρίς ράσο ;...

Και έκμηδενισμένος από το άτόχημα αυτό, που απειλούσε τη ματαιώσει της παραστάσεως — της παραστάσεως στην όποια όλος ο θάσος στήριζε τις ελπίδες του να χορτάση την πείνα τούτων ήμερών — τράβηξε προς το ξενοδοχείο Ντωφρέν, όπου τον περίμεναν ή άγωνία οί σύντροφοί του.

— Φίλοι μου ! φώναζε με επανγνωματική τραγικότητα στη στή φωνή του. Καταστροφή ! Η άτυχία μάς πήρε από κοντά ! Η παράστασις ματαιώνεται. Λείπει το κυριότερο — το ράσο μου ! Ο έμπορος, έπειδή το ζητήσαμε θερεο, δέν μάς έστειλε το ράσο !... Ν' αλλάσουμε πρόγραμμα ; Άδύνατο ! Σε μιά ώρα ή παράστασις άρχίζει...

Και μ' ένα χαμόγελο τραγικής ειρωνείας πρόσθεσε:

— Άς έξαλητήσουμε και την τελευταία τρύπα του λαιμού μας...

Οί ήθοποιοί ένοιωσαν να φεύγη το έδαφος κάτω από τα πόδια τους. Ένας ψίθυρος έσχάτης άπογνώσεως άκούστηκε να φύγει από τα χείλη των ήθοποιών.

— Άξαφνα, μιά φωνή άκούστηκε ανάμεσα από τόν θύλο των θεατρίνων φωνή ναυαγού που θέλει

νά πιαστή από τὰ μαλλιά του*

— Μιά ρόμπα ! μία μαύρη ρόμπα τουλάχιστον ! Λυπηθήτε μας, κυρίες μου ! Δώστε μας μία μαύρη ρόμπα γιὰ τὸν «Αἰὼν Κωνσταντίνου».

Οἱ χωρικοὶ ἄρχισαν νὰ γελοῦν. Ρόμπα σὲ θεατρίνους ! Γιὰ δόγμα Θεοῦ. Καὶ ποῖος θὰ τὴν ξαναφορέση ;... Πά, πά, πά, πά...

Τὸ πρῶγμα ἔπαιρνε ἀσχημὴ τροπή. Οἱ χωρικοὶ ἄρχισαν νὰ ὑποπεύονται ὅτι τοὺς κοροϊδεύουν κι' ὅτι αὐτοὶ οἱ τυχοδιώκτες κύτταξαν νὰ τοὺς ξεπατήσουν μὲ τὰ κόλπα τους. Ὁ θίασος, σὰν νὰ μὴ ἔφθανε ἡ πείνα πού τὸν θέριζε, κινδύνευε νὰ λυντσαριστηθῇ.

Καὶ τότε μία ἔμπνευσι φώτισε ξαφνικά τὸ ἀνταριασμένο μυαλὸ τοῦ κ. Ἀρτεμίου.

Ὁ παπᾶ - Λαμιέ ! Ὁ παπᾶ - Λαμιέ, ἂν θέλῃ, μπορεῖ νὰ σώσῃ τὴν κατάστασι, νὰ σώσῃ ὁλόκληρο τὸν θίασο ! Θὰ ζητήσω ἕνα ράσο τοῦ. Θὰ τὸν παρακαλέσω, θὰ κλάψω στὴν ἀνάγκη, σκυφτὸς στὰ πόδια του, θὰ τὸν κάμω νὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὴ δυστυχία μας καὶ νὰ ξεχάσῃ τὸ μῖσος πού φω- λιάζει στὴν καρδιά του γιὰ τοὺς καλλιτέχνες τοῦ θεατρίνου.

Σὲ λίγο ὁ Ἀρτεμίου, μὲ ὕφος ἀνεκφράστης συντριβῆς, ἐμφανίζοταν μπρὸς τὸν πάτερ - Λαμιέ. Στὸ ἀντίκρουμά του, ὁ ἀγαθὸς ἱερωμένος ταραχτήκε σὰν νὰ δέλεπε τὴν ἰδία τὴν οὐρὰ τοῦ Βεελζεβούλ νὰ χοροπηδᾷ κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ πού ἦταν ἐξαπλωμένος. Καὶ κλεινώντας διαστικά τὴ Σύνοψί του, στάθηκε ὀρθὸς μπρὸς τὸν ὑποκλινόμενο εὐλαδικὰ ἡ-θοποιό, ὁμοῖος μὲ τὸ ἀγαλμα τῆς Ἀγίας Καρδίας, πούταν ἀπάνω στὸ τζάκι.

— Τέκνον τῆς ἀπωλείας ! ἄρχισε ὁ παπᾶ - Λαμιέ, κρατῶν-τας πάντοτε τὴ Σύνοψί του στὸ στήθος του, σὰν ἀσπίδα κατὰ τοῦ διαβόλου. Ποία ἀμαρτωλὴ ἐπιθυμία σὲ ὡδήγησε ὡς τὴν κατοικία μου ;

— Ἄγιε πάτερ, ἄρχισε ὁ Ἀρτεμίου, μὲ τ' ἀνάλογο πρὸς τὴν περίστασι τόνου στὴ φωνή του. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς μου ἔσ' ὅς φανῇ τοιμηρὸς. Σὰς ἱκετεύω, δοῦλος σὰς ταπεινός, νὰ δειχθῇ ἐπιεικὴς καὶ νὰ εὐ-σπλαγχνισθῇ τῇ δυστυχία μας καὶ τὸν νηπίων πού σέρ-νουμε μαζύ μας. Πεινοῦμε, ἄγιε πάτερ ! Τὸ μόνο πού θὰ μᾶς ἔσωζε ἦταν ἡ ἀποφινὴ παράστασι. Ἀπ' αὐτὴ ἐλπίζαμε νὰ χορτάσουμε τὴν πείνα μας καὶ νὰ ἐξοικονομήσουμε τὰ ἔ-ξοδα νὰ φύγουμε. Δυστυχῶς χάνουμε κι' αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, γιατί ἡ παράστασις εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ ἀφοῦ μᾶς λεί-πει τὸ σπουδαιότερο ἔνδυμα τοῦ πρωταγωνιστοῦ. Μᾶς λεί-πει τό... ράσο ! πάτερ μου, καὶ αὐτὸ ἦρθα ἐκλιπαρώντας τὴν εὐσπλαχνία σας νὰ μοῦ δανείσετε... Πεινοῦμε ! Λυπηθῇ-τε μας, πάτερ !...

Καὶ ὁ ἡθοποιὸς ἀνελύθη σὲ δάκρυα, ἀληθινὰ δάκρυα αὐτῇ τῇ φορᾷ.

Ὁ παπᾶ - Λαμιέ, ἀφοῦ ἄκουσε ὅλες αὐτὲς τὶς ἱκεσίες, κύτταξε στὸ τέλος θλοσυρὰ τὸν ἡθοποιό καὶ τοῦ εἶπε :

— Ὁ Πολυεύσπλαγχνος νὰ σοῦ συγχωρήσῃ τὴν ὕβρι αὐτὴ πού ξεστόμισες μπρὸς τὸν λειτουργό του ! Τὸ ἔνδυμα ἑνὸς ἱερωμένου στὸ σῶμα ἑνὸς διεφθαρμένου, ἑνὸς θεατρίνου, τέλος πάντων, εἶνε ἡ μεγαλειτέρα θεοβήλωση τῶν θείων. Ἐπιχειρεῖς, γυιὲ τοῦ Σατανᾶ, νὰ με παρασύρῃς μὲ τὰ συ-κινητικὰ λόγια σου στὴν θανάσιμη αὐτὴ ἀμαρτία... Τὸ θλέ-πω. Ὅχι ! Ὑπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ !...

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ φάμε ἀπόψε, πάτερ μου ! ψιθύρισε μὲ συντριβὴ ὁ Ἀρτεμίου.

— Νὰ ἐργασθῇτε ! κυρίες.

— Ἐργαζόμεθα, πάτερ, αὐτὴ εἶνε ἡ ἐργασία μας, διασκε-δάσουμε τὸ κοινόν...

— Διακωμῶδώντας τὴ θρησκεία ;

— Ὅχι ! Ὅχι ! Στὸ δρᾶμα μας, ὁ ἱερεὺς ἐμφανίζεται ὅπως ἀρμόζει στὴν ἰδιότητά του : Ὁ εἰρηνοποιός, ὁ συμφι-λιωτής, ὁ ἐργάτης τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ...

— Εἶνε ἡ παγίδες σου αὐτὲς ! εἶπε ὁ παπᾶς καὶ δείχνον-τάς του τὴν πόρτα, τὸν διέταξε :

— Πήγαινε !...

— Ἀλλοῖμονο ! φώναξε ὁ ἡθοποιός, φεύγοντας ἀπελπι-σμένος. Ἡ δυστυχία, οὔτε στὸ Θεὸ δὲν βρίσκει παρηγοριά ! Καὶ μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα ἐκλείσε πίσω του τὴν πόρτα...

Ὁ παπᾶ - Λαμιέ ἔμοιαζε ἔτσι ὀρθὸς ὅπως ἦταν σὰν κεραυ-

νοβολημένος κορμὸς δέντρου. Στὰ τελευταῖα λόγια τοῦ δυστυχισμένου ἡθοποιοῦ πού ἐξέφραζαν ὅλη τὴν τραγικότη-τα τοῦ ἀπελπισμένου ἀνθρώπου, νόμισε πὼς κάποιο ἀόρατο χέρι τοῦχε καταφέρει ἕνα λοχυρότατο ράπισμα. Ἡ Σύνοψί του ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια κι' ἐνῶ κύτταξε ἀφηρημένος πρὸς τὸν τοῖχο, τὸ θλέμμα του ἔπεσε πάνω σὲ μιά εἰκόνα πού παρίστανε τὸν Χριστὸ μὲ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι, μπηγμένο στὶς σάρκες τῆς κεφαλῆς του. Τί θεία γάληνη στὸ πρόσω-πο τοῦ Θεανθρώπου !...

Κι' ἔξαφνα πάλι ἡ εἰκόνα ἔλλαξε :

Εἶδε ξανά τὸν Σωτῆρα μὲ μιά ὑπερκόσμια καλωσύνη πὴ χαρακτηριστικά του, καθηλωμένον στὸ σταυρὸ καὶ τοῦ φέ-νηκε πὼς ἄκουσε τὰ χεῖλη του νὰ ψιθυρίζουν :

— Ἄφες αὐτοὺς...*

Ἡ εἰκόνη αὐτὲς διαδεχόντουσαν ἡ μιά τὴν ἄλλη, ὅλες πλημμυρισμένες ἀπὸ φῶς ἀγάπης, καλωσύνης, ἐπιεικείας καὶ συγγνώμης.

Ὁ παπᾶς ἄρχισε νὰ τρέμει.

— Ἡμάρτον ! Ἡμάρτον, ὁ ἀνάξιος ἀντιπρόσωπός σου, Θεέ τῆς Ἀγάπης, φώναζε τέλος, καὶ τὰ δάκρυά του ἄρ-χισαν νὰ κυλοῦν μέσα ἀπὸ τὰ κατὰλευκα γενεῖα του.

.....

Μισὴ ὥρα πρὸ τῆς παραστάσεως ὁ ἴδιος ὁ παπᾶ - Λαμιέ, μ' ἕνα δέμα κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλη του, ἔμπαινε στὸ ἐξο-δοχεῖο τοῦ Ντωφρέν.

Ἐκεῖ, παραδίδοντας τὸ ράσο του, στὸν κατὰπληκτο Ἀρ-τεμίου, τοῦ εἶπε :

— Τέκνον μου ! Ἡμάρτον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ! Συγχώρη-σέ με ! Θέλησα ν' ἀρνηθῶ, ὅτι Ἐκεῖνος ἦρθε ἐπὶ τῆς σπῆς καὶ νὰ σκορπίσῃ. Εἶπα ὅτι μοῦ ζήτησες καὶ ἂν ποτε λάθης τὴν ἀνάγκη μου, τὸν δρόμο τοῦ πρεσβυτερίου μου τὸν ἔξερισε...

.....

Ὅπως μαθεύθηκε τὴν ἐπομέ-νῃ, ἡ παράστασις τῆς θρασύ-ἐκείνης πῆγε περίφημα. Εἰς-στοὶ πειὰ καὶ χαρούμενοι, ἡ-χορτασμένοι ἡθοποιοί, ἀρρα-πὸ τὸ χωριὸ τοῦ παπᾶ - Λαμιέ ἐλ-γόντας τὸ δόγμα τοῦ γιὰ τὴν «ἐργῶ τε καὶ λόγῳ» συνδρά-μου.

Τὸ ράσο τοῦ παπᾶ - Λαμιέ

IBAN TOYKENIEV

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Μιά μέρα, ὁ Γκαστὸν Μπουασσιέ θέλησε νὰ περάσῃ τὴν Ρενάν.

— Ξέρεις ὅτι τὰ αὐτόγραφα μου πωλοῦνται κερδοφόρα ἀπὸ τὰ δικά σου ; τοῦ εἶπε.

— Δὲν ἀμφισβῶ...

Προχθὲς σὲ μιά δημοπρασία, ἕνα δικό σου ποῦλῃται γιὰ 200 φράγκα, ἐνῶ τὸ δικό μου πῆγε στὰ 500.

— Γνωρίζεις ὅμως τὸν λόγο ;

— Ὅχι.

— Τὸ αὐτόγραφό σου τὸ ἀγόρασα ἐγὼ γιὰ νὰ τὸ ἀποδώ-σῃς ἀπὸ τὴν κυκλοφορία.

— Πῶς αὐτό ;

— Εἶνε γεμάτο ὀρθογραφικά λάθη, κι' ἐφρόντισα γιὰ τὴν καλὴν σου φήμη.

Κόκκαλο ὁ Μπουασσιέ.

Μόνον τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀγοράζει, εἰς ἀπόλυτος ἑξουσιο-δότης τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸς τὴν διάφορα φυλλάδια, παλῆς φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔργα καὶ Πληροφορίαι : Γραφεῖα «Μπουκέτου», Γερμανοῦ Παλατιοῦ, τῶν 5, Κήπος Γλαυθμῶνος, 3—9 μ. μ. καθ' ἑκάστην καὶ τὴν Κυριακὰς.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΣΤΙΓΜΑ

Ἡ ἔλλεν πήδησε στὸ πρῶτο ἀμάξι πού θρέθηκε, μπροστὰ τῆς καὶ σχεδὸν λαγανιασμένη διέταξε τὸν ἀμαξά :

— Χάδελεπεργκ 21.

Ἦτερα κᾶθησε ἀναπαυτικά στὸ θελούδινο κάθισμα κι' ἔνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στήθος τῆς, σὰν νὰ ἐπαλλαγῇ ἀπὸ κάποιο ἀθάστατο φόρο.

Κι' ἀλήθεια, ἡ ἔλλεν εἶχε ἀνακτήσει τώρα τὴν ποθητὴ ἐλευθερία τῆς. Εἶχε γλυτώσει πειὰ ἀπὸ τὶς ἀνόντες συμ-βουλὲς τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων τῆς πού ἐννοοῦσαν ἐσῶναι καὶ καλὰ νὰ τὴν κάμουν ν' ἀλλάξῃ γνώμες.

Κοντὰ στὴ Μύριαμ, τὴν ἀγαπημένην κι' ἀποφασιστικὴ τῆς Μύριαμ, θὰ ἔβη τὴν ἀνακούφισι καὶ τὴ γλυκεῖα παρηγοριά στὸς πόνους τῆς εὐαίσθητης ψυχῆς τῆς.

Τὸ εἶχε ἀποφασίσει ὀριστικά καὶ ἀμετάκλητα. Μιά καὶ θῆκε τὴ δύναμι νὰ παρατήσῃ παιδιὰ καὶ σύζυγο μαζύ, μιά καὶ στάθηκε δυνατὴ στὴ δοκιμασία αὐτὴ, στὸ σπᾶσιμο τῶν συγγενῶν ἀλυσίδων θάταν ἀκατανόητο, θλακώδες νὰ θέλῃ νὰ ξαναμῇ ἀπὸ τὸ κλουβὶ τοῦ μαρτυρίου τῆς. Νά, δὲν τὴ χωρίζουν πειὰ παρὰ λίγα μέτρα ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς Μύριαμ, τὸ σπῆτι τῆς ἐλευθερίας, τοῦ λυτρωμοῦ.

Τὰ παιδιὰ ; Ὅσο γι' αὐτὰ δὲν ἔβλεπε τὸν κόπο νὰ χολο-σκά. Θὰ τὴ βοηθῇ ἡ ἐμπειρὴ Μύριαμ, νὰ ἔβῃ τὸ γι-ατρικὸ τῆς λησιμονιάς.

Ἡ Μύριαμ ἔβρι ἀπὸ τὸν ἑαυτὴ τῆς καὶ θὰ πῇ πόνος μητέρας ἀπὸ τὸν χω-ρισμό τῶν παιδιῶν τῆς, χωρὶς ἐλπίδα νὰ τὰ ξαναδῇ. Στὸ κάτω-κάτω δὲν ἦ-ταν αὐτὴ ἡ πρώτη πού θυσίαζε ἑτοι-τὰ παιδιὰ τῆς. Ἐνα σωρὸ μητέρες χωρίζουν ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τους καὶ ὅμως θρίσκουν, στὸ τέλος, παρηγο-ριά.

Ἡ ζωὴ τῆς, ὡς τώρα, στὸ πλευρὸ τοῦ συζύγου τῆς, ἑνὸς συζύγου πού ζοῦσε μονάχα γιὰ τὶς ἐμπορικὲς ὑπο-θέσεις του καὶ πού γι' αὐτὸν ἡ γυ-ναῖκα ἦταν «εἶδος ἀνευ ἀξίας», ἦταν ἀληθινὴ κόλασις.

Ἄς φλυαρῇ ὅτι θέλει ὁ κόσμος, ὡς ἐκ τῆς καθε ἀνόητος τὴν ἀντὶληψι-πὼς ἡ γυναικα ἔχει ὑποχρεώσεις μόν-κι' ὅχι καὶ δικαιώματα ἀπέναντι τοῦ ἀνδρός τῆς. Πῶς πρέπει νάναὶ ἀ-ξιαγάπητη, τρυφερὴ, γλυκεῖα παρη-γορήτρα καὶ ἀφωσιωμένη συντροφί-σα τοῦ συζύγου.

Ὅλα αὐτὰ εἶνε θεατρινισμοί, ρη-τορικά σχήματα, κουραφέαλα :

Ἐ, λοιπόν, ὅχι, κυρίες σύζυγε, αὐ-τὴ, ἡ ἔλλεν λίτχεν, δὲν ἐξισώνεται μὲ τὶς δοῦλες τοῦ Μεσαίωνα, οὔτε μὲ τὶς ὑπηρετίες σου ! Δὲν θὰ σκύψῃ ποτε τὸ περήφανο κεφάλι τῆς μπροστὰ σου, ἐπειδὴ τὸ θέ-λουν οἱ ἡλίθιοι «θεσμοί» σας. Δὲν θέλησες νὰ τὸ κατα-λάθῃς ποτε αὐτό. Νά τὴ λοιπόν κι' αὐτὴ !

Χρυσὴ ἐλευθερία ! Ὁ μόνος τρόπος ν' ἀκολουθήσῃ κα-νεῖς τὶς κλίσεις τῆς καρδίας του, χωρὶς νὰ εἶνε ὑποτελεῖς ἑνὸς συζύγου χωρὶς καρδιά.

Αὐτὸ ἦταν τὸ θελκτικὸ ὄνειρο τῆς ἔλλεν καὶ νὰ πού τὰ κατάφερε νὰ τὸ ἀπολαύσῃ. Ἐξ ἄλλου ὅλα ἐξελίσσονται σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Λίγο θάρρος, λίγη ὑπομονὴ καὶ μιά μικρὴ προσπάθεια κι' ὁ χρόνος ἐπουλώνει καὶ τὰ θαυότερα τραύματα. Παράδειγμα ἡ Μύριαμ. Μήπως κι' αὐτὴ δὲν ἔκαμε τὸ ἴδιο ; Τὰ παράτησε ὅλα καὶ ἀνδρὰ καὶ παιδιὰ καὶ τὰς, τόσα χρόνια, χαιρέται τὴν πιδ γοητευτικὴ ἐλευθε-ρία. Χαιρέται τὴ ζωὴ τῆς, τὰ νεῖατά τῆς καὶ δὲν ἔχει ἀπὸ πάνω τῆς τὸν ἐφίλη τῶν ἐπιρφημῶν συγγενῶν ὑποχρε-ώσεων.

Στὸ μικρὸ, στὸ χαριτωμένο κεφαλάκι τῆς ὁμορφῆς ἔλ-λεν σφιγγοῦριζαν ἕνα σωρὸ τέτοιες ἐπαναστατικὲς ἰδέες. Καὶ τώρα, μακριὰ ἀπὸ τὴν καταθλιπτικὴν συζυγικὴν στέγη, μέσα στὸ λίκνισμα τοῦ ἀμαξιοῦ σκέφτονταν πῶς νὰ χρ-σιμοποιῇ καλλίτερα, ἀπολαυστικώτερα τὴν ἐλευθερία τῆς.

Ἀπορροφημένη καθὼς ἦταν ἀπὸ τὶς σκέψεις τῆς αὐτὲς δὲν πρόσεξε, ὅτι ὁ δρόμος ὅσο πήγαινε γινόταν πιδ στε-νώτερος, πιδ ἀνώμαλος καὶ τὰ σπῆτια πιδ φτωχικὰ καὶ ἄ-θλια. Δὲν πρόσεξε ἐπίσης ὅτι ὁ ἥλιος ἔρριχνε τὶς τελευ-ταῖες αἱματόχρωμες ἀκτίνες του καὶ ἡ νύχτα δὲν θάργοῦσε νὰ φτάσῃ. Μὰ ἕνα ξαφνικὸ τράνταγμα τοῦ ἀμαξιοῦ τὴν ἐξύπνησε ἀπὸ τὶς ὀνειροπολήσεις τῆς. Ἐρριξε μιά γρήγο-ρη ματιὰ ἔξω καὶ εἶδε τὴν ἐλεεινὴν κατάστασι τοῦ συνοι-κιακοῦ ἐκείνου δρόμου, μὲ τὴν πνιγρὴ ἀτμόσφαιρα γύ-ρω.

Ἄσυναίσθητα, στὸ ἀντίκρουσμα τῆς ἀθλιότητος αὐτῆς ἡ ἔλλεν σήκωσε τὸ ταπέτο τοῦ ἀμαξιοῦ γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὸ μεταξωτὸ τῆς φόρεμα ἀπὸ τὶς λάσπες πού πεταγόντου-σαν κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες τοῦ ὀχήματος.

Σὲ μιά στιγμή, σ' ἕνα ἀπότομο σκαμπανέβασμα τοῦ ἀ-μαξιοῦ, ἀπὸ κάποια λακκούβα, ἡ θρωμερὴ λάσπη σκορ-πίστηκε μὲ δύναμι γύρω καὶ μιά πιτσιλιὰ θῆκε τὴν φιλα-ρεσκὴ κυρία στὸν κρινόλευκο λαϊμὸ τῆς.

Ἡ ἔλλεν ταραχτήκε. Ἦταν τόσο ἐντονη ἡ ἀσθία πού αἰσθάνθηκε ἀπὸ τὴ θρωμερὴ αὐτὴ ἐπαφὴ στὴν ἀσθὴ ἐπι-δερμίδα τῆς, ὥστε παρ' ὀλίγο νὰ διατάξῃ τὸν ἀμαξά νὰ γυρίσῃ πίσω, νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπὸ τὴ θρωμερὴ αὐτὴ συ-νοικία, πού ἀρχίζε τώρα νὰ τῆς σφίγγῃ τὴν καρδιά. Δὲν πρόφθασε ὅμως γιὰτὶ, τὸ ἀμάξι στά-θηκε ἀπότομα.

Βρισκόταν μπροστὰ σ' ἕνα ψηλὸ, ἐ-τοιμόρροπο σπῆτι, μὲ κάτι παρὰθυρα πού μοιάζαν μὲ φεγγίτες καὶ μὲ κά-τι ξεχαρβάλωμένες πόρτες. Ἐνα σῶ-νολο ἀποκρουστικὸ, ἐλεεινὸ καὶ τρι-σάθλιο. Αὐτὴ ἦταν ἡ κατοικία τῆς Μύριαμ πού στὸ ἐξῆς θάταν καὶ δικὴ τῆς κατοικία ; Ἡ Μύριαμ στὰ γράμ-ματά τῆς δὲν τῆς ἔλεγε τίποτε σχετι-κὸ μὲ τὰ οἰκονομικά τῆς. Ποτὲ δὲν τῆς εἶχε κάμει λόγο γιὰ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τῆς. Διαρκῶς τῆς μιλοῦσε γιὰ ἐλευθερία καὶ ἐξουσία... γιὰ ἀπολαύσεις καὶ ἔρωτα.

— Τὴν καυμένη τὴν Μύριαμ, σκέ-φτηκε πόσο ἄθλια περνάει τίς μέ-ρες τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐδῶ μέσα !...

Καὶ πνίγοντας τὴν ἀσθία πού τῆς προενοῦσε τὸ ἐλεεινὸ ἐκεῖνο περι-βάλλον, ἔσπρωξε τὴ μισανοιχτὴ πόρ-τα καὶ ἄρχισε μὲ σφιγμένη τὴν καρ-διά τῆς νὰ ἐμβαδῇ τὰ ἐτοιμόρροπα σκαλοπάτια τῆς σκάλας, δυὸ - δυὸ, τρία - τρία, ὅσο πού θρέθηκε στὴν κορυφῇ.

Στὸ μισοκόκκαδο τοῦ διαδρόμου διέκρινε ἔξω - ἔφτα μισογαλασμένες χαρτὶ κολλημένο μὲ τὸ δόγμα κάθε ἐνοίκου.

Τὶς γύρισε ὅλες καὶ τέλος σταμάτησε σὲ μιά πού μὲ καλλιγραφικὰ γράμματα εἶχε τὴν ἐπιγραφή : «Μύριαμ Φόρστερ».

Αὐτὸ λοιπὸν ἦταν τὸ τελευταῖο καταφύγιο τῆς περήφα-νης Μύριαμ, πού ἄλλοτε μέσα στὰ κοσμητικὰ σαλόνια ἐσκόρπιζε γύρω τῆς τὴ λαμπρὴ καὶ τὴ γοητεία ; Ἐδῶ ἐ-σταματοῦσε ὁ δρόμος πρὸς τὴν ἐλευθερία πού γιὰ χάρι-τῆς θυσίασθηκαν καὶ τίλοι καὶ πούτος καὶ τιμές ; Τὴ κρίμα !...

— Ἄς δοῦμε, ψιθύρισε, καὶ μὲ τὸ τρεμάμενο χέρι τῆς ἔστριψε τὸ πόμολο καὶ μπῆκε ἀποφασιστικά.

Τὸ θέαμα ἦταν ἀποκαρδιωτικὸ. Μπρὸς σὲ μιά παλὰ ρα-πομηχανή, κοντὰ σ' ἕνα μικροσκοπικὸ παρὰθυράκι, πού μόλις ἄφηνε νὰ μπαῖν, ἀγροστὸ φῶς, διέκρινε μιά ταλαι-πωρημένη μορφή, μὲ θαυλωμένα μάτια, μὲ μάγουλα ὀ-χρὰ καὶ ρυτιδωμένα καὶ μὲ μιά στεγνὴ μελαγχολία, χυμέ-νι στὰ γυρναμένα χαρακτηριστικά τῆς.

— Μύριαμ !... φώναξε ἡ ἔλλεν, ἀπλώνοντας τὰ χέρια τῆς.

— Ἐλλεν ! ψιθύρισε ἡ Μύριαμ, μὲ φωνὴ ἀσυσμένη καὶ ἔ-πεσαν ἡ μιά στὴν ἀγκαλιά τῆς ἄλλης μὲ δυνάτη κι' ἄσυν- (Συνέχεια στὴν σελίδα 50)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

ΑΥΤΗ τη φορά, δεν θα με ξαναδής! Κι' ο Πέτρος έστριψε τη γωνία του δρόμου τρεκλίζοντας. Η Μαρία τον κύτταζε ν' απομακρύνεται. Η σκιά του χόρευε μερικές στιγμές στην ασφάλτο του πεζοδρομίου έπεσε μία στιγμή στον τοίχο ενός σπιτιού, κι' έπειτα χάθηκε. Τότε κι' εκείνη ξαναγύρισε σπίτι της θγαζώντας ένα θαυό στεναγμό.

Είχε φύγει, επί τέλους! Την είχε απειλήσει τόσες και τόσες φορές, πώς θα φύγει, ώστε δεν τον πίστευε πια.

Τώρα, καθώς άρχισε να ταχτοποιή το σπίτι, που το είχε αναστατώσει εκείνος, ψιθύριζε λόγια ανακόλουθα πού, σιγά-σιγά, μαλάκωναν το θυμό της. Στην αρχή, είχαν δεκαπέντε χρόνια που ζούσαν μαζί. Στην αρχή, η ζωή είχε κυλήσει όμορφα, φωτισμένη από τον αμοιβαίο του έρωτα. Τα πρώτα χρόνια έμοιαζαν με μία μακρυά ανοιξιά... Έπειτα ο Πέτρος άρχισε να πίνει. Γύριζε άργα τη νύχτα, με τη φωνή θραυνή, με την αναπνοή θαρεια, θλαστημώντας και θρίζοντας.

Η Μαρία τον αγαπούσε τόσο, ώστε δεν τολμούσε να παραπονεθώ. Έκανε ό,τι μπορούσε για να τον κρατήσει στο σπίτι. Μα η έγκαρτέρησή της, η ύπομνη της, το χαμογελαστό πρόσωπό της έρέθιζαν τον μέθυσο και τον αγρίευαν περισσότερο. Την κατηγορούσε πώς άδιαφορούσε, πώς δεν τον αγαπούσε πια και πώς ήταν εύχαριστημένη για τις άσυνειες του.

Στωική και καρτερική εκείνη, υπέφερε όλες τις άδικίες.

Ένα θράδυ, την έδειρε. Ήταν η πρώτη φορά, κι' αγανάκτησε για την προσβολή. Τον έπεκρινε για τον ξεπεσμό του, κι' έπειτα του θύμισε τα πρώτα χρόνια του γάμου τους, λέγοντας του πόσο διαφορετικός ήταν τότε. Έκείνος θύμωσε περισσότερο για ό' αυτά και την χτύπησε πιο κτηνωδώς.

Τώρα ποδυε άρχισε το ξύλο, δεν τον σταματούσε τίποτε. "Αν, γυρίζοντας, την εύρισκε με μάτια κόκκινα ή αν έκεινη τον κύτταζε χωρίς να λή τίποτε, παραφερόταν μπροστά στον πόνο της και τη σιωπή της, και τά χτυπήματα έπεφταν σκληρά, χωρίς η Μαρία να κάνει μία κίνησι για να τ' αποφύγ.

Κατά την διάρκεια των θιαίων εκείνων σκηνών, πόσες φορές η Μαρία δεν είχε εύρηθι την τελειωτική αυτή διάστασι, ή οποία είχε πραγματοποιηθί, επί τέλους; Πόσες φορές εκείνος ή την είχε απειλήσει πώς θα φύγει και πόσες νύχτες δεν είχε περάσει μακριά της, έπιτηδες για να την κάνει να άνηυχή και να κλαίη;

Μά τώρα, ή επείκειά της, το θάρρος της και ή δύναμή της είχαν εξαντληθί πια. Όλα ήσαν προτιμότερα από τις θρισίες και τά χτυπήματα αυτού του μέθυσου, που ξεσπούσε στην άδυναμία της.

Όταν ταχτοποιήσε, επί τέλους, το δωμάτιο, έπεσε στο κρεβάτι. Με το κεφάλι άδειανό, σπασμένο από τις συγκινήσεις και την κούρασι, κατέβαλε υπεράνθρωπες προσπάθειες για να μπορέση να κοιμηθί.

— "Αν ξαναγύριζε! Έλεγε χωρίς να θέλη... Μά ή νύχτα πέρασε κ' ή μέρα παρουσιάστηκε μέσα στην πρωινή της λαμπρότητα.

Εκείνος όμως δεν ξαναγύρισε. Μερικές μέρες πέρασαν. Και συνήθισε, σιγά-σιγά, να ψιτάζει το παρελθόν, χωρίς τρόπο.

Σε λίγο, έξασε τις σκληρότητες του και δεν σκεφτόταν πια παρά μόνο τις εύτυχισμένες ήμέρες του παρελθόντος. "Α! πόσο γλυκό θα ήταν ν' άκουμπήση το πονεμένο κεφάλι της στο στήθος του και να λικνίση τους πόνους της στους χτύπους της καρδιάς του. Ζητούσε τώρα κ' εύρισκε δικαιολογίες στη συμπεριφορά του! Δεν ήταν κακός κατά βάθος. Την είχε αγαπήσει... Ήταν θέβαιη γι' αυτό και

καθώς θυμώταν τά πρώτα χάδια του, ής έρχόντουσαν έκρυα στα μάτια... Η εικόνα του παρουσιαζόταν διαρκώς μπροστά στα μάτια της και συχνά ανατρίχιαζε σαν να την άγγιζαν τά χείλη της...

Μήνες έπέρασαν... κι' ο Πέτρος δεν ξαναφαινόταν... Τότε άρχισε ή Μαρία να τον καλή με όλη την δύναμή της καρδιάς της.

— "Ω! αν ξαναγύριζε... Πώς θα ριχνόταν στην άγκαλιά του, πώς θα έκλαιγε άκουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο του, με πόση χαρά θα τον συγχωρούσε!...

— "Άλλες φορές πάλι, τον φανταζόταν τρεμάμενο και ροιτισμένο σαν παιδί άνυπάκουο, άποτραπημένο σε μία γωνία του δωματίου να περιμένη δειλά να του μιλήσει πάλι εκείνη... Πόσο θα διασκεδάσε με τη δειλία του!... Κι' έφωνα θα έπερτε άπάνω του, θα τον άγκάλιαζε, θα τον φιλούσε, και θα του έδινε άφσει άμαρτιών...

— "Άφηνε την πόρτα της ανοιχτή για να είναι ή έκπληξιό μεγάλη.

Μά εκείνος δεν ξαναγύριζε και ή Μαρία απελπίζονταν. Το καλοκαίρι πέρασε, το φθινόπωρο κιτρίνισε τά φύλλα, ο χειμώνας γύνωνσε τις στέγες...

Η παρατημένη έκλαιγε σιωπηλή, και υπέφερε με τη σιωπή, ότι ίσως εκείνος έκρύνωνε...

— "Ω! αν ξαναγύριζε...

Κατέβαλε υπεράνθρωπες προσπάθειες για να μπορέση να κοιμηθί.

— "Είμ' εγώ... Έλα να σε φιλήσω! Ξανάπε, προσπαθώντας τά χέρια του για να τη σφίξη στην άγκαλιά του. Τότε εκείνη τεντώθηκε και μ' ένα πόνο που έκλεινε τα πόνο όλων των μαρτυριών που είχε υπέφερε, έλεγε: — Δεν σε ξέρω!...

Και προσπάθησε να ξανακλείση την πόρτα. Μά ο Πέτρος είχε ύψώσει κιόλας τη γροθιά του άνω της. Η Μαρία όμως δεν τρωήθηκε πίσω: χλαμ, άκουμπήση, ήρωμένη σ' όλο της το ύψος, του φώναζε: — Φύγε! Δεν σε ξέρω! Και τον πέταξε έξω.

Όταν έπαψε ν' άκούη τά δήματα του μέθυσου στην πόρτα, σωριάστηκε σε μία καρέκλα κι' άρχισε να κλαίει. Την πραγματικότητα του παρελθόντος, μ' ένα δεινό το όρατό της δνειρο των τελευταίων μηνών. Και ή θλίψη της ήταν ακόμα πιο θοειά.

Φ. ΜΠΕΡΤΕΛΙΕ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΙΤΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ υπό την διεύθυνσιν της κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α, 1ος όροσ.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η Σειρά της Γυναίκας

Η ΜΟΔΑ

Η μόδα δεν είναι πάντα, όπως νομίζεται συνήθως, κατάρτιση για το πορτοφόλι. Πολλές φορές είναι και σωτηρία. Και πάντοτε ή μόδα έχει ύπ' όψη της τις γυναίκες που δεν διαθέτουν πολλά χρηματικά μέσα και όμως θέλουν να είναι κομψές και προσπαθεί να βρίσκη διάφορους συνδυασμούς, που να ικανοποιούν και την κομψότητα μ'α και το θαλάντιον.

Ένα από τά εύρηγτικότερα εύρηματα της μόδας είναι τά φορέματα που γίνονται από δύο ειδών ύφασματα. Βλέπουμε, π. χ. φορέματα, των οποίων το κοράζι είναι από κρέμ έμπριμέ ή μονόχρωμο, ένωμένα με φούστα από το ίδιο ή από άλλο ύφασμα, αλλά σε χρώμα πάντοτε πιο σκούρο. Η ένωσις γίνεται με γλώσσες, μύτερες ή στρογγυλές, κατά τρόπον όμως, ώστε ή φούστα να έρχεται λίγο πιο πάνω από τη μέση και να σχηματίζει μ'α ή δυό μύτες έμπρός. Το φόρεμα συχνά συμπληρώνεται με ένα μπολερό, μ'α ζακεττούλα από το ίδιο ύφασμα και έτσι σχηματίζεται ένα άραιότατο άνδραμπλ.

Ύφασματα καταλληλότερα για τέτοιες μεταποιήσεις είναι εκείνα που έχουν ως σχέδιο καρδεάκι ή άλλα μικροσκοπικά γεωμετρικά σχήματα. Αν έχετε π. χ. μ'α φούστα από λεπτό λαϊνάς γκρί της βάξετε στον ποδόγυρο μ'α φάσα από λαϊνάς με καρδεάκι άσπρόμαυρο. Από το ίδιο ύφασμα κάνετε μ'α κοντή ζακεττούλα και έτσι θα έχετε για το φθινόπωρο ένα θαυμάσιο κοστούμι που θα σας κοστίζει πάμψηνα.

Αν έχετε ένα περουνό φόρεμα από μεταξωτό μπλε μαριν, αφαιρέστε του κάθε άλλη γαρνιτούρα και προσθέστε του μ'α μ'ασκα, ένα γιακαδάκι και μανικέτια από λευκό πικέ. Όλες αυτές ή γαρνιτούρες θα είναι κινητές και όποτε θέλετε θα μπορείτε να τις θγαζετε και να προσθέτετε άλλες. Πολύ σύντελον στην πλήρη άνανέωσι ενός φορέματος και τά πλαστρόν, που έφέτος είναι εξαιρετικά της μόδας. Σ' ένα φόρεμα μονόχρωμο βάξετε ένα πλαστρόν από κρέμ έμπριμέ με λουλουδάκια ή με πίκες. Το πλαστρόν είναι κομμένο σε σχήμα τριγωνικό. Στο λαϊμό το δένετε μ' ένα κόμπο σαν πλεξούδα και την άλλη μύτη την στερεώνετε μπροστά στη μέση με ένα ή με δυό κουμπιά. Μπορείτε έτσι να έχετε πολλά πλαστρόν για το ίδιο φόρεμα και να αλλάζετε έντελως την εμφάνισί του.

Υπάρχουν και πλαστρόν διπλά — κάθε μεριά καμωμένη από διαφορετικό ύφασμα. Αυτά είναι άραιότερα, όταν φοριούνται μέσα από τά ελαφρά καλοκαιρινά ταγιέρ. Μ' ένα ταγιέρ σε χρώμα μπλε π. χ. μπορείτε να φορέσετε ένα μεγάλο πλαστρόν από μαροκλίν ρουλι. Μπορείτε όμως και να το φορέσετε από την άναποδ ή που είναι καμωμένη από ταφτά σε χρώμα μπλε σιέλ.

Παρόμοιοι συνδυασμοί γίνονται σ' άτελειώτες ποικιλίες. Φθάνει να έχη κανείς λίγη φαντασία και πολύ γούστο.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Όδός Μητροπόλεως 14 α, Άθήναι

ΠΛ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

ΜΗΝ ΠΙΝΕΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ ΦΑΓΗΤΟΥ

Τό ποσόν του νερού και των άλλων υγρών που πίνουμε τώρα το καλοκαίρι είναι διπλάσιο από ό,τι πίνουμε τον χειμώνα. Άλλοι λένε ότι τά πολλά νερά θλαπουν. Άλλοι άπεναντίας ότι άφελούν. Η αλήθεια θρίσκει στη μέση. Τό κυριώτε-

ρο όμως είναι ότι το νερό θλαπτει ή άφελει όχι τόσο αναλόγως με την ποσότητα που πίνουμε, όσο αναλόγως με τις ώρες που το πίνουμε. Ένα ποτήρι νερό άμέσως μετά το εύνημα, το πρωί είναι άφελιμώτατο για την χώνευσι και για το αίμα. Άπεναντίας είναι καταστρεπτικό αν πιητε πρώτα το γάλα σας ή τον καφέ σας και κατόπιν. κατεβάσετε και ένα ποτήρι νερό.

Έπίσης κατά την ώρα του φαγητού μην πίνετε καθόλου νερό ή πίνετε πολύ λίγο. Τό πολύ νερό κατά την ώρα των γευμάτων προκαλεί διάτασι του στομάχου και πλήθος άλλες ασθένειες. Για ν' άποφύγετε να διαψάσετε κατά την ώρα του φαγητού, πιητε ένα ποτήρι νερό μισή ώρα πριν καθήσετε στο τραπέζι. Ωφελιμώτατο έπίσης είναι ένα ποτήρι νερό, ή ακόμη καλλίτερα, ένα φυτάζι τήλιο, την ώρα που θα πέσετε να κοιμηθίτε.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΕ ΤΙΣ ΒΑΛΙΤΣΕΣ

Όταν πρόκειται να γεμίσετε μ'α θαλίτσα ή ένα μπαούλο συγκεντρώνετε όλα τά πράγματα που θα θέλετε μέσα κοντά σας και χωρίστε τα κατά είδος (φορέματα, άσπρόρουχα, παπούτσια κλπ.) Στο κάτω μέρος της θαλίτσας θα θάλλετε τά θιβλία και τά μεγάλα άσπρόρουχα (σεντόνια, πετσέτες κλπ.), όχι μόνον γιατί είναι βαρύτερα, αλλά και γιατί θα σας εύκολύνουν να σχηματίσετε μ'α έπιπέδη έπιφάνεια και να μην έχετε κενά. Από πάνω βάξετε τά ύπόλοιπα άσπρόρουχα. Στά συρτάρια της θαλίτσας βάξετε τά φορέματα (από κάτω τά πιο θαρεια και από πάνω τά ελαφρότερα). Αν τά μεταξωτά φορέματα δεν χωρούν όλόκληρα, αλλά εισθε ύποχρεωμένη να τά διπλώσετε, κάνετε το με προσοχή και θάλλετε κάτω από την τσάκισι ένα ρολό από τοιγαρόχαρτο, ώστε να μην τσαλακωθί το φόρεμα. Έτσι αν ή θαλίτσα σας τακτοποιηθού με προσοχή θα θγάλετε από μέσα τά φορέματά σας μ'αλλον άδερωμένα παρά τσαλακωμένα.

ΓΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑΣ ΣΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΤΕ ΤΟ ΒΟΥΤΥΡΟ ΦΡΕΣΚΟ

Τώρα το καλοκαίρι και μέσα στο σοχείο ακόμη είναι δύσκολο να διατηρηθί το φρέσκο βούτυρο χωρίς να αλλοιωθί και ή γεύσις του και ή όψις του. Μ'α μέθοδος που δίνει λαμπρά άποτελέσματα είναι ή έξής:

Τυλίξετε τό βούτυρο σ' ένα τουλμπάνι που τό μουςκέετε άφθόνως με εύδι καθαρό. Κάθε μ'α-δυό μέρες ραντίζετε τό πανάκι με εύδι. Τό βούτυρο τό φυλάτε στο ψυγείο ή σε μέρος δροσερό και εύάερο. Αν μολαταύτα τό βούτύρό σας τσαγκίση, θάλλετε το σε μ'α σουπιέρα με νερό κρύο, στο όποιον έχετε προσθέσει μ'α κουταλιά της σούπας σόδα και ζυμώστε το με τά χέρια σας. Κατόπιν επαναλαμβάνετε τό ζύμωμα αυτό με νερό καθαρό. τό όποιον αλλάζετε διή-τρείς φορές.

Η ΔΙΕ ΛΙΑΝΑ

Φορέμα για κοριτσάκι 4 ετών από όργαντι έμπριμέ. Γαρνίρεται με μ'α κορδέλλα, που δένει σταυρωτά και συμπληρώνεται με μπολερό από κρέμ-ντε-σιν το ίδιο χρώματος με την κορδέλλα. Έπανωφόρι κυρίας ή δεσποινίδας από ύφασμα καντριγι σε σχήμα σταυρωτό. Γιακάς από βελούδο. Μανίκια ελαφρώς φουτυτά.

χωρημένος). — Δεν φαντάζομαι να θέλεις να μου τα διαβάσεις δλ' αυτά...

Η ΚΥΡΙΑ. — Έχεις δίκη... Σε πλήττω...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Όχι, μά...

Η ΚΥΡΙΑ. — Ξέρω... Αισθάνεσαι κάποια ντροπή μπροστά σ' αυτόν τον έρωτα που ξαναζή. Τα βρίσκεις δλ' αυτά παιδικαίσια πράγματα;... Μά εγώ τα βρίσκω γοητευτικά. Έκείνοι που τα θεωρούν γελοία είναι όσοι δεν αγαπήσαν... ή όσοι δεν αγαπούν πειά...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Πάντοτε ή ίδια θάσαι...

Η ΚΥΡΙΑ (άργα). — Ναι... Τό θρήκες... Πάντοτε ή ίδια... Σ' αγαπώ όπως και την πρώτη μέρα του έρωτός μας... Δεν άλλαξα ποτέ, ούτε θ' αλλάξω ποτέ...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (συγκινημένος). — Τρελλή!... Η ΚΥΡΙΑ. — "Ισως δεν είμαι τόσο τρελλή... "Ισως είχα απόψε κάποιον λόγο να ξαναθυμηθώ όλο αυτό το παρελθόν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ποιός λόγος;

Η ΚΥΡΙΑ. — Απόψε είναι ή επέτειος του γάμου μας...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — "Ε;

Η ΚΥΡΙΑ. — Ναι, ή επέτειος του γάμου μας και την ξεχάσες!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (περίλυπος). — "Ω! αγαπημένη μου... φτωχή μου αγαπημένη... "Ω!

Η ΚΥΡΙΑ. — "Ενοιωσα την καρδιά μου να σφίγγεται, όταν σε είδα, μετά τό φαγητό, να θγαίνεις έξω όπως πάντα... Για να είμαι λιγώτερο μόνη ξαναδιάβασα τις επιστολές σου κι' έκανα μέσα στο παρελθόν ένα γλυκό και παρηγορητικό περίπατο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Αγαπημένη μου... εί-

μαι άπελπισμένος... είμαι καταθυσμωμένος έναντίον του έαυτού μου!... Είμαι ένα κτήνος. Και τό πιο άσυγχώρητο είναι, ότι προχθές πέρασα απ' τον κοσμηματοπώλη να σου παραγγείλω ένα δαχτυλίδι...

"Επρεπε να τό παραλάβω σήμερα, μά τό ξέχασα... (Πέφτοντας γονατιστός μπροστά στην γυναίκα του). Φτωχή μου αγαπημένη, σου ζητώ συγγνώμη.

Η ΚΥΡΙΑ (παίρνοντας τό κεφάλι του με τά δυό της χέρια και κυττάζοντάς τον στά μάτια). — Και πρό δέκα χρόνων εί-

χες γονατίσει έτσι μπροστά μου και μέσα στ' αγαπημένα μου φωτεινά σου μάτια διάβαζα έναν έρωτα που με τάραιε σύγκορμη...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Λατρευτή μου γυναίκα!...

Η ΚΥΡΙΑ. — Και μου έλεγες λόγια γοητευτικά... "Ημουν τόσο συγκινημένη, που δεν καταλάβαινα όλα τά λόγια σου. Τά άκουγα σαν μία θεία μουσική, που με μεθούσε... Δεν μπορείς πειά να μου πής όπως άλλοτε...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (συμπληρώνοντάς την με φωνή τρυφερή). — ... Σ' αγαπώ.

Η ΚΥΡΙΑ (ευτυχισμένη). — "Α! τό είπες, όπως άλλοτε!... Γλυκέ μου φίλε, μη λυπάσαι που ξέχασες να μου φέρεις δώρο... Ξέρω πως αύριο θά ξαναρχίσης την μάταιη ζωή σου... Μά τουλάχιστον είχα τη χαρά να σε είδα να ξαναγίνεσαι μία στιγμή ό τρυφερός του παρελθόντος... Μη τά θάξεις με τον έαυτό σου. Γιατί ξέχασες να μου φέρεις ένα όποιοδήποτε κόσμημα... "Η στιγμές που έζησα, τώρα, κοντά σου, αξίζουν περισσότερο απ' όλα τά κοσμήματα του κόσμου...

Ε. ΓΚΛΟΥΚ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΣΤΡΕΣ ΣΤΟ ΑΛΓΕΡΙ!

"Ενα από τά πιο έπικερδή επαγγέλματα των γυναικών του "Αλγερίου είναι και τό επάγγελμα της μοιρολογίστρας. "Η γυναίκες αυτές, γρηές ή περισσότερες, πηγαίνουν στα σπίτια και κλαίνε και μοιρολογούν τους πεθαμένους.

Κάποτε καλέσανε σ' ένα σπίτι μία μοιρολογίστρα, αλλά εκείνη τους είπε:

— Δεν μπορώ νάρθω σήμερα.

— Και γιατί; την ρώτησαν κατάπληκτοι οί συγγενείς του νεκρού.

— Πέθανε χτές ό άνδρας μου και δεν έχω καμιά όρεξη σήμερα γιά... κλάψες και μοιρολόγια. Θέλω να χαρώ τί... λευτεριά μου!...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΟΛΑ ΕΙΝΕ ΧΡΗΣΙΜΑ

(Μην πετάτε τίποτε)

ΤΑ ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΓΥΑΛΙΑ

Τά σπασμένα γυαλιά χρησιμοποιούνται πολύ στην οικονομία και σε άλλα έργα.

Μπορούμε ωστόσο να χρησιμοποιήσουμε και στο σπίτι τά σπασμένα γυαλιά γιά να εξοικονομήσουμε τά κάφωνα μας, που είναι τόσο ακριβά.

"Αφού θανάψετε φωτιά, ρίχνετε επάνω μερικά σπασμένα γυαλιά, όχι όμως και πολλά, γιατί ή φωτιά τότε θα ρυθισ-
ση. Θά δητε με μεγάλη σας έκπληξη, ότι τά κάφωνα δεν χωνεύουν όπως συνήθως, αλλά διατηρούν θαυμάσια την φωτιά. "Η οικονομία των καρβούνων είναι σημαντική και αυτόν τον τρόπον.

Προσέξτε όμως να ρίχνετε τά γυαλιά μόνον, όταν τά κάφωνα έχουν ανάψει καλά.

ΚΟΜΜΑΤΑΚΙΑ ΑΠΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

Τά υπολείμματα του σαπουνιού δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν γιατί είναι μικρά και ξεφεύγουν από τά χέρια. Μην τά πετάτε, όμως. "Όταν έχετε συ-
ξει αρκετά, τά ρίχνετε μέσα σε ένα νερό. "Εκεί θά ένωθούν μόνα τους σε μία μάζα.

Κατόπιν έτοιμάζετε ένα στρογγύλο δοχείο, ένα κεσεό λ. χ. και αφού τον ε-
λείψετε καλά με λάδι, ρίχνετε μέσα την ζεστή μάζα. "Όταν ή μάζα κρυώσει, το νέο σαπούνι ξεκολλά μόνο του και έτοιμο να χρησιμοποιηθή και πάλι.

Πριν πετάξετε ένα παλιό κουτί λευτομάτα, σκεφθήτε τί μπορείτε να κά-
τε με αυτό. "Εξάφνα, ένα όραλο και πλούσια διακοσμημένο άνθοδοχείο, σε-
σελάνης!

Τό θαύμα αυτό δεν είναι δα και τό δύσκολο και δεν άπαιτεί μεγάλη τέχνη. "Αφού κοπανάσετε μ' ένα σφυρί (καυ-
τεραι ξύλινο) τά εσωτερικά χείλη του κουτιού και τό καθαρίσετε καλά, το μπεθεύσετε λακέ λευκό από ένα χρωμα-
τοπώλειο. Περνάτε ένα χέρι μ' ένα κω-
ρό πινέλο και αφήνετε να στεγνώσει με-
μέρα.

Κατόπιν περνάτε ένα δεύτερο χέρι, τό δύσκολο και δεν άπαιτεί μεγάλη τέχνη. "Αφού κοπανάσετε μ' ένα σφυρί (καυ-
τεραι ξύλινο) τά εσωτερικά χείλη του κουτιού και τό καθαρίσετε καλά, το μπεθεύσετε λακέ λευκό από ένα χρωμα-
τοπώλειο. Περνάτε ένα χέρι μ' ένα κω-
ρό πινέλο και αφήνετε να στεγνώσει με-
μέρα.

Κατόπιν περνάτε ένα δεύτερο χέρι, τό δύσκολο και δεν άπαιτεί μεγάλη τέχνη. "Αφού κοπανάσετε μ' ένα σφυρί (καυ-
τεραι ξύλινο) τά εσωτερικά χείλη του κουτιού και τό καθαρίσετε καλά, το μπεθεύσετε λακέ λευκό από ένα χρωμα-
τοπώλειο. Περνάτε ένα χέρι μ' ένα κω-
ρό πινέλο και αφήνετε να στεγνώσει με-
μέρα.

Κατόπιν περνάτε ένα δεύτερο χέρι, τό δύσκολο και δεν άπαιτεί μεγάλη τέχνη. "Αφού κοπανάσετε μ' ένα σφυρί (καυ-
τεραι ξύλινο) τά εσωτερικά χείλη του κουτιού και τό καθαρίσετε καλά, το μπεθεύσετε λακέ λευκό από ένα χρωμα-
τοπώλειο. Περνάτε ένα χέρι μ' ένα κω-
ρό πινέλο και αφήνετε να στεγνώσει με-
μέρα.

Κατόπιν περνάτε ένα δεύτερο χέρι, τό δύσκολο και δεν άπαιτεί μεγάλη τέχνη. "Αφού κοπανάσετε μ' ένα σφυρί (καυ-
τεραι ξύλινο) τά εσωτερικά χείλη του κουτιού και τό καθαρίσετε καλά, το μπεθεύσετε λακέ λευκό από ένα χρωμα-
τοπώλειο. Περνάτε ένα χέρι μ' ένα κω-
ρό πινέλο και αφήνετε να στεγνώσει με-
μέρα.

Κατόπιν περνάτε ένα δεύτερο χέρι, τό δύσκολο και δεν άπαιτεί μεγάλη τέχνη. "Αφού κοπανάσετε μ' ένα σφυρί (καυ-
τεραι ξύλινο) τά εσωτερικά χείλη του κουτιού και τό καθαρίσετε καλά, το μπεθεύσετε λακέ λευκό από ένα χρωμα-
τοπώλειο. Περνάτε ένα χέρι μ' ένα κω-
ρό πινέλο και αφήνετε να στεγνώσει με-
μέρα.

Κατόπιν περνάτε ένα δεύτερο χέρι, τό δύσκολο και δεν άπαιτεί μεγάλη τέχνη. "Αφού κοπανάσετε μ' ένα σφυρί (καυ-
τεραι ξύλινο) τά εσωτερικά χείλη του κουτιού και τό καθαρίσετε καλά, το μπεθεύσετε λακέ λευκό από ένα χρωμα-
τοπώλειο. Περνάτε ένα χέρι μ' ένα κω-
ρό πινέλο και αφήνετε να στεγνώσει με-
μέρα.

Κατόπιν περνάτε ένα δεύτερο χέρι, τό δύσκολο και δεν άπαιτεί μεγάλη τέχνη. "Αφού κοπανάσετε μ' ένα σφυρί (καυ-
τεραι ξύλινο) τά εσωτερικά χείλη του κουτιού και τό καθαρίσετε καλά, το μπεθεύσετε λακέ λευκό από ένα χρωμα-
τοπώλειο. Περνάτε ένα χέρι μ' ένα κω-
ρό πινέλο και αφήνετε να στεγνώσει με-
μέρα.

Κατόπιν περνάτε ένα δεύτερο χέρι, τό δύσκολο και δεν άπαιτεί μεγάλη τέχνη. "Αφού κοπανάσετε μ' ένα σφυρί (καυ-
τεραι ξύλινο) τά εσωτερικά χείλη του κουτιού και τό καθαρίσετε καλά, το μπεθεύσετε λακέ λευκό από ένα χρωμα-
τοπώλειο. Περνάτε ένα χέρι μ' ένα κω-
ρό πινέλο και αφήνετε να στεγνώσει με-
μέρα.

Κατόπιν περνάτε ένα δεύτερο χέρι, τό δύσκολο και δεν άπαιτεί μεγάλη τέχνη. "Αφού κοπανάσετε μ' ένα σφυρί (καυ-
τεραι ξύλινο) τά εσωτερικά χείλη του κουτιού και τό καθαρίσετε καλά, το μπεθεύσετε λακέ λευκό από ένα χρωμα-
τοπώλειο. Περνάτε ένα χέρι μ' ένα κω-
ρό πινέλο και αφήνετε να στεγνώσει με-
μέρα.

Τό φύλλο του "Μπουκέτου" τιμείται παντού δραχμάς 4. "Η αδιαίρε-
τη υπερίσχυση του παρά των "Υποπρακτορείων άπαγορεύεται.

"Η από των άναγνωστών μας άποστελλόμενη συνεργασία και μη συ-
νδεδεμένη υπό δικαιοσύνης κρίσεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματό-
σημα, δεν λαμβάνεται όπ' εμιν.

ΤΕΟΦΑΝ ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ, "Ενταύθα. — Τό πεζό σας τραγουδι πολύ
καλόν. Μά και τά έμμετρα πρωτόλεγα μάλλον. "Ιδού π. χ. μερικοί στί-
χοι σας:

Ρόδα, ζυμπούλια, γαρόφαλλα, γύρω σε ίτιά...
τό μαγικό σας άρωμα, νοιώθω στη σιγαλιά...
μαγεύει... όμως δεν συγκινεί ή χάρι σας, ή γοητεία...
γιατί επλάνευσε τη δόλια μου καρδιά...
μά νύκτα γίαιεμ... που στόλιζε μαλλιά...

"Αργά-άργά σαν θυμίαμα... γιασεμιοειδώς...
διόδροση αύρα φέρει, από τάφου θάθη...
δακρύζουν τά μάτια... πονεί ή καρδιά...
τι μία ανάμνησι γλυκειά... π' έχάθη...

Τι να σας ποίμε τώρα; Τό στερεότυπον θέδια. Διαβάστε "Ελληνες
ποιητές και πεζογράφους και ίσως στο μέλλον γράψετε πιο καλούς τί-
τους.

ΡΕΝΑ ΣΤΑΦΥΛ, Χανιά. — Τά σταυρόλεξα σας όχι έπιτυχή, δυστυχώς.
ΑΡΓΗΝΗ. — Τό έγκριθεν ποιήμα σας "Νύχτα σε Πάρκο" έδωμοσι-
στη. Καώς συνεπώς παραποιείσθε.

ΜΙΑΝ ΚΥΡΙΑΝ, "Ενταύθα. — "Όπως αγαπάτε, κυρία. "Αλλά... άλλα
εί... Κάν ή ακόμη θά είχε τά δικαιολογητικά του. Γνωρίζετε σείς τάς
άποψεις της εργασίας; Γνωρίζετε τί είδους θεομηνίες ξεσπούν κάποτε
και πως τάς άντικρύζει κανείς; "Αν σάς σπάσουν δυό έκλεκτά πιάτα
και την ντουζίνα σας και πρέπει όπωσήποτε να δώσετε κάποιο γεύμα,
τι κάμνετε; "Αφήνετε τους καλεσμένους; "Όχι, διάβολε! "Απολύστατα

ΤΕΟΦΑΝ ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ, "Ενταύθα. — Τό πεζό σας τραγουδι πολύ
καλόν. Μά και τά έμμετρα πρωτόλεγα μάλλον. "Ιδού π. χ. μερικοί στί-
χοι σας:

Ρόδα, ζυμπούλια, γαρόφαλλα, γύρω σε ίτιά...
τό μαγικό σας άρωμα, νοιώθω στη σιγαλιά...
μαγεύει... όμως δεν συγκινεί ή χάρι σας, ή γοητεία...
γιατί επλάνευσε τη δόλια μου καρδιά...
μά νύκτα γίαιεμ... που στόλιζε μαλλιά...

"Αργά-άργά σαν θυμίαμα... γιασεμιοειδώς...
διόδροση αύρα φέρει, από τάφου θάθη...
δακρύζουν τά μάτια... πονεί ή καρδιά...
τι μία ανάμνησι γλυκειά... π' έχάθη...

Τι να σας ποίμε τώρα; Τό στερεότυπον θέδια. Διαβάστε "Ελληνες
ποιητές και πεζογράφους και ίσως στο μέλλον γράψετε πιο καλούς τί-
τους.

ΡΕΝΑ ΣΤΑΦΥΛ, Χανιά. — Τά σταυρόλεξα σας όχι έπιτυχή, δυστυχώς.
ΑΡΓΗΝΗ. — Τό έγκριθεν ποιήμα σας "Νύχτα σε Πάρκο" έδωμοσι-
στη. Καώς συνεπώς παραποιείσθε.

ΜΙΑΝ ΚΥΡΙΑΝ, "Ενταύθα. — "Όπως αγαπάτε, κυρία. "Αλλά... άλλα
εί... Κάν ή ακόμη θά είχε τά δικαιολογητικά του. Γνωρίζετε σείς τάς
άποψεις της εργασίας; Γνωρίζετε τί είδους θεομηνίες ξεσπούν κάποτε
και πως τάς άντικρύζει κανείς; "Αν σάς σπάσουν δυό έκλεκτά πιάτα
και την ντουζίνα σας και πρέπει όπωσήποτε να δώσετε κάποιο γεύμα,
τι κάμνετε; "Αφήνετε τους καλεσμένους; "Όχι, διάβολε! "Απολύστατα

ΤΕΟΦΑΝ ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ, "Ενταύθα. — Τό πεζό σας τραγουδι πολύ
καλόν. Μά και τά έμμετρα πρωτόλεγα μάλλον. "Ιδού π. χ. μερικοί στί-
χοι σας:

Ρόδα, ζυμπούλια, γαρόφαλλα, γύρω σε ίτιά...
τό μαγικό σας άρωμα, νοιώθω στη σιγαλιά...
μαγεύει... όμως δεν συγκινεί ή χάρι σας, ή γοητεία...
γιατί επλάνευσε τη δόλια μου καρδιά...
μά νύκτα γίαιεμ... που στόλιζε μαλλιά...

"Αργά-άργά σαν θυμίαμα... γιασεμιοειδώς...
διόδροση αύρα φέρει, από τάφου θάθη...
δακρύζουν τά μάτια... πονεί ή καρδιά...
τι μία ανάμνησι γλυκειά... π' έχάθη...

Τι να σας ποίμε τώρα; Τό στερεότυπον θέδια. Διαβάστε "Ελληνες
ποιητές και πεζογράφους και ίσως στο μέλλον γράψετε πιο καλούς τί-
τους.

ΡΕΝΑ ΣΤΑΦΥΛ, Χανιά. — Τά σταυρόλεξα σας όχι έπιτυχή, δυστυχώς.
ΑΡΓΗΝΗ. — Τό έγκριθεν ποιήμα σας "Νύχτα σε Πάρκο" έδωμοσι-
στη. Καώς συνεπώς παραποιείσθε.

ΜΙΑΝ ΚΥΡΙΑΝ, "Ενταύθα. — "Όπως αγαπάτε, κυρία. "Αλλά... άλλα
εί... Κάν ή ακόμη θά είχε τά δικαιολογητικά του. Γνωρίζετε σείς τάς
άποψεις της εργασίας; Γνωρίζετε τί είδους θεομηνίες ξεσπούν κάποτε
και πως τάς άντικρύζει κανείς; "Αν σάς σπάσουν δυό έκλεκτά πιάτα
και την ντουζίνα σας και πρέπει όπωσήποτε να δώσετε κάποιο γεύμα,
τι κάμνετε; "Αφήνετε τους καλεσμένους; "Όχι, διάβολε! "Απολύστατα

ΤΕΟΦΑΝ ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ, "Ενταύθα. — Τό πεζό σας τραγουδι πολύ
καλόν. Μά και τά έμμετρα πρωτόλεγα μάλλον. "Ιδού π. χ. μερικοί στί-
χοι σας:

Ρόδα, ζυμπούλια, γαρόφαλλα, γύρω σε ίτιά...
τό μαγικό σας άρωμα, νοιώθω στη σιγαλιά...
μαγεύει... όμως δεν συγκινεί ή χάρι σας, ή γοητεία...
γιατί επλάνευσε τη δόλια μου καρδιά...
μά νύκτα γίαιεμ... που στόλιζε μαλλιά...

"Αργά-άργά σαν θυμίαμα... γιασεμιοειδώς...
διόδροση αύρα φέρει, από τάφου θάθη...
δακρύζουν τά μάτια... πονεί ή καρδιά...
τι μία ανάμνησι γλυκειά... π' έχάθη...

Τι να σας ποίμε τώρα; Τό στερεότυπον θέδια. Διαβάστε "Ελληνες
ποιητές και πεζογράφους και ίσως στο μέλλον γράψετε πιο καλούς τί-
τους.

ΡΕΝΑ ΣΤΑΦΥΛ, Χανιά. — Τά σταυρόλεξα σας όχι έπιτυχή, δυστυχώς.
ΑΡΓΗΝΗ. — Τό έγκριθεν ποιήμα σας "Νύχτα σε Πάρκο" έδωμοσι-
στη. Καώς συνεπώς παραποιείσθε.

ΜΙΑΝ ΚΥΡΙΑΝ, "Ενταύθα. — "Όπως αγαπάτε, κυρία. "Αλλά... άλλα
εί... Κάν ή ακόμη θά είχε τά δικαιολογητικά του. Γνωρίζετε σείς τάς
άποψεις της εργασίας; Γνωρίζετε τί είδους θεομηνίες ξεσπούν κάποτε
και πως τάς άντικρύζει κανείς; "Αν σάς σπάσουν δυό έκλεκτά πιάτα
και την ντουζίνα σας και πρέπει όπωσήποτε να δώσετε κάποιο γεύμα,
τι κάμνετε; "Αφήνετε τους καλεσμένους; "Όχι, διάβολε! "Απολύστατα

ΤΕΟΦΑΝ ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ, "Ενταύθα. — Τό πεζό σας τραγουδι πολύ
καλόν. Μά και τά έμμετρα πρωτόλεγα μάλλον. "Ιδού π. χ. μερικοί στί-
χοι σας:

Ρόδα, ζυμπούλια, γαρόφαλλα, γύρω σε ίτιά...
τό μαγικό σας άρωμα, νοιώθω στη σιγαλιά...
μαγεύει... όμως δεν συγκινεί ή χάρι σας, ή γοητεία...
γιατί επλάνευσε τη δόλια μου καρδιά...
μά νύκτα γίαιεμ... που στόλιζε μαλλιά...

"Αργά-άργά σαν θυμίαμα... γιασεμιοειδώς...
διόδροση αύρα φέρει, από τάφου θάθη...
δακρύζουν τά μάτια... πονεί ή καρδιά...
τι μία ανάμνησι γλυκειά... π' έχάθη...

Τι να σας ποίμε τώρα; Τό στερεότυπον θέδια. Διαβάστε "Ελληνες
ποιητές και πεζογράφους και ίσως στο μέλλον γράψετε πιο καλούς τί-
τους.

ΡΕΝΑ ΣΤΑΦΥΛ, Χανιά. — Τά σταυρόλεξα σας όχι έπιτυχή, δυστυχώς.
ΑΡΓΗΝΗ. — Τό έγκριθεν ποιήμα σας "Νύχτα σε Πάρκο" έδωμοσι-
στη. Καώς συνεπώς παραποιείσθε.

ΜΙΑΝ ΚΥΡΙΑΝ, "Ενταύθα. — "Όπως αγαπάτε, κυρία. "Αλλά... άλλα
εί... Κάν ή ακόμη θά είχε τά δικαιολογητικά του. Γνωρίζετε σείς τάς
άποψεις της εργασίας; Γνωρίζετε τί είδους θεομηνίες ξεσπούν κάποτε
και πως τάς άντικρύζει κανείς; "Αν σάς σπάσουν δυό έκλεκτά πιάτα
και την ντουζίνα σας και πρέπει όπωσήποτε να δώσετε κάποιο γεύμα,
τι κάμνετε; "Αφήνετε τους καλεσμένους; "Όχι, διάβολε! "Απολύστατα

ΤΕΟΦΑΝ ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ, "Ενταύθα. — Τό πεζό σας τραγουδι πολύ
καλόν. Μά και τά έμμετρα πρωτόλεγα μάλλον. "Ιδού π. χ. μερικοί στί-
χοι σας:

Ρόδα, ζυμπούλια, γαρόφαλλα, γύρω σε ίτιά...
τό μαγικό σας άρωμα, νοιώθω στη σιγαλιά...
μαγεύει... όμως δεν συγκινεί ή χάρι σας, ή γοητεία...
γιατί επλάνευσε τη δόλια μου καρδιά...
μά νύκτα γίαιεμ... που στόλιζε μαλλιά...

Διπλοτυπώτε δύο "Επικάμια" από τά έφεδρικά σας. Μάλιστα, κυρία. "Αν-
θροποι είμεθα. Ζέστη άφόρητη μάς καταταλαιπωρεί. "Επιδημίες ύπαρ-
χουν. Οί συνεργάτες δεν είναι από χάλυθα. Ποιός άλλωστε δεν κάνει λά-
θη σ' αυτόν τον κόσμο; Μήπως και σεις δεν έγράψατε ένα γράμμα
ή κι εστιά λ α π τ ό ν ι...

ΔΕΣΠΟΙΝΑΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Θεσσαλονίκη. — Δυστυχώς τά ποι-
ήματά σας δεν είναι έπιτυχή, "Ιδού μέρος του ενός έκ αυτών:

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ

"Όλα τά πράγματα της γής,
δλα μάτια είναι,
άνθη, λουλούδια και φυτά,
για λίγο μόνο ζούνε.

"Ετσι κι' άνθρωπος ποτέ
σε μία θέσι δεν μένει,
τότε γίνεται πλούσιος
τότε φτωχός πεθαίνει.

Γι' αυτό ό άνθρωπος
πλούσιος όσα και νάχη
δεν πρέπει να ύψώνεται,
μόνο στο νού του νάχη.

πως φεύγ' ό πλούσιος, χάνεται
κυλάει σαν ποτάμι,
και, ίσως έρθ' ένας καιρός
ζητιάνος να χυρνά.

"Όλα τά πράγματα της γής
δλα μάτια είναι.
Μάταιος είν' ό πλούσιος,
μάταιη και ή όμορφιά,

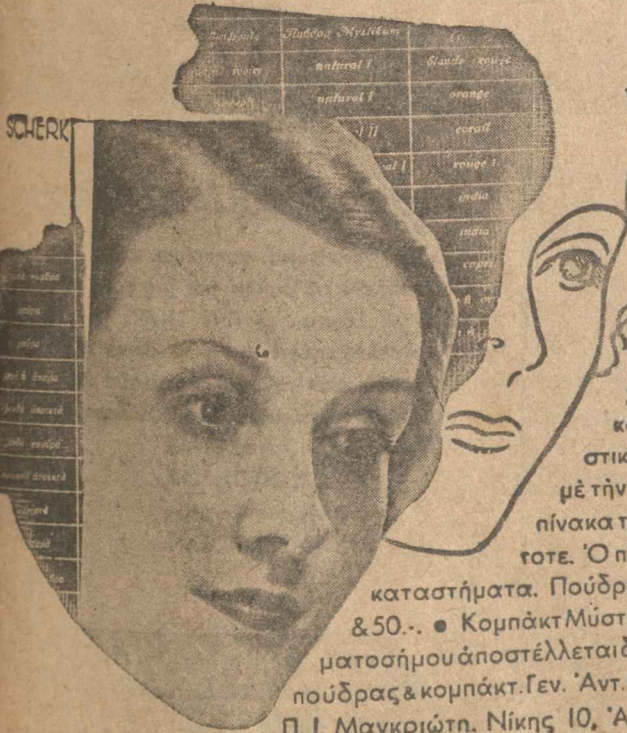
που χάνεται και σβύνει
και δεν γυρίζει πειά
Πλούσιος αληθινός μονάχη είναι
ή όμορφη ψυχή.

Ζητάτε σχετικώς με
τους στίχους σας την
συμβουλή μας. Τι να
σας ειπώμε; Προς
εσ' παρ' το τουλάχιστον
πρέπει να πώμετε να
γράφετε στίχους. Βρί-
σκεσθε μαζάν της τέ-
χνης της ποιήσεως.
Προσεγύνατε την διά-
της μελέτης και ε-
ναδοκιμάζετε άργότε-
ρα.

Ν. ΦΑΝΟΥΡΑ-

ΚΗΝ, Πόρτ - Σέιτ.

— Ζητάτε να συνεργα-
σθήτε στο "Μπουκέτο"
και μας στέλνετε χει-
ρόγραφα που μόνον
με πυράγραν — ός
λέγει κάποιος Ροδής —
θα μπορούσε να τα
πιάσει κανείς! Τσα-
λακωμένα, ρυπαρά,
σχισμένα, γραμμένα
με μολύβι. Αποστέλ-
πολύ, αλλά μας είνε
άδύνατον να μελετή-
σάμεν τά χειρόγραφα
σας.

'Εάν θέλετε να είσθε όμορφο

χρησιμοποιείτε τό βελούδινο, αϊθέριο
και λεπτά άρωματισμένο κομπάκι Μύ-
στικουμ. Πρέπει όμως να τό συνδυάζετε
με την πούδρα Μύστικουμ, σύμφωνα με τον
πίνακα του Scherk. Μόνον έτσι θ' άρέσετε πάν-
τοτε. "Ο πίναξ του Σερκ εύρίσκεται εις όλα τά
καταστήματα. Πούδρα Μύστικουμ σε κουτιά των Δρ. 80.
& 50.- • Κομπάκι Μύστικουμ Δρ. 40.- • Έναντι 300 γραμ-
ματοσήμου άποστέλλεται δείγμα
πούδρας & κομπάκι. Γεν. "Αντ. Οίκος
Π. Ι. Μαγκριώτη. Νίκης 10, "Αθήναι.

**νούδρα
Mystikum**
ΚΟΜΠΑΚΙ ΜΥΣΤΙΚΟΥΜ (ROUGE)

**ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ
ΦΑΙΝΕΣΘΕ το 1/2
ΤΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΣΑΣ**
ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΕΥΚΛΑΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

ΜΟΛΙΣ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΤΑ 30, ΤΑ 99 οιο ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΧΟΥΝ ΔΕΡΜΑ ΑΤΡΟΦΙΚΟΝ - ΗΜΙΘΑΝΕΣ Ρυτίδες, μαραμένο χρώμα, μύς του προσώπου πεσμένοι είναι άσφαλή σημεία.

Ο καθηγητής Stejskal του Πανεπιστημίου της Βιέννης ανακαλύπτει νέαν μέθοδον για να φαίνονται ή γυναίκες νέες.

Χιλιάδες γυναικών 40-50 ετών απέκτησαν δι' αὐτοῦ χρώμα καὶ δέρμα σάν κοριτσιού.

Αὐτὴ ἡ νέα τροφή διὰ τὸ δέρμα περιέχει Biocei ἑξαχθὲν ἀπὸ πολὺ νέα ζῶα. Εἶναι τὸ ζωτικὸν στοιχείον τῶν ὑποδορίων κυττάρων.

Εἰς τὴν Κρέμα, Τοκαλὸν χρώματος ρόζ περιέχεται τὸν Biocei. Θὰ ζωογονήσῃ καὶ ἀνανεώσῃ τὸ δέρμα σας κατὰ θαυμαστὸν τρόπον εἰς μίαν μόνον νύκτα.

Μαρία, θὰ μπορούσα νὰ σᾶς θαυμάζω ἀδιάκοπα. Γιατί δὲν μοῦ ἀπαντᾷς «ναί» εἰς τὴν χθεσινὴν μου ἐρώτησιν, καὶ τότε σὲ ἕνα μῆνα θὰ εἶμαστε παντρεμένοι.

Μεταχειρισθῆτε τὴν Κρέμα Τοκαλὸν, χρώματος ρόζ, τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε καὶ τὴν Κρέμα Τοκαλὸν, τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ, τὸ πρωί. Ἡ Κρέμα Τοκαλὸν εἶναι ἡ πλέον θρεπτικὴ διὰ τὸ δέρμα, ἀλλὰ ἡ Κρέμα Τοκαλὸν λευκὴ μὴ λιπαρά, εἶναι ἡ καλλιτέρα διὰ τὴν ἡμέραν, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι τροφή διὰ τὸ δέρμα, καθιστᾷ, τὴν πούδρα ἀόρατον καὶ ἐξαιρετικῶς ἀποροφητικὴ. Ἰκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἡγγυημένα, ἀλλὰς τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

PALMODONT

Ἡ βασίλισσα τῆς Ὄδοντόκρεμας
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία
Γεν. Ἀντιπρόσωπος
ΣΠΥΡΟΣ Γ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
Λυκούργου 10, Ἀθῆναι.—Τηλ. 24 296

ΔΙΑΤΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΗΝ «LAVENOR»

Διότι ἔχουν καταλάβει ὅτι εἶναι ἡ μόνη σιὸν, ἡ ὁποία εἶναι κατάλληλη διὰ κάθε δερμίδα, εἴτε στεγνὴ, εἴτε λιπαρά, εἴτε σθητή. Τὰ μπιμπίκια, οἱ λεκέδες καὶ ὅλα τὰ καθαροῖσι ἐξαφανίζονται καὶ τὸ πρόσωπον γίνεται ὁλοκάθαρον καὶ λεῖον. Δοκιμαστικὸν ποσὸν ἀποστέλλεται ἑναντι δραχμῶν 5 εἰς γραμματόσημα. Πωλεῖται πρὸς δραχμὰς 45, 80, 100 καὶ 160.

ΓΕΝ. ΑΝΤ. Ι. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ
Ἑμμ. Μπενάκη, 8, Ἀθῆναι.
LAVENOR

Καλοχτενισμένα μαλλιά

θέλουν καὶ ἰδιαίτερη περιποίησι. Θὰ τὸ ἐκτελέσῃτε ἐὰν λούζετε τὰ μαλλιά σας μίαν φορά τὴν ἑβδομάδα μὲ τὸ Σαμπουάν ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ (Tête-Noire). Κάθε φάκελλος περιέχει καὶ τὸ εἰδικὸν «ΣΕΒΕΚΑΝ» ποὺ δίνει στὰ μαλλιά υγείαν, φρεσκάδα καὶ τὸ ἀπὸ λάσσει ἀπὸ τὴν πιτυρίδα. Δύο εἰδῶν Σαμπουάν ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ ὑπάρχουν: Γιά τὰ ξανθὰ τὸ ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ, γιά τὰ σκούρα μαλλιά τὸ ΣΑΜΠΟΖΑΝ.

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10

Π ρ ο

τὰς Ἀξιοτίμους Κας Κας Πελάτιδάς μου

Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσω ὅτι λίαν προσεχῶς κάμω ἑναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ νέου μου κομμωτηρίου εἰς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου 71 (παραπλεύρως τοῦ Κινηματογράφου «ΠΑΝΘΕΟΥ»).

Ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ προτίμησις μὲ τὴν ὁποίαν ἐπὶ δεκαπενταετίαν με περιβάλατε καὶ ποὺ μοῦ ἔδιδε πάντοτε τὸ θάρρος νὰ σᾶς παρουσιάσω πάντα κάθε νέαν προόδον εἰς τὸ εἶδος μου καὶ ποὺ με ἔκαμε ἐντὸς μιᾶς δεκαπενταετίας ἀπὸ τὸ μικρὸ κομμωτήριον τῆς πρώτης μου ἐμφανίσεως νὰ κάμω τὸ τελειότερον κομμωτήριον τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ἴδιος αὐτὸς πόθος τοῦ νὰ σᾶς παρουσιάσω κάτι πολὺ ἀνώτερον μὲ κάμει νὰ μεταφερθῶ εἰς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου 71, ὅπου ὁ χώρος, ἡ θέσις καὶ τὰ μέσα ποὺ θὰ χρησιμοποιήσω θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸ μεγαλειότερον, ὠραιότερον ἀλλὰ καὶ τελειότερον Κομμωτήριον τῆς Ἀνατολῆς.

Ὅ,τι νέον, ὅ,τι πρακτικώτερον μέσον θὰ σᾶς τὸ ἐγκαταστήσω, ὥστε νὰ ἱκανοποιήσω καὶ τὰς δυσκολωτέρας ἀπαιτήσεις σας.

Ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος ἀναχωρῶ εἰς Παρισίους διὰ νὰ προμηθευθῶ ὅλα τὰ τελειότερα μηχανήματα διὰ τὴν Ondulation Rermanante διὰ τὸ στέγνωμα τῶν μαλλίων καὶ τὴν Mis - en - plis ὥστε νὰ μὴν ἀκούωνται εἰς τὸ ἐξῆς οἱ θόρυβοι ἢ νὰ μὴν ξεσταινώνται πλέον αἱ κυρίες.

Ἐπίσης θὰ προμηθευθῶ κάθε νέον μηχανήμα διὰ τὸ ἰνστιτούτον καλλονῆς μου.

Εἰς τὸ Νέον μου Κατάστημα θὰ ἔχω τὸ ἴδιον τιμολόγιον ποὺ ἔχω σήμερον, ὥστε νὰ δύναμαι νὰ σᾶς παρουσιάσω μίαν καλλιτεχνικὴν ἐργασίαν εἰς μίαν χαμηλὴν τιμὴν, ὅπως πάντοτε.

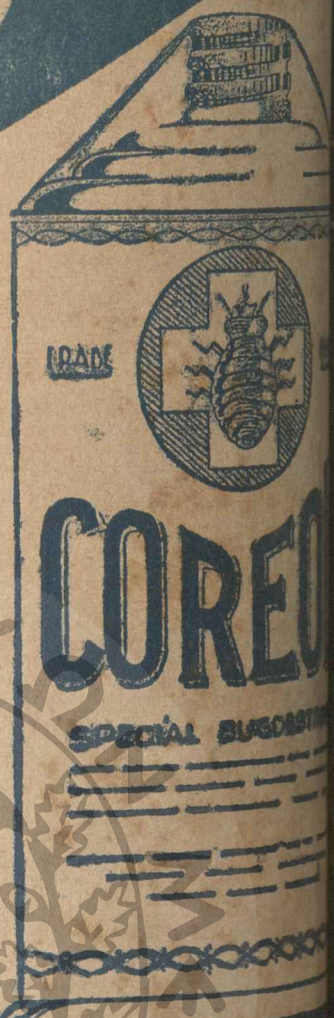
Μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ νέου μου Κομμωτηρίου θὰ ἐξακολουθῶ νὰ δέχωμαι τὴν Πελατεῖαν εἰς τὸ νῦν Κατάστημά μου Σταδίου 37 (Στοὰ Δημ. Ὑπαλλήλων).

Μετὰ πάσης τιμῆς
ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΟΡΕΟΚΤΟΝΟΝ

ΚΟΡΕΟ

**ΦΟΝΕΥΕΙ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΩΣ
ΤΟΥΣ ΚΟΡΕΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ
ΡΙΖΙΚΩΣ ΤΑ ΛΑΡΙΑ ΤΩΝ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ**

Γεν. αντιπρ. εταιρία ΛΕΥΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ Έγκεκριμένον παρά του Υπουργείου Υγιεινής ΤΗΛ. 53